B E S T
NOU
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
UN STRĂIN FRUMOS
ETHAN ESTE DISPUS SĂ SACRIFICE TOTUL PENTRU IUBIREA CELEI MAI EXTRAORDINARE FEMEI DIN CÎTE A CUNOSCUT VREODATĂ...

O femeie care sfidează timpurile în care trăiește...

Doctorița Garrett Gibson, singura femeie doctor din acea vreme din Anglia, este la fel de îndrăzneață și de independentă ca orice bărbat. Și atunci de ce să nu poată iubi ca ei? Dusese o viață sobră, austeră, neinplicîndu-se în nici o relație. Numai că într-o noapte, întîlnește un bărbat fascinant și între ei izbucnește o pasiune nebună. A doua zi, redevin doi străini.

Un bărbat care nesocotește orice regulă...

Ethan Ransom, fost detectiv la Scotland Yard, este un bărbat dur, plin de secrete. Se zvonește că ar fi un asasin, însă adevăratele lui loialități rămîn un mister. Ethan este un Ravenel renegat de tatăl lui, dar oricum, pe el nu-l interesează înalta societate.

În ciuda jurămîntului de a se evita unul pe celălalt după acea singură noapte de pasiune, ea se trezește atrasă într-o misiune extrem de periculoasă. Cînd aceasta eșuează, va fi nevoie de tot curajul și de toată îndemînarea ei pentru a-l salva pe el. Deși sînt implicați amîndoi într-un complot guvernamental, Ethan este dispus să sacrifice totul pentru iubirea celei mai extraordinare femei din cîte a cunoscut vreodată.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

PROLOG

Londra
1876, vara

O urmărea cineva.

Neliniștea a cuprins-o pe Garrett, făcînd să i se ridice și ultimul fir de păr de pe ceafă. În ultima vreme avusese adesea sentimentul că era urmărită, ori de cîte ori își făcea vizita săptămînală la infirmeria azilului de săraci. Pînă acum nu avusese nici o dovadă care să-i justifice această neliniște – nu zărise pe nimeni în urma ei, nu auzise zgomot de pași – dar îl *simțea* pe urmăritor undeva, pe aproape.

Cu geanta de medic în mîna dreaptă și un baston din nuc în cealaltă mînă, Garrett și-a continuat drumul cu pași repezi. Era atentă la fiecare detaliu din jurul ei. Clerkenwell nu era locul în care să-ți permiți să fii neatent. Din fericire, era la numai cîteva case depărtare de strada principală. Iar acolo va găsi cu siguranță o trăsură.

În timp ce pășea pe Fleet Ditch, dintr-unul din grătarele de pe caldarîm s-a ridicat un abur înecăcios care a făcut-o să lăcrimeze. Ar fi vrut să-și poată acoperi gura și nasul cu o batistă parfumată dar nu voia să facă notă discordantă cu cei care încă mai locuiau acolo.

Din casele dărăpănate, negre din cauza funinginii şi lipite una de alta, ca un şir de dinţi, nu venea nici un sunet. Marea lor majoritate fuseseră deja părăsite şi aşteptau să fie dărîmate şi să facă loc unor clădiri noi. Lumina felinarelor aflate de o parte şi de alta a străzii se filtra prin ceaţa deasă. Curînd aveau să-şi facă apariţia vînzătorii ambulanţi, hoţii de buzunare, beţivii şi prostituatele. Dar Garrett avea de gînd ca atunci să fie cît mai departe.

A încetinit însă pasul văzînd cîteva siluete apărînd din întuneric. Erau trei soldaţi în uniformă. Rîdeau ameninţător şi înaintau în direcţia el. Garrett a trecut repede strada, încercînd să rămînă cît mai în umbră. Era însă prea tîrziu: unul dintre ei o văzuse deja şi se apropia, destul de nesigur pe picioare.

- Ce noroc pe noi! le-a spus tovarăşilor lui. Să ne iasă în cale o bucăţică, taman la fix!

Garrett i-a privit cu răceală şi a strîns şi mai tare în palmă capătul bastonului. Bărbaţii erau beţi, nu încăpea îndoială. Probabil că-şi petrecuseră întreaga zi într-o tavernă. Ce altceva să fi făcut un soldat atunci cînd nu avea instrucţie?

Cei trei se apropiau iar inima lui Garrett a început să bată cu putere.

- Daţi-mi voie să trec, domnilor, le-a spus sec trecînd încă o dată strada.

Ei i-au blocat calea, împleticindu-se şi rîzînd zgomotos.

- Vorbeşte ca o doamnă, a remarcat cel mai tînăr dintre cei trei. Avea capul descoperit, părul îi era cîrlionţat şi aspru.

- N-are cum să fie o doamnă, a spus un altul. Era masiv, cu faţa colţuroasă, iar tunica îi lipsea. Ce să caute noaptea pe străzi? I-a rînjit lui Garrett, arătîndu-şi dinţii galbeni, stricaţi. Lipeşte-te de peretele ăla şi ridică-ţi fusta, drăguţă.

- Faceţi o greşeală, le-a spus Garrett şi a încercat să treacă pe lîngă ei. Nu sînt prostituată. Aveţi suficient de multe bordele prin preajmă unde puteţi plăti pentru asemenea servicii.

- Dar eu nu vreau să plătesc, a spus bărbatul masiv. Vreau pe gratis. Şi chiar acum.

Nu era prima oară cînd Garrett era insultată sau ameninţată atunci cînd vizita zonele sărace ale Londrei. Se antrenase cu maestrul ei de scrimă şi ştia să se apere în astfel de situaţii. Numai că acum se simţea epuizată după cei peste douăzeci de pacienţi de care se ocupase la infirmerie şi chiar nu avea chef de o confruntare cu trei bătăuşi. Voia doar să ajungă odată acasă.

- Sînteţi soldaţi în serviciul Majestăţii Sale, le-a spus pe un ton acid. V-a trecut vreodată prin minte că aveţi datoria sacră de a proteja onoarea unei femei, nu de a o viola?

Spre dezgustul ei, bărbaţii nu au dat vreun semn că s-ar fi ruşinat cîtuşi0+ de puţin, ci au chicotit şi mai tare.

- Haide, vino încoace, i-a spus bărbatul mai tînăr desfăcîndu-se la pantaloni.

Bărbatul cu faţă colţuroasă i-a zîmbit ameninţător lui Garrett:

- Haide, treci la perete. Că vrei sau nu, tot o să profităm de tine.

Cel de-al treilea a scos un cuțit dintr-o teacă din piele și l-a ridicat, făcînd ca lama să-i strălucească în lumina unui felinar.

- Fă ce ți se spune, că de nu te spintec.

Garrett a tresărit.

- Portul de armă în afara cazărmii este interzis, a spus cu răceală, dar pulsul i se accelerase. Dacă la asta adăugăm băutul în public și violul, înseamnă cel puțin zece ani de temniță.

- Și-atunci poate că o să-ți tai limba, ca să nu mai spui nimănui, a mîrîit el amenințător.

Garrett nu avea nici cea mai mică îndoială: era în stare de așa ceva. Era fiică de polițist, știa cît de repede scotea cuțitul unul ca el. Și cususe de nenumărate ori obrazul crestat al vreunei femei al cărei violator voise să-i „lase o amintire".

- Keech, a intervenit bărbatul mai tînăr, nu e nevoie să o sperii pe biata fată. S-a întors spre Garrett și a adăugat: nu te împotrivi și o să fie mai bine pentru tine.

Cuprinsă de un val de furie, Garrett și-a adunat tot curajul. Și-a amintit sfaturile tatălui ei despre cum să se descurce într-o confruntare: *menține distanța. Nu-i lăsa să te împresoare. Vorbește-le, distrage-le atenția și alege-ți tu momentul.*

- De ce să siluiți o femeie? a întrebat ea, lăsînd cu grijă geanta pe caldarîm. Poate că nu aveți bani. Vă dau eu cîțiva șilingi, să puteți merge la un bordel. A vîrît mîna într-unul din buzunarele exterioare ale genții, acolo unde ținea bisturiele. Și-a încleștat mîna în jurul unuia și s-a îndreptat de spate, ferindu-l de privirile bărbaților. Se simțea ceva mai

încrezătoare simțind mînerul îngust în palmă.

L-a văzut cu coada ochiului pe soldatul masiv dîndu-i ocol. În același timp, un altul se apropia amenințător din față.

- Luăm noi și banii, i-a spus. Dar mai întîi să terminăm cu tine.

Garrett a strîns și mai tare mînerul bisturiului. Degetul mare susținea partea lată a mînerului în timp ce arătătorul îi acoperea lama. Nu trebuie să dau greș, și-a spus. Cu o mișcare sigură a încheieturii, a înfipt lama ascuțită în obrazul bărbatului. Luat prin surprindere, acesta a urlat, mînios. Și s-a oprit pe loc. Fără ezitare, Garrett s-a întors imediat spre soldatul care ținea în mînă un cuțit. A rotit bastonul în aer și l-a plesnit peste încheietura mîinii drepte. Cu un strigăt de durere, acesta a scăpat din mînă cuțitul. Garrett i-a aplicat și a doua lovitură, în partea stîngă și a auzit o coastă crăpînd. Iar cu cea de-a treia, în plex, a reușit să-l doboare la pămînt.

S-a aplecat și a ridicat cuțitul bărbatului, după care s-a întors cu fața spre ceilalți doi.

A înghețat, surprinsă, respirînd greu.

Pe stradă domnea tăcerea.

Cei doi erau prăbușiți pe caldarîm.

Era oare un șiretlic? Se prefăceau, încercînd să o facă să se apropie?

Se simțea plină de energie. A înaintat cîțiva pași, atentă să nu fie totuși prea aproape. Deși bisturiul lăsase pe obrazul bărbatului o urmă sîngerîndă, lovitura nu fusese într-atît de puternică încît să-l facă să-și piardă cunoștința. Avea însă o urmă roșie pe tîmplă, care părea să fi fost

cauzată de un obiect dur.

S-a uitat și la cel de-al doilea soldat, căruia îi sîngera nasul. Îi fusese rupt, cu siguranță.

- Ce naiba...? a murmurat Garrett, privind în lungul străzii tăcute. Avea din nou același sentiment, era cineva pe-acolo, prin preajmă. *Trebuia* să fie. Doar soldații nu căzuseră pur și simplu la pământ. Arată-te, i-a spus cu voce tare prezenței nevăzute, simțindu-se ușor ridicolă. Nu are rost să te ascunzi în întuneric. Știu că mă urmărești de săptămîni.

O voce de bărbat a venit dintr-o direcție pe care nu a putut să o depisteze, făcînd-o să tresară.

- Numai marțea.

Garrett s-a întors în loc și a cuprins cu privirea întreaga scenă. A zărit mișcare în pragul unei uși și a strîns mai tare mînerul cuțitului.

Un străin și-a făcut apariția din întuneric. Era înalt și bine proporționat, cu statură atletică. Purta o cămașă albă, pantaloni gri și o vestă deschisă la nasturi. Pe cap avea o șapcă cu cozoroc îngust, genul de șepci purtate de docheri. S-a oprit la un metru distanță și și-a scos șapca în semn de salut, lăsînd să se vadă părul drept, întunecat, tuns scurt.

Garrett l-a recunoscut imediat.

- Tot tu! a exclamat.

- Doamnă doctor Gibson, a înclinat el capul, după care și-a pus șapca la loc. A ținut vîrfurile degetelor preț de cîteva secunde pe cozoroc, în semn de respect.

Era detectivul Ethan Ransom de la Scotland Yard. Garrett îl mai întîlnise în alte două ocazii, prima oară cu aproape doi ani în urmă, atunci cînd o însoțise pe lady Helen

Winterborne într-o zonă periculoasă a Londrei. Spre marea ei nemulțumire, Garrett aflase că Ransom fusese angajat de soțul lady-ei Helen să le urmărească.

Cu o lună în urmă îl întîlnise din nou pe Ransom, la clinica ei, în ziua în care sora mai mică a lady-ei Helen, Pandora, fusese atacată pe stradă și rănită. Ransom fusese discret și tăcut, prezența lui ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost într-atît de frumos. Avea un chip armonios, gura fermă, nas puternic și ușor îngroșat, de parcă fusese rupt cîndva. Ochii erau pătrunzători, cu gene lungi iar sprîncenele erau groase și drepte. Dar ce culoare aveau oare ochii lui? Nu-și mai amintea. Căprui, cumva?

L-ar fi considerat un bărbat frumos dacă nu ar fi avut aerul acela de duritate care îl lipsea de rafinamentul unui gentleman. Nu conta cît de șlefuită îi era suprafața – dădea impresia unui bandit care pîndește mereu din întuneric.

- De data aceasta cine te-a mai angajat să mă urmărești? a întrebat Garrett, sprijinind bastonul pe pămînt. L-a rotit însă mai întîi prin aer, cu mișcări sigure, de parcă ar fi simțit nevoia să-i arate cît era de priepută în mînuirea lui.

Ransom a părut amuzat, dar i-a răspuns pe un ton grav:

- Nimeni.

- Atunci de ce te afli aici?

- Ești singura femeie-medic din toată Anglia. Ar fi păcat să ți se întîmple vreun rău.

- Nu am nevoie de protecția nimănui, l-a informat ea. Și nici într-un caz nu te-aș alege pe tine pentru rolul acesta.

Ransom i-a aruncat o privire de nepătruns, după care

s-a aplecat deasupra soldatului pe care ea îl lovise cu bastonul. Era inconștient, întors pe o parte. L-a întors cu gheata, a scos din buzunarul vestei o frînghie și i-a legat mîinile la spate.

- După cum ai văzut, a continuat Garrett, nu mi-a fost deloc greu să-l dobor pe ăsta la pămînt. Și m-aș fi descurcat fără probleme și cu ceilalți doi.

- Nu te-ai fi descurcat, i-a răspuns el sec.

Garrett clocotea de iritare.

- M-am antrenat în arta mînuirii bastonului cu cel mai bun *maître d'armes* din Londra. Știu cum să dobor mai mulți adversari deodată.

- Ai făcut o greșeală, a spus Ransom.

- Ce greșeală?

Ransom a întins mîna spre ea, să-i ia cuțitul. Garrett i l-a dat fără prea mare tragere de inimă. El și l-a prins la centură și i-a răspuns:

- După ce l-ai făcut să scape cuțitul din mînă ar fi trebuit să-l împingi cît-colo cu piciorul. Dar tu te-ai aplecat să-l ridici, întorcîndu-le spatele celorlalți doi. Care ți-ar fi venit de hac dacă nu interveneam eu. A coborît privirea spre cei doi, care începuseră să geamă și să se agite și le-a spus: dacă mișcă vreunul din voi, îl castrez ca pe un clapon și-i arunc boașele în canal.

Niciunul dintre ei nu a mai mișcat.

Ransom și-a îndreptat din nou atenția spre Garrett.

- Lupta din studioul unui maestru de scrimă nu seamănă cu cea din stradă. Bărbații ca ei – și le-a aruncat o privire disprețuitoare celor trei întinși pe caldarîm – nu așteaptă politicoși ca tu să ripostezi. Ci atacă toți odată. În

clipa în care primul avea să pună mîna pe tine, bastonul se dovedea complet inutil.

- Absolut deloc, a ripostat cu isteţime Garrett. L-aş fi lovit cu capătul bastonului şi l-aş fi doborît dintr-o mişcare.

Ransom s-a apropiat de ea, oprindu-se la distanţă de o lungime de braţ. Şi a măsurat-o din priviri. Deşi Garrett nici nu a clipit măcar, s-a simţit cuprinsă de nervozitate. Nu ştia ce să creadă despre Ethan Ransom, acel bărbat cu trupul construit asemeni unei arme, cu oase lungi şi muşchi puternici şi cu un mers fluid. Chiar şi cînd stătea nemişcat, trupul lui emana o putere explozivă.

- Încearcă acum, cu mine, a invitat-o cu glas molcom, fără ca ochii lui să-i părăsească pe ai ei.

Garrett a clipit surprinsă.

- Vrei să te lovesc cu bastonul? Acum?

Ransom a încuviinţat.

- N-aş vrea să-ţi fac vreun rău, a continuat ea să ezite.

- Nu-mi vei face, a dat el să răspundă cînd ea l-a luat prin surprindere cu o mişcare agresivă a bastonului.

Deşi a fost foarte rapidă, reacţia lui Ransom nu s-a lăsat deloc aşteptată. Iute ca un fulger el a împins bastonul care îi ameninţa coastele. După care l-a apucat cu putere din mijloc, făcînd-o pe Garrett să se dezechilibreze. Uimită, ea a simţit cum unul dintre braţele lui o cuprinsese, în timp ce cu celălalt îi răsucea încheietura, să scape bastonul din mînă. Totul părea foarte uşor, ca o joacă de copii.

Garrett era acum lipită de trupul lui, furioasă şi neajutorată deopotrivă.

Sentimentul straniu care o cuprinsese se datora probabil pulsului ei accelerat. Nu se mai putea gîndi la nimic

altceva, tot ce o înconjura părea să fi dispărut, cu excepția bărbatului din spatele ei și a brațelor lui puternice care o înconjurau. A închis ochii, conștientă doar de aroma de citrice a respirației lui, de mișcările pe care le făcea pieptul lui atunci cînd respira și de bătăile nebunești ale inimii ei.

Vraja s-a destrămat repede pentru că l-a auzit chicotind ușor. Așa că a încercat să se desprindă de el.

- Să nu rîzi de mine! i-a spus pe un ton amenințător.

Cu grijă, Ransom i-a dat drumul din brațe, asigurîndu-se că se ținea bine pe picioare înainte de a-i înapoia bastonul.

- Nu rîdeam de tine. Mi-a plăcut însă cum m-ai luat prin surprindere. A ridicat mîinile în aer, semn că se preda, cu ochii strălucindu-i amuzați.

Garrett a lăsat bastonul jos. Obrajii îi ardeau, erau roșii ca macii. Încă mai simțea îmbrățișarea lui, de parcă senzația i se întipărise adînc în piele.

Ransom a dus mîna la buzunarul vestei și a scos un fluier mic din argint în formă de tub. A sufla scurt de trei ori.

Garrett a presupus că-l chema pe vreun polițist aflat în patrulare.

- Nu folosești o pîrîitoare? l-a întrebat. Tatăl ei, care patrula de obicei în King's Cross, avea mereu la el o zăngănitoare din lemn specifică polițiștilor. Cu ea dădea alarma, scuturînd cu putere mînerul.

Ransom a clătinat din cap.

- Pîrîitoarea este mult prea incomodă. Plus că a trebuit să o înapoiez atunci cînd am părăsit poliția.

- Nu mai ești în poliție? l-a întrebat. Al cui angajat ești acum?

- Nu sînt angajat oficial.

- Faci vreo muncă pentru guvern, atunci?

- Da.

- Ca detectiv?

Ransom a ezitat un lung moment înainte de a răspunde:

- Uneori.

Garrett l-a privit pieziş, întrebîndu-se ce anume făcea el pentru guvern, ceva de care nu se putea ocupa poliţia.

- Activităţile tale sînt legale?

Ransom a zîmbit aproape imperceptibil în întuneric.

- Nu întotdeauna, a recunoscut.

S-au întors amîndoi odată cînd şi-a făcut apariţia un agent de poliţie îmbrăcat în tunică albastră. Se apropia grăbit, cu un felinar clătinîndu-i-se în mînă.

- Bună seara, a strigat. Sunt agent de poliţie Hubble. Aţi dat alarma?

- Da, eu, i-a răspuns Ransom.

Poliţistul rotofei şi transpirat, cu nas proeminent şi roşu în obraji din cauza efortului l-a privit circumspect pe sub cozoroc.

- Numele dumneavoastră?

- Ransom, a venit răspunsul. Am făcut parte din divizia K.

Poliţistul a făcut ochii mari.

- Am auzit de dumneavoastră, domnule. Bună seara. În ton se citea deferenţa. Şi postura i se schimbase, îşi plecase uşor capul.

Ransom a făcut semn spre bărbaţii trîntiţi la pămînt:

- I-am surprins pe aceşti trei nemernici cînd încercau să o atace şi să o jefuiască pe doamna, ameninţînd-o cu asta. Şi i-a întins cuţitul.

- Ca să vezi! a exclamat Hubble, privind cu dezgust la cei trei. Și mai sînt și soldați... ce rușine! Doamna a pățit ceva?

- Nu, i-a răspuns Ransom. Doamna doctor Gibson a avut prezența de spirit să-l lovească cu bastonul pe unul dintre ei și să-l facă să scape cuțitul.

- Doctor? Polițistul o privea uimit pe Garrett. Sunteți acea femeie-doctor? Cea din ziare?

Garrett a dat din cap, încurcată. De obicei, oamenii nu reacționau prea bine la ideea că o femeie ar fi putut alege o profesie în medicină.

Polițistul continua să o privească lung, mirat:

- Nu mă așteptam să fie atît de tînără, i-a spus lui Ransom, înainte de a i se adresa din nou lui Garrett: mă scuzați, domnișoară... dar de ce v-ați făcut doctor? Frumușică sînteți... știu cel puțin doi băieți de la mine din divizie care v-ar lua imediat de nevastă. A făcut o pauză. Dacă vă pricepeți la gătit și la cîrpit rufe, bineînțeles.

Garrett s-a uitat spre Ransom care abia-abia își stăpînea rîsul.

- Singurele pe care mă pricep să le „cîrpesc" sînt rănile deschise și fracturile, i-a răspuns.

Soldatul masiv căzut la pămînt, care se sprijinea acum în coate, a pufnit disprețuitor:

- Un doctor-femeie. Nu e în firea lucrurilor. Dacă o cauți pe sub fuste, pun pariu că dai de boașe.

Brusc, Ransom nu a mai părut deloc amuzat:

- Ce-ai zice de o lovitură de gheată în cap? a întrebat, apropiindu-se de soldat.

- Nu este deloc politicos să lovești un bărbat căzut la

pământ, domnule Ransom, i-a spus Garrett.

Detectivul s-a oprit și a privit-o peste umăr.

- E norocos că mai respiră, după ce a încercat să-ți facă.

De data aceasta vorbise cu accent de irlandez get-beget.

- Alo! au auzit vocea unui alt agent de poliție care se apropia. Am auzit semnalul!

Ransom s-a îndreptat spre noul-venit, să discute cu el, iar Garrett și-a recuperat geanta.

- S-ar putea ca rana de pe obrazul soldatului să necesite copci, i-a spus ea lui Hubble.

- Nu te apropia de mine, diavoliță! a strigat soldatul.

Hubble l-a privit amenințător.

- Ai grijă cum vorbești, că dacă nu îți spintec și celălalt obraz!

Amintindu-și că nu-și recuperase încă bisturiul, Garrett l-a rugat:

- Domnule polițist, ai putea ridica puțin felinarul, să lumineze strada? Vreau să găsesc bisturiul pe care l-am aruncat în direcția acestui bărbat, ceva mai devreme. Un gînd înspăimîntător i-a trecut prin minte: s-ar putea să-l aibă încă.

- Nu-l mai are, i-a spus Ransom peste umăr, oprindu-se pentru moment din discuția pe care o purta cu celălalt polițist. Este la mine.

Lui Garrett i-au trecut prin minte două gînduri, în același timp. În primul rînd, cum de auzea ce spunea ea în timp ce era angajat într-o altă discuție, la cîțiva metri depărtare? Și în al doilea rînd...

- I l-ai luat în timp ce te luptai cu el? l-a întrebat indignată. Mie mi-ai spus să nu fac niciodată așa ceva.

- Eu nu respect regulile, i-a răspuns simplu Ransom și s-a întors cu fața spre polițist.

Garrett a făcut ochii mari, auzind cu cîtă aroganță vorbise. L-a tras pe Hubble ceva mai departe și i-a șoptit:

- Ce știți despre bărbatul acesta? Cine este?

- Întrebați de domnul Ransom? Polițistul vorbea în șoaptă. A crescut chiar aici, în Clerkenwell. Cunoaște fiecare colțișor. Cu cîțiva ani în urmă a cerut să intre în poliție și a fost repartizat la divizia K. Este un luptător înnăscut. Neînfricat. S-a oferit voluntar să patruleze în cartiere în care alții nu ar îndrăzni să pună piciorul măcar. Se pare că munca de detectiv l-a atras încă de la început. Avea mintea ascuțită și observa cele mai ciudate detalii. După ce muncea ziua întreagă pe teren obișnuia să se ducă la secție și să caute prin dosarele cu cazuri nerezolvate. A deslușit o crimă care le-a dat de furcă sergenților ani întregi, l-a ajutat pe un servitor acuzat pe nedrept de furt de bijuterii și a recuperat un tablou furat.

- Cu alte cuvinte, a concluzionat Garrett, își depășea atribuțiile.

Hubble a încuviințat.

- La început, șeful de divizie se gîndea foarte serios să-l acuze de încălcare a normelor profesionale. În loc de asta, i-a dat o recomandare pentru a trece de la polițist de gradul IV la inspector.

Garrett a făcut ochii mari.

- Vrei să spui că domnul Ransom a urcat cinci trepte ierarhice în primul an?

- Nu, în primele șase luni. Dar înainte ca recomandarea de a fi promovat să fie analizată, Ransom a părăsit poliția. A fost recrutat de sir Jasper Jenkyn.

- Cine este?

- Are rang înalt în Ministerul Afacerilor Interne. Hubble a făcut o pauză, părînd destul de stînjenit. Este tot ce știu.

Garrett s-a întors să-l privească pe Ransom, a cărui siluetă se contura în lumina felinarelor. Părea relaxat, își ținea neglijent mîinile în buzunare. Nu-i scăpa însă nimic din ce se întîmpla în jur, chiar dacă vorbea cu celălalt polițist.

- Domnule Ransom, a spus Garrett.

Acesta s-a întrerupt din discuție și s-a întors cu fața spre ea.

- Da, doctore?

- Va trebui să dau o declarație la poliție în legătură cu cele întîmplate în această seară?

- Nu. Ransom și-a întors privirea spre Hubble. Este mai bine pentru toată lumea să-ți protejăm intimitatea – și pe a mea. Așa că Hubble își va putea asuma toate meritele în prinderea acestor indivizi.

Hubble a dat să protesteze:

- Domnule, chiar nu pot să-mi arog această faptă de vitejie!

- Și eu am fost o vitează! nu a rezistat Garrett să nu adauge. Ransom s-a apropiat de ea.

- Lasă-l să-și aroge acest merit, i-a spus pe un ton convingător. Îl vor felicita și-i vor da o recompensă. Nu e deloc ușor să trăiești dintr-un salariu de polițist.

Garrett știa foarte bine la cît se ridica un salariu de agent de poliție, așa că a murmurat:

- Bineînțeles.

Ransom i-a zîmbit.

- Haide să-i lăsăm să-și termine treaba. Te conduc pînă pe strada principală.

- Mulțumesc, dar nu am nevoie de escortă.

- Cum dorești, s-a grăbit să-i răspundă Ransom, ca și cum se aștepta să fie refuzat.

Garrett l-a privit suspicioasă.

- Te vei ține oricum după mine, nu-i așa? Ca un leu care pîndește căprioara care s-a rătăcit de ai ei.

El i-a zîmbit și mai larg. Unul dintre polițiști a trecut pe lîngă ei cu un felinar și o rază de lumină i-a trecut printre gene, spre ochii strălucitori, de un albastru intens.

- Pînă te văd urcată într-o trăsură, în siguranță.

- Atunci aș prefera să mergem împreună, ca doi oameni civilizați. A întins mîna spre el. Bisturiul meu, te rog.

Ransom a dus mîna la gheată și a scos de acolo bisturiul, a cărui lamă a strălucit. Îl curățase, mai mult sau mai puțin.

- Este un instrument frumos, a spus el privindu-l admirativ înainte de a i-l returna, cu mare grijă. Și taie al naibii de bine. Îl ascuți pe curea?

- Folosesc pulbere de diamant. Garrett a pus bisturiul la locul lui, în geantă, apoi a ridicat-o în mîna stîngă. Iar în dreapta ținea bastonul. Gestul lui Ransom de a-i lua geanta din mînă nu a luat-o deloc prin surprindere.

- Dă-mi voie, a murmurat el.

Garrett s-a dat un pas înapoi și și-a încleștat mîna pe mînerul genții.

- O pot duce și singură.

- Este evident. Dar a fost un gest făcut pentru o doamnă, nu-ţi puneam la îndoială capacităţile.

- Ai fi făcut acelaşi gest faţă de un medic-bărbat?

- Nu.

- Aş prefera să mă priveşti ca pe un medic, nu ca pe o doamnă.

- De ce să fii ori una, ori alta? a întrebat-o Ransom. Eşti amîndouă. Nu-mi este deloc greu să-i duc geanta unei doamne şi să-i respect competenţa profesională, în acelaşi timp. Văzînd-o că încă ezita, a întins mîna şi a spus: te rog.

- Îţi mulţumesc, dar mă descurc şi singură. Şi a pornit hotărîtă spre strada principală.

Ransom a ajuns-o din urmă, cu mîinile în buzunare.

- Unde ai învăţat să arunci atît de precis un cuţit?

- La Sorbona. Un grup de studenţi la medicină inventaseră un joc, să se amuze după cursuri. Făcuseră o ţintă, în spatele clădirii unui laborator.

- Cît timp ai petrecut în Franţa?

- Patru ani şi jumătate.

- O tînără care urmează cursurile celei mai bune şcoli medicale din lume, a gîndit Ransom cu voce tare. Departe de casă, nevoită să înveţe medicina într-o limbă străină. Eşti o femeie foarte hotărîtă, doctore.

- Nici o şcoală medicală de aici nu primea femei, a spus Garrett, pragmatică. Nu am avut de ales.

- Ai fi putut renunţa.

- Aceasta nu este o opţiune, niciodată, l-a asigurat ea iar el a zîmbit.

Au trecut pe lîngă o clădire dărăpănată, care avea o prăvălie la parter, acum închisă, cu geamurile crăpate

peticite cu ziare. Ransom a întins mîna spre Garrett, încercînd să o facă să ocolească cioburile de pe jos şi ceea ce părea să fie un hoit de animal. Cu un gest reflex, ea s-a ferit de atingerea lui.

- Nu trebuie să te temi, i-a spus Ransom. Voiam doar să te ajut să treci.

- Nu este teamă. Garrett a ezitat puţin, după care a continuat: bănuiesc că dorinţa mea de independenţă este prea adînc înrădăcinată. Şi-au continuat drumul, nu înainte ca Garrett să-l observe pe Ransom aruncînd o privire spre geanta ei. A rîs: te las să o cari tu dacă îmi vorbeşti cu accentul tău adevărat.

Ransom s-a oprit şi a privit-o surprins, uşor încruntat:

- Care a fost scăparea?

- Cînd l-ai ameninţat pe unul dintre soldaţi ai avut o urmă de accent irlandez. Şi felul în care ţi-ai atins borul pălăriei... ai făcut-o mai lent decît o fac de obicei englezii.

- Părinţii mei au fost irlandezi, dar eu am crescut aici, în Clerkenwell, a spus Ransom. Nu mi-e ruşine de asta, dar uneori accentul este un dezavantaj. A întins mîna şi a aşteptat cîteva clipe pînă ce Garrett i-a dat geanta. Un zîmbet i-a luminat faţa şi glasul i s-a schimbat, devenind mai profund: ce-ai vrea să-ţi mai spun, fetişcano?

Uimită de efectul pe care vocea lui catifelată îl avea asupra ei, Garrett a avut nevoie de cîteva clipe pînă să-i răspundă:

- Îmi vorbeşti prea familiar, domnule Ransom.

- Acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti, dacă vrei să auzi accentul unui irlandez. Ba chiar să mă laşi să te flatez nitel.

- Să mă flatezi? Nedumerită, Garrett a continuat să înainteze.

- Să-ţi complimentez farmecul, frumuseţea.

- Asta se cheamă linguşeală, i-a retezat-o ea. Te-aş ruga să te abţii.

- Eşti o femeie inteligentă, a continuat el, de parcă nu ar fi auzit-o. Iar eu am o slăbiciune pentru ochii verzi ca ai tăi...

- Ţin un baston în mînă, i-a amintit Garrett, profund iritată de cuvintele lui ironice.

- Nu mi-ai putea face vreun rău cu el.

- Poate că nu, a recunoscut ea, încleştînd şi mai tare mîna pe mînerul bastonului. În secunda următoare, a lovit pe orizontal, nu suficient de tare ca să provoace durere, ci doar cît să-i dea o lecţie.

Dar, spre marea ei dezamăgire, *ea* a fost cea care a primit o lecţie. Lovitura i-a fost parată inteligent de propria geantă şi, o dată în plus, bastonul i-a fost smuls din mînă. Geanta a căzut la pămînt iar ustensilele medicale au zornăit zgomotos. Pînă să aibă timp să reacţioneze, s-a trezit cu spatele lipit de pieptul lui, cu gîtul ţinut prizonier de baston.

I-a auzit vocea seducătoare, caldă ca whisky-ul, şoptindu-i la ureche:

- Îţi anunţi mişcările dinainte, drăguţo. Este un obicei tare prost.

- Dă-mi drumul, a spus ea printre dinţi, zbătîndu-se neajutorată.

Ransom nu a slăbit deloc strînsoarea.

- Întoarce capul.

- Poftim?

- Întoarce capul, ca să reducî presiunea asupra traheei și apucă bastonul cu mîna dreaptă.

Garrett nu s-a mai zbătut, înțelegînd că el o învăța cum să se elibereze. Așa că l-a ascultat.

- Încearcă să-ți protejezi gîtul, i-a spus Ransom și a așteptat-o să facă întocmai. Așa. Acum întoarce capătul bastonului și lovește-mă între coaste cu cotul stîng. Ușor, dacă nu te superi. Ea a făcut mișcarea exact așa cum i se spusese iar el s-a aplecat deasupra ei. Foarte bine. Acum prinde bastonul cu ambele mîini și răsucește-l cu putere, trecînd în același timp pe sub brațul meu.

Garrett i-a urmat instrucțiunile și... aproape miraculos... era liberă. S-a întors și l-a privit fascinată. Nu știa dacă să-i mulțumească sau să-i dea o palmă.

Ransom s-a aplecat și a ridicat geanta, cu un zîmbet. A avut chiar tupeul să-i ofere brațul, de parcă erau o pereche liniștită care ieșise la plimbare în Hyde Park. Garrett i-a ignorat gestul și a pornit mai departe.

- Acesta este cel mai întîlnit mod de a ataca o femeie, i-a spus Ransom. Al doilea mod este să o prinzi din spate și să-i apeși gîtul cu brațul. Maestrul tău nu te-a învățat cum să te aperi fără baston?

- Nu, a fost ea obligată să recunoască. Nu te instruiește și pentru acest gen de luptă.

- Winterborne nu ți-a pus la dispoziție o trăsură cu birjar? Nu este nici pe departe vreun nevoiaș și știu că de obicei are grijă de ai lui.

Garrett s-a încruntat auzind că era pomenit numele lui Winterborne, proprietarul clinicii în care lucra ea. Clinica fusese înființată pentru cei aproape o mie de angajați ai

magazinului său universal. Rhys Winterborne o angajase atunci cînd nimeni nu-i dădea nici cea mai mică şansă iar pentru asta avea să-i fie mereu loială.

- Domnul Winterborne mi-a oferit o trăsură, a recunoscut ea. Dar nu vreau să-l deranjez. În plus, m-am antrenat în arta auto-apărării.

- Te supraestimezi. Ştii suficient de multe pentru a te pune singură în pericol. Există cîteva tactici simple cu ajutorul cărora poţi scăpa de un atacator. Te-aş putea învăţa, într-una din după-amieze.

Au cotit spre dreapta şi au ajuns în strada principală, acolo unde pîlcuri de oameni îmbrăcaţi sărăcăcios stăteau de vorbă pe treptele din faţa uşilor şi trecători în haine mai noi sau mai vechi traversau caldarîmul. Cai, trăsuri şi birje treceau încoace şi încolo, de-a lungul liniei de tramvai. Garrett s-a oprit şi s-a uitat în zare după o birjă.

În timp ce aşteptau, s-a gîndit la cuvintele lui Ransom. Era evident că el ştia mai multe despre luptele de stradă decît maestrul ei. Manevrele lui cu bastonul fuseseră de-a dreptul impresionante. Deşi parte din ea ar fi vrut să-l trimită la naiba, cealaltă parte era mai mult decît intrigată.

Era absolut convinsă că el nu avea intenţii romantice, ceea ce-i convenea de minune. Nu-şi dorise niciodată o relaţie care să-i stînjenească în vreun fel cariera. Mai flirtase cînd şi cînd... nimic serios... un sărut furat de un student frumos, la Sorbona.... un flirt nevinovat cu un domn, la un bal... dar îi evitase deliberat pe toţi cei care ar fi tentat-o cu adevărat. Iar străinul acesta nu-i putea aduce decît necazuri.

Şi totuşi îşi dorea să înveţe cîteva manevre de apărare.

- Dacă sînt de acord să mă înveţi, a spus ea, îmi

promiți că nu mă mai urmărești marțea, cînd îmi fac vizitele?

- Da, i-a răspuns imediat Ransom.

Mult prea ușor.

Garrett l-a privit sceptică:

- Ești un bărbat corect, domnule Ransom?

- Cînd vine vorba de meseria mea? a rîs el încetișor. A privit peste umărul ei și i-a făcut semn unei birje să oprească. S-a întors apoi spre chipul ei și a privit-o atent. Îți jur pe mormîntul mamei mele că nu ai motive să te temi de mine.

Cu scrîșnet de roți, birja s-a oprit în fața lor.

Garrett trebuia să ia rapid o hotărîre.

- Foarte bine. Ne vedem mîine, la patru, la clubul de scrimă al domnului Baujart.

Ochii lui Ransom au strălucit, mulțumiți. A privit-o pe Garrett urcînd cu ușurință și îndemînare pe locul pasagerului, strecurîndu-se pe sub frîie. I-a întins geanta și i-a strigat birjarului:

- Ai grijă să nu o zgudui și să nu o înghiontești. Și înainte ca ea să apuce să obiecteze, a urcat pe prima treaptă și i-a dat birjarului cîteva monede.

- Pot să plătesc și singură, a protestat Garrett.

A privit-o în ochi și i-a pus ceva în palmă.

- Este un dar, i-a șoptit. După care a coborît pe caldarîm. Pe mîine, doctore. Și-a dus mîna la borul pălăriei și a ținut-o acolo pînă ce birja s-a îndepărtat.

Simțindu-se ușor ametită. Garrett a coborît privirea spre obiectul pe care i-l dăduse. Era fluierul lui, care încă mai păstra căldura trupului lui.

Cît tupeu, și-a spus... dar degetele i s-au încleștat cu bîndețe în jurul fluierului.

Capitolul 1

Înainte de a se întoarce în apartamentul lui din Half Moon Street, Ethan mai avea programată încă o întîlnire. A luat o birjă pînă în Cork Street, stradă care era ocupată aproape în întregime de celebrul magazin universal deținut de Winterborne.

Ethan mai lucrase de cîteva ori în trecut pentru Rhys Winterborne. Serviciile fuseseră ușoare și rapide, nu prea meritase să-și piardă timpul cu ele, dar numai un nebun l-ar fi refuzat pe un om atît de puternic. Într-una dintre dăți trebuise să o urmărească din umbră pe lady Helen Ravenel, pe atunci logodnica lui Winterborne, atunci cînd vizitase însoțită de o prietenă un orfelinat într-un cartier periculos, lîngă docuri.

Trecuseră doi ani de atunci. Din ziua în care o cunoscuse pe doctorița Garrett Gibson.

Femeia subțirică, cu păr castaniu, îl dovedise pe atacatorul de două ori mai mare decît ea cu cîteva lovituri precise de baston. Ethan admirase felul în care o făcuse, de parcă fusese doar un lucru obișnuit, ca și cum ar fi scos gunoiul afară.

Chipul ei i se păruse neașteptat de tînăr, tenul luminos părea la fel de fin și delicat ca o bucată de săpun alb. Avea

pomeți proeminenți, ochi de un verde rece și bărbia ascuțită. Iar între toate aceste trăsături elegante se găsea gura ei, tandră și vulnerabilă, cu buza superioară aproape la fel de plină ca și cea inferioară. Iar gura ei atît de frumos arcuită avea întotdeauna un anume efect asupra genunchilor lui Ethan.

După prima lor întîlnire, Ethan avusese grijă să o evite pe Garrett Gibson, știind că ea i-ar fi adus numai necazuri. Dar cu o lună în urmă o vizitase la clinică, să ceară informații despre un pacient de-al ei, și simțise din nou aceeași fascinație.

Totul la ea era... delicios. Privirea care parcă diseca, vocea la fel de limpede ca glazura de pe un tort cu lămîie. Compasiunea cu care îi trata și pe săraci, și pe bogați. Mersul hotărît, energia debordantă, mulțumirea de sine a unei femei care nu-și ascundea propria inteligență. Și nici nu-și cerea scuze pentru ea. Era rază de soare și oțel, amîndouă amestecate într-o substanță pe care nu o mai întîlnise pînă atunci.

Își jurase că nu va mai avea de-a face cu ea. Că nu voia decît să o știe în siguranță atunci cînd își făcea vizita la azilul de săraci din Clerkenwell, la orfelinatul din Bishopsgate sau în orice alt loc pe care îl vizita în zilele de marți. Doar atît.

Faptul că aranjaseră să se vadă a doua zi fusese o greșeală. Ethan nu era foarte sigur cum se întîmplase – se auzise rostind acele cuvinte, de parcă altul ar fi fost cel care vorbea. Iar o dată ce-i făcuse oferta nu mai putea să o retragă – așa că se trezise dorindu-și din toată inima ca ea să accepte.

O oră în compania lui Garrett Gibson, după care nu o

va mai căuta niciodată. Dar avea nevoie, tînjea după acele cîteva minute singur cu ea. Iar amintirea lor îi va fi de ajuns pentru tot restul zilelor.

Magazinul lui Winterborne era o clădire lungă, nesfîrșită, cu fațada din marmură și vitrine largi. Cupola centrală din sticlă pictată se înălța pe patru etaje, avînd arcade sprijinite de coloane. Aducea cu un palat, construit de un bărbat ambițios care dorise ca toată lumea să afle unde reușise să ajungă fiul unui măcelar umil din Țara Galilor.

Ethan a intrat pe străduța din spatele magazinului, acolo unde se aducea marfa și se făceau livrările. Casa lui Winterborne se afla la capătul cel mai îndepărtat al străzii, fiind legată de magazin prin niște coridoare private și scări. Ethan obișnuia să intre prin spate, pe ușa folosită de servitori și de curieri.

Un valet i-a deschis ușa.

- Domnule Ransom. Pe aici, vă rog.

Ethan l-a urmat, cu pălăria în mînă, pe scara centrală a clădirii cu cinci etaje. Holurile erau iluminate cu candelabre de cristal, pe pereți stăteau aliniate tablouri înfățișînd munți, oceane și scene pastorale idilice. Lîngă un perete, pe o măsuță lungă și îngustă, erau înșirate vaze din porțelan alb cu albastru din care se revărsau zeci de orhidee.

Pe cînd trecea pe lîngă cele trei vase din ceramică în care erau plantați palmieri, Ethan a observat cîteva grăunțe de pămînt lîngă unul dintre ele. S-a plecat suficient de mult încît să vadă pe după frunze. O întreagă adunare de animale din lemn, provenite probabil de pe o arcă a lui Noe de

jucărie, fusese așezată pe pământ, în fața unui adăpost construit din cutii de chibrituri. Părea ascunzătoarea secretă a unui copil. A zîmbit amintindu-și că sora vitregă a lady-ei Helen, în vîrstă de numai cinci ani, era crescută de soții Winterborne. Văzînd că unul dintre elefanți se înclinase, gata să cadă, l-a îndreptat imediat.

- Domnule. Valetul se oprise și se uita la el, încruntat.

Ethan s-a ridicat și i-a aruncat o privire inocentă.

- Admiram palmierii. L-a urmat pe valet, nu înainte de a împrăștia cu o fluturare de pălărie pământul de pe podea.

S-au îndreptat spre încăperea rezervată domnilor, acolo unde Ethan îl întîlnise pe Winterborne și dățile trecute. Aerul din salon purta urme vagi de piele, tutun, băuturi scumpe și cretă pentru biliard.

Ethan s-a oprit în prag.

Winterborne stătea lîngă un glob pămîntesc uriaș, așezat pe un suport din lemn de nuc. Îl rotea leneș, în timp ce un alt bărbat căuta prin snopul de tacuri de biliard. Rîdeau încet, așa cum o fac prietenii vechi.

Observîndu-i prezența, Winterborne a spus:

- Intră, Ethan.

Ethan nu s-a clintit. Avea sentimentul că fusese manipulat. Nenorocitul de Winterborne îl lăsase să creadă că va fi singur.

La un metru și optzeci și trei, Ethan nu era nici pe departe un bărbat scund, dar Winterborne îl depășea cu cel puțin zece centimetri. Era solid, puternic, cu umerii și grumazul unui luptător. Și cu pumni mari. Din instinct și obișnuință, creierul lui Ethan a socotit rapid care era cea mai eficientă secvență de mișcări pentru a-l înfrînge. *Încep*

cu o fentă în lateral – apuc de umărul hainei – îi aplic cîteva lovituri în plexul solar și în coaste – îl termin cu un genunchi în stomac...

- Ethan Ransom, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Weston Ravenel, a spus Winterborne făcînd un semn spre companionul lui. Este rudă cu soția mea. M-a rugat să-i aranjez o întîlnire cu tine.

Ethan și-a întors privirea spre străin, un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul castaniu spre negru, frumos și spilcuit, cu un zîmbet ce părea sincer. Era zvelt, foarte în formă, iar hainele îi erau impecabil croite. În mod curios, era foarte bronzat iar mîinile îi erau aspre, de parcă ar fi făcut o muncă manuală.

Pentru înalta societate londoneză, numele Ravenel însemna privilegii aristocratice și putere. Dar cei din familia Ravenel nu se mulțumiseră doar cu respectabilitate, precum familia Cavendish sau familia Grosvenor. Aveau sîngele fierbinte, erau temperamentali și nesăbuiți în aproape tot ce făceau. Linia de sînge aproape că se sfîrșise odată cu moartea ultimului conte, dar ei reușiseră să găsească un văr îndepărtat care să-și asume titlul nobiliar.

- Te rog să-mi ierți subterfugiul, i-a spus pe un ton plăcut Weston Ravenel, făcînd un pas înainte. Aș vrea să discutăm ceva și nu știam cum altfel să dau de tine.

- Nu sînt interesat, a spus Ethan cu răceală și a dat să plece.

- Așteaptă. Este în interesul tău să mă asculți. Îți plătesc pentru timpul acordat, dacă este necesar. Dumnezeule, sper că nu ești foarte scump.

- Este, l-a asigurat Winterborne.

- Bănuiesc că ar trebui... a început Ravenel, dar s-a oprit pentru că se apropiase suficient de mult ca să-l vadă bine pe Ethan în lumină. La naiba, a șoptit printre dinți, privindu-l în ochi.

Ethan a tras adînc aer în piept și l-a eliberat lent. A fixat un punct de pe perete și și-a cîntărit opțiunile. Nu prea mai avea sens să-l refuze acum – putea la fel de bine să afle ce dorea de la el.

- Ai zece minute la dispoziție.

- Poate chiar douăzeci, a spus Ravenel, dacă Winterborne deschide o sticlă de coniac mulțumitor de bun. Iar prin „mulțumitor" înțeleg măcar un Gautier din '64.

- Știi cît costă o sticlă? l-a întrebat galezul, oripilat.

- Am bătut drumul tocmai din Hampshire. Cît de des ai plăcerea companiei mele?

- „Plăcere" este mult spus, a mormăit Winterborne și s-a dus să cheme un servitor.

Ravenel a zîmbit răutăcios, după care l-a măsurat cu privirea pe Ethan. Masca fermecătoare i s-a așezat din nou pe chip.

- Te rog, a spus, arătînd spre un grup de scaune moi din piele.

Cu chipul împietrit, Ethan s-a așezat pe unul din scaune. S-a rezemat și și-a înlănțuit degetele în dreptul taliei. Cum tăcerea se prelungea, a fixat cu privirea ceasul din alamă de pe polița șemineului.

- Numeri minutele, așa-i? a întrebat Ravenel. Foarte bine, voi trece imediat la subiect. Cu trei ani în urmă, fratele meu a moștenit în mod neașteptat un domeniu. Pentru că nu știa nimic despre cum să-l administreze, și nici despre

agricultură, am fost de acord să mă mut acolo şi să-l ajut. Ravenel s-a oprit pentru că se auzise o bătaie discretă în uşă.

Nu şi-au spus nimic cît timp valetul a pus pe masă sticla de Gautier şi paharele în formă de ou. Ceremonios, coniacul a fost turnat în pahare şi servit. După plecarea valetului, Winterborne s-a aşezat pe braţul unui fotoliu masiv, cu paharul de coniac într-o mînă, în timp ce cu cealaltă rotea globul pămîntesc, cu aerul că se gîndea ce parte a lumii îşi dorea să o cumpere.

- De ce să-ţi schimbi atît de radical viaţa? nu s-a putut abţine Ethan să nu-l întrebe. Să părăsească Londra pentru un trai liniştit, la ţară, trebuie să fi fost pentru Ravenel iadul pe pămînt. De ce anume încercai să scapi?

Ravenel a zîmbit.

- De mine însumi, bănuiesc. Chiar şi o viaţă de desfrîu poate deveni obositoare. Şi am descoperit că viaţa de fermier chiar mi se potriveşte. Arendaşii sînt obligaţi să-mi dea atenţie iar vacile chiar mă amuză.

Ethan nu avea deloc chef să fie luat peste picior. Weston Ravenel îi amintea exact ceea ce încercase să uite în cei douăzeci şi opt de ani de viaţă. Bucuria de a o fi revăzut pe Garrett Gibson dispăruse şi redevenise posac şi pictisit. A luat o înghiţitură de coniac fără să-i simtă gustul şi a spus:

- Mai ai optsprezece minute.

Ravenel a ridicat o sprînceană.

- Ajung imediat la subiect, vorbăreţule. Motivul pentru care sînt aici este următorul: fratele meu şi cu mine am decis să vindem o proprietate din Norfolk. Este o casă

mare, în stare bună, cu un teren de aproape două mii de pogoane. Numai că am aflat că nu putem face asta. Din cauza ta.

Ethan l-a privit întrebător.

- Ieri, a continuat Ravenel, m-am întîlnit cu fostul administrator și cu avocații familiei, Totthill și Fogg. Ei mi-au explicat că vînzarea este imposibil de făcut pentru că Edmund – contele cel bătrîn – a lăsat domeniul cuiva, printr-o încredințare secretă.

- Ce înseamnă asta? a întrebat Ethan precaut, pentru că nu auzise de un asemenea termen legal.

- Este o declarație, de obicei verbală, prin care se lasă moștenire o proprietate sau o sumă de bani. Ravenel a ridicat din sprîncene, prefăcîndu-se mirat. Bineînțeles că am fost cu toții curioși să aflăm de ce contele ar face un dar atît de generos cuiva despre care nu am auzit niciodată. După o pauză lungă, a continuat pe un ton serios: cred că acum știu de ce...

- Nu, a spus ferm Ethan. Dacă nu a lăsat nimic scris, ignorați-l.

- Mă tem că nu se poate. Legea spune că testamentul verbal nu poate fi atacat. Și este ilegal să-l ignori. Au existat trei martori: Totthill, Fogg și valetul de o viață al contelui, Quincy, care a confirmat întreaga poveste. Ravenel a făcut o pauză și a rotit coniacul în pahar. Privirea lui a întîlnit-o pe cea a lui Ransom. Totthill și Fogg au încercat să te anunțe, după moartea contelui, dar nu ai fost de găsit la acea vreme. Așa că îmi revine mie sarcina să-ți dau vestea cea bună: felicitări, ești mîndrul proprietar al unui domeniu în Norfolk.

Ethan a pus cu grijă paharul pe masă.

- Nu-mi trebuie. Dintre toate trucurile pe care le învățase pentru a-și controla emoțiile – ritmul respirației, concentrarea deliberată pe cu totul altceva – nimic nu funcționa. Consternat, și-a dat seama că îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. S-a ridicat, a dat ocol scaunelor și s-a îndreptat spre ușă.

Ravenel l-a urmat.

- Așteaptă, la naiba! a spus pe un ton exasperat. Trebuie să terminăm acum discuția, altfel va trebui să încerc să-ți iau din nou urma.

Ethan s-a oprit dar și-a ferit privirea.

- Nu contează dacă vrei sau nu proprietatea, a continuat Ravenel. Trebuie să o accepți. Chiar dacă nu facem nimic cu blestematul acela de domeniu, noi simțem nevoiți să-i plătim anual taxele.

Ethan a dus mîna la buzunarul pantalonului, a scos un teanc de bancnote și l-a aruncat la picioarele lui Ravenel.

- Să-mi spui suma exactă.

Spre meritul lui, chiar dacă s-a simțit jignit de gest, Ravenel nu a arătat-o. S-a întors spre Winterborne și a spus:

- N-a mai aruncat nimeni cu bani în mine pînă acum. Trebuie să recunosc că-mi inspiră un sentiment de afecțiune imediată. A ignorat bancnotele de pe podea și s-a aplecat deasupra mesei de biliard, privindu-l stăruitor pe Ethan. Este evident că nu-l prea pleci pe sir Edmund Ravenel. Pot să întreb de ce?

- A rănit o persoană pe care am iubit-o. Nu-i voi dezonora memoria luînd ceva, orice, de la familia Ravenel.

Ravenel și-a frecat ceafa și a zîmbit.

- Putem vorbi sincer acum? După care îți voi cere

scuze pentru că am fost un măgar.

Dacă nu ar fi fost un Ravenel, Ethan probabil că l-ar fi plăcut.

Winterborne s-a ridicat și s-a apropiat de bufetul pe care valetul așezase tava de argint.

- Ai putea să-i vinzi lui proprietatea, i-a spus lui Ethan, umplîndu-și din nou paharul.

Era soluția perfectă. Ethan putea astfel să se descotorosească de un domeniu pe care nu-l dorea și tăia astfel orice legătură cu familia Ravenel.

- Ți-l vînd cu o liră, a răspuns imediat. Pregătește actele și le semnez.

Ravenel s-a încruntat.

- Nu pentru o liră. Îl cumpăr la un preț rezonabil.

Ethan i-a aruncat o privire plină de ură, după care s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la mozaicul de acoperișuri. Londra se pregătea de venirea nopții, felinarele se aprindeau, anticipînd păcate și plăceri.

Se născuse în acest oraș, în el crescuse, iar ritmurile sale violente i se infiltraseră prin vene. Sunetele și senzațiile îi intraseră în sînge. Se putea duce oriunde, în cele mai periculoase cartiere colcăind de criminali, în cele mai întunecate locuri, și nu se temea de nimic.

- Voi rămîne la Londra pînă la sfîrșitul lunii, a spus West Ravenel. Înainte să mă întorc în Hampshire îți voi trimite o propunere scrisă pentru vînzarea proprietății din Norfolk. Dacă agreezi condițiile, ți-o voi lua bucuros de pe umeri. A scos din buzunarul vestei o carte de vizită: să facem schimb de cărți de vizită. Te voi căuta cînd voi avea totul pregătit.

- Winterborne îți va putea spune cum îmi poți trimite un mesaj, i-a răspuns Ethan. Nu am carte de vizită.

- Bineînțeles, a spus Ravenel, continuînd să-i întindă cartea lui de vizită. Ia-o pe a mea, oricum. Cum Ethan refuza în tăcere, e exclamat: pentru numele lui Dumnezeu, întotdeauna ești așa? Nu ești o companie tocmai plăcută, și asta ți-o spune cineva care își petrece mare parte din timp în preajma animalelor de la fermă. Oamenii civilizați fac schimb de cărți de vizită, atunci cînd se cunosc. Ia-o.

Decizînd să-i facă pe plac, Ethan a pus cartea de vizită gravată cu litere lucioase, negre, într-un portofel pe care îl ținea în buzunarul interior al vestei.

- Nu e cazul să mă conduceți, a spus. Și-a luat pălăria de pe masă, și-a pus-o pe cap și și-a lăsat degetele să zăbovească pe bor, într-un gest de respect. Era felul lui de a-și lua rămas-bun. Ca oricărui irlandez, îi era greu să o spună cu voce tare.

Capitolul 2

Garrett a ieşit din vestiarul rezervat doamnelor cu bastonul în mînă şi a trecut pe lîngă cîteva din sălile de instrucţie. Se echipase în costumul standard de scrimă purtat de femei, o jachetă strîmtă cu guler înalt, o fustă albă care îi ajungea puţin peste genunchi, ciorapi groşi albi şi pantofi din piele moale, fără toc.

Sunete familiare răzbăteau dincolo de uşile închise: încleştarea săbiilor şi a bastoanelor, zgomote de paşi pe podeaua de stejar, comenzile binecunoscute ale instructorului:

- Desprinde-te! Îndreaptă braţul! *En garde... longe...* şi acum desprinde-te!

Monsieur Jean Baujart, fiul unui faimos maestru de scrimă, învăţase această artă la academiile din Franţa şi Italia înainte de a-şi deschide propriile cluburi şi şcoli în Londra. În ultimii douăzeci de ani, Baujart dobîndise o reputaţie de neegalat. Demonstraţiile lui se bucurau de un public numeros iar sălile de antrenament erau mereu pline de elevi de toate vîrstele. Spre deosebire de majoritatea contemporanilor lui, monsieur Baujart nu numai că le permitea ci chiar încuraja femeile să participe la lecţiile lui de scrimă.

Timp de patru ani, Garrett participase la cursuri de grup și luase lecții private de la Baujart și de la cei doi asistenți ai lui, ca să poată mînui atît floreta cît și bastonul. Baujart insistase pe stilul clasic de luptă. Mișcările care contraveneau regulilor erau strict interzise. Dacă un spadasin făcea o fentă, se răsucea sau se dădea cîțiva pași înapoi era imediat corectat și ironizat. În accepțiunea lui Baujart, elevii lui nu „săreau ca maimuța" și nici nu „se răsuceau ca țiparii". Forma era totul. Rezultatul: un stil elegant, fără cusur, mult admirat de celelalte școli de scrimă.

Cînd Garrett a ajuns în pragul sălii de instrucție a auzit sunete venind dinăuntru și a ezitat. Oare lecția de dinainte nu se terminase încă? A deschis cu grijă ușa și a aruncat un ochi înăuntru.

A făcut ochii mari văzînd silueta familiară a lui monsieur Baujart pregătindu-se să-și atace oponentul cu o serie susținută de *phrases d'armes*.

Ca și toți ceilalți instructori ai școlii, Baujart era îmbrăcat în negru din cap pînă în picioare, în timp ce membrii clubului și elevii erau în costumația clasică, albă. Fețele ambilor bărbați erau acoperite de măștile făcute din sîrmă franțuzească. Purtau amîndoi mănuși iar piepturile le erau protejate de plastroane din piele. Floretele, prinse cu *boutons* pentru siguranță, au strălucit într-un schimb rapid de lovituri.

Chiar dacă Baujart nu ar fi purtat costumul său cel negru, silueta lui fără cusur l-ar fi făcut ușor de recunoscut. Baujart era un bărbat de patruzeci de ani într-o formă excelentă, un artist care își adusese meseria la rang de artă.

Fiecare mișcare a sa, fiecare parare era extrem de precisă.

Oponentul său, însă, lupta așa cum Garrett nu mai văzuse pînă atunci. În loc să lase ca partida să intre într-un ritm familiar, ataca în mod neașteptat și se retrăgea înainte ca Baujart să-l poată atinge. Avea mișcări de felină, o grație animalică ce-i dădea fiori.

Fascinată, a intrat și a închis ușa în urma ei.

- Bună ziua, doctore, a spus bărbatul îmbrăcat în alb fără ca măcar să o privească. Inima i-a stat în loc preț de o clipă atunci cînd a recunoscut glasul lui Ransom. Acesta a parat o lovitură și a atacat fulgerător pe sub spada lui Baujart.

- *Arrêt!* a spus tăios Baujart. A fost o lovitură nepermisă.

Cei doi s-au îndepărtat unul de altul.

- Bună ziua, a spus Garrett. Am ajuns prea devreme pentru lecția noastră, domnule Ransom?

- Nu. Monsieur Baujart avea unele rezerve aflînd că vreau să-ți dau cîteva lecții. A dorit să-mi judece personal abilitățile.

- Este chiar mai rău decît mă temeam, a spus sumbru Baujart, întorcîndu-se spre Garrett. Bărbatul acesta nu are nici o calificare. Nu pot accepta să lucrezi cu el. Va distruge toate metodele învățate aici.

- Sper din inimă, a murmurat Ransom.

Garrett a strîns buzele, încercînd să nu zîmbească. Nimeni nu mai îndrăznise să-i vorbească lui Baujart cu atîta insolență.

Maestrul de scrimă și-a îndreptat din nou atenția spre Ransom.

- *Allons*, a spus. Au reînceput să se dueleze, cu viteza fulgerului.

Ransom s-a răsucit, a parat un atac și l-a împins deliberat cu umărul pe Baujart, ca să-l dezechilibreze. După o nouă lovitură s-a lăsat pe podea, s-a răsucit și l-a lovit pe Baujart pentru a doua oară.

- *Arrête!* a strigat furios Baujart. Să te izbești de un oponent? Să te rostogolești pe podea? Asta nu e o încăierare într-o cîrciumă, nebunule! *Ce crezi că faci aici?*

Ransom s-a întors spre el, cu sabia plecată și i-a răspuns calm:

- Încerc să cîștig. Nu despre asta este vorba?

- Este vorba de un duel, conform codului oficial al Ligii de amatori!

- Și exact așa ai învățat-o și pe doctorița Gibson să lupte.

- *Oui!*

- Pentru ce? l-a întrebat sarcastic Ransom. Ca să poată lua parte la o partidă de scrimă izbucnită din senin într-o speluncă din East End? Nu a venit aici ca să învețe să lupte ca un gentleman, Baujart. Trebuie să știe să se apere de bărbați ca mine. Ransom și-a scos masca, și-a îndepărtat șuvițele care îi căzuseră în ochi cu o mișcare rapidă a capului și i-a aruncat lui *maître d'armes* o privire dură. Doctorița Gibson nu are nici cea mai mică idee despre ce poate face dacă cineva o dezarmează în mijlocul unei serii de *moulinette* învățate de la tine. Ai trăit în Paris – trebuie să știi și *savate*. Sau măcar *chausson*. De ce nu i-ai arătat nimic din toate astea?

- Pentru că nu ar fi fost corect, a ripostat Baujart,

dîndu-şi masca jos şi lăsînd să i se vadă chipul îngust, îmbujorat şi ochii negri care aruncau scîntei.

- Din ce punct de vedere nu ar fi fost corect? Ransom părea sincer uimit.

Monsieur Baujart i-a aruncat o privire dispreţuitoare

- Doar un ţăran poate crede că scrima înseamnă să-ţi împungi adversarul cu floreta. Este o disciplină. Este o viziune poetică *cu reguli.*

- Dumnezeu să mă apere! a spus Ransom, privindu-l neîncrezător.

Garrett a decis că venise vremea să facă uz de diplomaţie.

- Domnule Ransom, nu este cazul să-l dojeneşti pe monsieur Baujart. Mi-a fost un instructor foarte bun.

- Aşa să fie? l-a întrebat Ransom pe *maître d'armes,* cu voce sălbatică. Sau mai degrabă i-ai predat lecţii potrivite pentru salonul unei lady? N-ai decît să-ţi înveţi ceilalţi elevi cum să lupte artistic. Pe ea învaţ-o să lupte pentru viaţa ei. Pentru că într-o zi s-ar putea să trebuiască să facă asta, avînd la dispoziţie numai cele învăţate de la tine. I-a aruncat lui Baujart o privire ucigătoare: cînd va zăcea pe stradă, cu gîtul tăiat, măcar se va consola cu gîndul că nu a marcat nici un punct nepermis.

A urmat o tăcere lungă, timp în care Baujart şi-a domolit respiraţia. Furia i s-a transformat într-o expresie pe care Garrett nu i-o mai văzuse pînă atunci.

- Înţeleg, a spus într-un final, cu mare greutate. Îi voi modifica în mod corespunzător antrenamentul.

- În care vei include şi *savate*? l-a presat Ransom.

- Voi aduce un alt instructor specializat, dacă va fi nevoie.

Cei doi au făcut cîte o plecăciune. Garrett s-a înclinat la rîndul ei în fața maestrului, tulburată din cauză că monsieur Baujart i-a evitat asiduu privirea. Și a ieșit demn, închizînd ușa în urma lui.

Rămasă singură cu Ethan Ransom, Garrett l-a privit cum așeza floreta și spada într-un colț, alături de celelalte.

- Ai fost prea dur cu bietul monsieur Baujart, i-a spus cu blîndețe.

- Nu am fost suficient de dur, i-a răspuns Ransom, revenind la accentul irlandez. Și-a scos plastronul și l-a lăsat să cadă pe podea. Ai mai multă nevoie să știi cum să te aperi decît orice alt elev de aici. Aroganța lui – sau mai degrabă lenea – ți-au pus viața în pericol.

- Nu știu dacă să mă simt insultată de dragul bietului monsieur Baujart sau de-al meu, i-a spus sec Garrett.

- Nu te-am insultat pe tine. Ransom și-a scos mănușile și le-a pus deoparte.

- Ai dat de înțeles că sînt incompetentă.

Ransom s-a întors cu fața spre ea.

- Nu este adevărat. Te-am văzut luptînd. Ești un adversar de temut.

- Îți mulțumesc, a spus Garrett, simțindu-se oarecum măgulită. Pentru vorbele acestea sînt dispusă să-ți trec cu vederea remarca despre *moulinette*-le mele.

El a zîmbit.

- Sunt doar niște rotiri inutile. Foarte plăcute ochiului, însă.

Garrett și-a dat seama că era prima oară cînd îl vedea bine, în lumină. Ochii îi erau uimitor de strălucitori – de acolo de unde stătea ea îi păreau albaștri. Iar strălucirea lor

îi provoca un nod plăcut în stomac. Avea trăsături pur masculine, nasul puternic și maxilarul ferm... dar genele lungi și negre îi îmblînzeau chipul... iar atunci cînd zîmbea, ar fi putut să jure că făcea o gropiță într-unul din obraji.

Ransom a început să se plimbe de-a lungul peretelui cu schițe ilustrînd poziții de scrimă, prefăcîndu-se interesat de ce vedea. Pe Garrett a fermecat-o aerul de băiețaș, de parcă nu era tocmai sigur cum să o abordeze.

Arăta minunat în costumația pentru scrimă, deși albul din cap pînă în picioare nu-i avantaja pe majoritatea bărbaților. Jacheta din pînză, încheiată pe o parte și strînsă pe corp le îngusta umerii și făcea ca taliile să pară îngroșate. Iar pantalonii foarte strîmți lăsau să se vadă chiar și un început de burtă. Pentru Ransom, însă, hainele acestea nu făceau decît să-i sublinieze proporțiile remarcabile ale trupului. Era suplu, mlădios, puternic, fără cea mai mică urmă de moliciune.

Privirea lui Garrett a alunecat de la umerii lați la șoldurile înguste, apoi ceva mai jos, la coapsele musculoase. Și-a dat seama că se holba, așa că a ridicat repede privirea și a roșit ca o școlăriță cînd i-a văzut ochii întrebători.

- Observam doar cît de neobișnuit de dezvoltați sînt cvadricepșii extensori, a spus pe un ton cît mai profesional.

El a țuguiat buzele.

- Îmi faci un compliment, doctore?

- Cu siguranță nu. Era pur și simplu o observație. Constituția ta mă duce cu gîndul la un marinar sau la un fierar.

- Am lucrat cîndva piese forjate, a spus Ransom, dar numai din metale ușoare. Nu am făcut munca grea de fierar.

- Ce fel de piese?

El a îndreptat una din ramele de pe perete.

- Încuietori și chei, în mare parte. Copil fiind, am fost ucenicul unui lăcătuș, la o închisoare. Fără să o privească, a adăugat: tatăl meu era gardian la Clerkenwell.

Majoritatea închisorilor, iar Clerkenwell nu făcea deloc excepție, erau insalubre, periculoase și aglomerate. În opinia ei, nici un copil nu ar fi trebuit lăsat să lucreze în asemenea condiții.

- Un loc foarte periculos pentru un copil, a comentat ea.

El a ridicat din umeri.

- Eram oarecum în siguranță dacă respectam regulile.

- Ai avut frați sau surori?

- Nu. Am fost copil unic.

- Și eu la fel. Garrett vorbea foarte rar despre ea, dar s-a trezit continuînd: mi-am dorit întotdeauna o soră. Mama a murit la nașterea mea iar tata nu s-a recăsătorit niciodată.

- Era polițist la divizia E, nu-i așa?

Garrett a ridicat ochii spre el.

- Da. De unde știi?

- Am citit în ziar.

- Oh, bineînțeles. S-a strîmbat. Reporterii insistă să mă prezinte ca pe o curiozitate. Ca pe un cal vorbitor, să zicem.

- Dar ești o femeie neobișnuită.

- Nu tocmai. Sunt mii de femei care au mintea și temperamentul potrivit pentru a practica medicina. Și totuși nici o școală medicală nu admite femei, de aceea am fost nevoită să studiez și să fac practică în Franța. Am avut norocul să obțin certificatul înainte ca Asociația Medicală

Britanică să găsească o chichiță legislativă și să împiedice și alte femei să facă la fel ca mine.

- Ce a spus tatăl tău despre asta?

- L-a început nu a fost de acord. I se părea indecent ca o femeie să aibă o astfel de ocupație. Să vadă oameni dezbrăcați și alte lucruri de felul acesta. Dar i-am explicat că, dacă sîntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, înseamnă că nu e nimic greșit în a studia corpul uman.

- Și asta l-a făcut să se răzgîndească?

- Nu pe deplin. Dar s-a simțit nevoit să intervină cînd a văzut cît de mult se împotriveau prietenii și cunoștințele noastre. Nu suportă să-mi spună cineva ce să fac, așa că s-a decis să mă sprijine.

Părînd amuzat, Ransom a venit să se așeze lîngă ea. Era bărbierit proaspăt, obrazul neted și alb contrasta cu părul întunecat.

A întins mîna să-i ia bastonul.

- Nu vei avea nevoie de el, pentru moment.

Garrett a dat din cap, simțindu-și pulsul zbătîndu-i-se nebunește în încheieturile mîinilor, în gît și în spatele genunchilor.

- Să-mi dau jos mănușile? a întrebat, încercînd să pară stăpînă pe sine.

- Dacă dorești... Ransom a pus bastonul pe podea, lîngă perete, după care s-a întors cu fața spre ea. Ți se va părea ușor, i-a spus cu blîndețe. S-ar putea chiar să-ți placă. Peste numai cîteva minute te voi lăsa să mă trîntești la podea.

Ea a izbucnit în rîs.

- Ești de două ori cît mine. Cum aș putea să fac asta?

- Îți arăt imediat. Vom începe însă cu ceva foarte simplu. A așteptat ca ea să-și pună mănușile deoparte. Îți amintești ce ți-am spus legat de felul în care sînt atacate femeile?

- Li se pune mîna în gît.

- Exact. De obicei, sînt lipite de un perete. A prins-o cu grijă de umeri și a făcut-o să dea înapoi, pînă ce spatele ei a atins suprafața dură. Și-a ridicat mîinile mari spre gîtul ei. Degetele îi păreau suficient de puternice încît să poată îndoi o monedă din alamă. Un frison i-a străbătut șira spinării. A încremenit.

Ransom i-a dat imediat drumul, încruntîndu-se preocupat.

- Nu, s-a grăbit Garrett să-l asigure... nu am nimic... sînt bine. Numai că nu m-a mai strîns nimeni de gît pînă acum.

Vocea lui era liniștitoare.

- Nu trebuie să te temi de mine. Niciodată.

- Știu asta. A făcut o pauză, apoi a adăugat: deși, atunci cînd i-am povestit de tine, tata m-a avertizat că ești periculos.

- Pot fi și periculos.

Garrett l-a privit superior.

- Fiecărui bărbat îi place să creadă că o parte din el rămîne nesupusă, nedomesticită, pentru totdeauna.

- Știi totul despre bărbați, nu-i așa? a întrebat-o el ironic.

- Domnule Ransom, sexul masculin a încetat să mai fie un mister pentru mine încă de la prima lecție practică de anatomie. Lecție care a inclus disecția unui cadavru.

Asta ar fi trebuit să-l pună cu botul pe labe. În loc de asta, el a rîs încet.

- Nu am nici cea mai mică îndoială că poţi spinteca un bărbat ca pe un iepure înăbuşit, doctore. Dar asta nu înseamnă că-l şi înţelegi.

Garrett l-a privit cu răceală.

- Mă crezi naivă?

Ransom a clătinat din cap.

- Nu-ţi găsesc nici un cusur, a spus cu o sinceritate care a descumpănit-o.

Degetele lui calde s-a întors pe gîtul ei, apăsînd cît mai uşor posibil. Contrastul dintre forţa brutală a mîinilor lui şi incredibila blîndeţe a atingerii i-a dat fiori prin tot trupul.

- Şi acum, a şoptit Ransom, concentrîndu-se asupra locului unde-i erau degetele, în această situaţie ai la dispoziţie numai cîteva secunde pentru a reacţiona.

- Da, a răspuns Garrett, conştientă că el îi simţea respiraţia şi pulsul, mişcările gîtului atunci cînd înghiţea. Presiunea pe trahee şi pe arterele carotide provoacă imediat inconştienţa. A dat să-l prindă de coate. Dacă ţi-aş trage braţele în jos, aşa?

- Nu şi dacă este de aceeaşi statură cu mine. Nici nu l-ai clinti. Coboară bărbia ca să-ţi protejezi gîtul şi împreunează-ţi palmele ca şi cum te-ai ruga. Împinge-le în sus, printre braţele mele.. aşa, puţin mai sus... pînă ce simţi că-mi forţezi coatele să se îndoaie. Simţi cum îmi slăbesc strînsoarea?

- Da, a descoperit ea încîntată.

- Acum prinde-mă de cap.

Garrett l-a privit nedumerită.

- Haide, a încurajat-o el.

Deși era stînjenită, Garrett a chicotit. Iar ea nu chicotea niciodată. Și-a dres glasul și a ridicat mîinile pînă ce palmele i-au ajuns în dreptul urechilor lui. Șuvițele tăiate scurt erau catifelate, ca mătasea.

- Adu-le mai aproape de față, i-a spus Ransom, cît să-mi poți băga degetele mari în ochi.

Garrett a tresărit.

- Vrei să-i scot unui om ochii din orbite?

- Da, nu trebuie să-i arăți milă nenorocitului. Așa cum nici lui nu-i va fi deloc milă de tine.

Temătoare, ea a ridicat și mai mult mîinile, dar nu i-a acoperit ochii, ci doar colțurile lor, acolo unde pielea era fină și fierbinte. Îi venea greu să-i întîlnească privirea. Culoarea ochilor lui era într-atît de intensă încît avea senzația că o trăgeau cu totul în albastrul lor, aproape scufundînd-o în el.

- Dacă apeși în zona ochilor, a continuat el, vei putea cu ușurință să-i dai capul pe spate. Și să i-l apleci imediat înainte și să-i lovești nasul de fruntea ta. Înainte ca ea să facă vreo mișcare, a prevenit-o: ai grijă. Am mai avut nasul spart și nu este o experiență pe care aș dori să o repet.

- Cum s-a întîmplat? a întrebat ea, imaginîndu-și o situație de viață și de moarte. Ai oprit un jaf? Ai înăbușit o răzmeriță?

- M-am împiedicat de o găleată, a zîmbit el. În fața a doi agenți de poliție și a unei celule în care se aflau șase infractori și un dezertor din armată.

- Bietul de tine! a spus Garrett, încercînd să pară compătimitoare dar fără să poată să-și ascundă zîmbetul.

- A meritat, însă, a spus el. Prizonierii se încăleraseră dar au izbucnit cu toţii în rîs şi au uitat de toate. Ransom a redevenit brusc serios. Într-o situaţie reală, tragi capul oponentului spre tine cu toată forţa. Şi-l izbeşti de cîte ori este nevoie pînă ce-l faci să-ţi dea drumul.

- Dar nu-mi pierd cunoştinţa?

- Nu, e prea dură pentru asta. Şi i-a ciocănit uşor fruntea, ca şi cum ar fi bătut la o uşă. Pe el îl va durea mult mai tare decît pe tine.

Mîna lui i-a revenit pe gît, degetele i l-au cuprins aproape tandru.

Cu grijă, Garrett i-a aplecat capul pînă ce i-a simţit nasul şi gura pe fruntea ei. Contactul nu a durat mai mult de o secundă, dar efectul a fost electrizant. Uşoara atingere a buzelor lui şi căldura respiraţiei i-au transmis un val de căldură în trup. I-a inspirat mirosul, de bărbat curat şi sănătos.

Ransom s-a dat un pas în spate.

- Poţi mai apoi să-l loveşti cu genunchiul între picioare, i-a spus. Asta dacă fustele tale nu sînt prea grele sau prea înguste.

- Vrei să spui că ar trebui să-mi folosesc piciorul ca să... privirea i s-a îndreptat spre vintrele lui.

- Exact aşa. Şi i-a demonstrat-o cu o mişcare subtilă a piciorului.

- Cred că fustele mele obişnuite îmi vor permite asta.

- Atunci fă-o, i-a spus Ransom. Este cea mai năprasnică lovitură pentru un bărbat. Durerea este atroce şi răzbate în tot corpul.

- Nu mă îndoiesc de asta, a murmurat Garrett. În scrot

există un nerv care se întinde pînă în abdomen, numit plexul spermatic. Văzîndu-l că-şi ferea privirea, a spus pe un ton de scuză: eşti stînjenit? Te rog să mă scuzi.

Ransom a ridicat capul. Ochii îi străluceau, surîzători.

- Nu, deloc. Numai că nu am mai auzit vreo lady vorbind astfel.

- După cum ţi-am spus deja... eu nu sînt o lady.

Capitolul 3

Lecția care a urmat a fost complet diferită de cele cu monsieur Baujart sau cu ajutoarele lui care puneau accent pe disciplină, liniște și o postură perfectă. Prin contrast, aceasta semăna mai degrabă cu o încăierare în joacă. Fiecare minut de tumbe și îmbrînceli era atît de captivant încît Garrett a pierdut noțiunea timpului. Nu era obișnuită să fie atinsă de un bărbat, dar Ransom era atent și blînd iar ea a învățat rapid să aibă încredere în el.

Cu răbdare, el i-a arătat diverse manevre și a încurajat-o să le repete pînă ce le-a învățat bine. I-a lăudat eforturile, a numit-o o luptătoare, o amazoană, s-a arătat entuziasmat de eforturile ei. Așa cum îi promisese, a învățat-o cum să doboare un om la pămînt, agățîndu-i un picior și făcîndu-l să-și piardă echilibrul. Și ori de cîte ori cădea la pămînt se rostogolea cu o mișcare fluidă și era din nou în picioare.

- Unde ai învățat toate astea? l-a întrebat Garrett.

- După ce am părăsit divizia K am fost trimis departe, la o instrucție specială.

- Departe, unde?

Ransom a părut să se lase cu greu convins să răspundă:

- În India.

- India? Dumnezeule mare! Pentru cît timp?

- Un an și jumătate. Văzînd-o interesată, i-a explicat cu atenție: am fost instruit de un guru de optzeci de ani care era la fel de ager ca un puști de șaisprezece. El m-a învățat acest sistem de luptă bazat pe mișcările animalelor asemenea tigrilor sau șerpilor.

- Ce fascinant! Garrett ar fi vrut să-l întrebe mai multe dar el i-a făcut semn să se întoarcă cu spatele.

- Iată ce trebuie să faci dacă cineva te atacă din spate, ca îmbrățișarea unui urs. A ezitat. Va trebui să-mi pun brațele în jurul tău.

Garrett a încuviințat și a stat nemișcată cînd brațele lui au cuprins-o. Încleștarea era fermă, dar nu o zdrobea, iar călcîiele aproape că i se desprindeau de podea. Trupul lui era fierbinte, dogorea prin vesta de scrimă. Forța lui o învăluia, mișcările provocate de respirație o apăsau ritmic.

- Așa se îmbrățișează urșii? a întrebat cu vocea întretăiată.

- Nu știu, i-a răspuns Ransom amuzat, șoptindu-i la ureche. N-am fost niciodată suficient de aproape de unul ca să pot afla. Și acum să vedem ce trebuie să faci dacă eu încerc să te iau pe sus. Împinge-ți șoldurile înapoi și folosește-te de toată greutatea ca să-ți ții picioarele înfipte în pămînt. A așteptat-o să facă întocmai. Mișcarea l-a făcut să se aplece deasupra ei, schimbîndu-i centrul de greutate. Foarte bine. Acum fă un pas în lateral și uite așa ai loc liber să-i aplici o lovitură puternică în vintre. A privit-o cum îndoia degetele. Nu așa. Chiar nu te-a învățat nimeni să strîngi pumnul?

- Nimeni, niciodată. Arată-mi tu.

Ransom a întors-o cu fața spre el. I-a luat mîna în mîinile lui și i-a arătat:

- Strînge degetele și pune degetul arătător deasupra lor. Nu-l băga înăuntru, pentru că riști să-l rupi cînd lovești pe cineva. Și nu-l strînge prea mult, pentru că îți dai degetul mic peste cap. A verificat tensiunea palmei închise și și-a trecut degetul mare peste articulațiile degetelor ei, coborînd pleoapele. A crezut că-i va da drumul în clipa aceea... dar degetele lui au început să exploreze adînciturile dintre degetele ei, suprafața netedă a unghiilor, carnea moale din vîrful degetului mare. Garrett și-a ținut răsuflarea cînd i-a atins pielea catifelată din interiorul încheieturii, acolo unde pulsul îi bătea rapid, cu putere.

- De ce ți-au pus numele Garrett? a întrebat-o.

- Mama a fost convinsă că voi fi băiat. A vrut să port numele unuia dintre frații ei, care a murit copil fiind. Numai că nu a supraviețuit nașterii mele. În ciuda obiecțiilor prietenilor și rudelor, tata a insistat să mă cheme Garrett.

- Îmi place, a murmurat Ransom.

- Mi se potrivește, a spus Garrett, deși nu sînt prea sigură că mama ar fi fost de acord ca fiica ei să poarte un nume atît de masculin. A făcut o pauză, gînditoare, după care a spus dintr-un impuls: uneori îmi imaginez că mă întorc în timp și opresc hemoragia care a omorît-o.

- De aceea te-ai făcut doctor?

Garrett a cîntărit întrebarea, serioasă.

- Nu mi-am pus așa problema pînă acum. Bănuiesc că ajutorul dat oamenilor este felul meu de a o salva, iar și iar. Dar studiul medicinii mi s-a părut dintotdeauna fascinant.

Corpul omenesc este o mașinărie remarcabilă.

Degetele lui i-au atins ușor palma, de parcă i-ar fi întins o batistă minusculă din mătase.

- De ce ai intrat în poliție? l-a întrebat ea.

- Cînd eram copil îmi plăcea să-i privesc pe polițiști aducîndu-i pe prizonieri, dimineața. Erau bărbați masivi, puternici, cu uniforme albastre și pantofii negri strălucitori. Îmi plăcea felul în care puneau ordine în toate.

- Ce te-a făcut să-ți dorești să fii unul dintre ei?

Ransom i-a mîngîiat fugar mîna, de parcă ar fi știut că nu se cuvenea să facă asta.

- Tatăl meu cîștiga cinci lire pe săptămînă. Era un salariu bun, mai ales că ni se permitea să locuim într-o gheretă de santinelă din închisoare. dar chiar și așa, erau perioade cînd banii nu erau de ajuns. Cînd mama își dădea seama că nu mai reușise să cumpere cartofi sau lapte timp de săptămîni întregi, cînd facturile neplătite se adunau, se furișa de acasă să se vadă cu anumiți domni însurați cu care avea un aranjament. Mai tîrziu, cînd tata observa că pantofii mei au pingele noi, că avem din nou lumînări sau cărbuni în casă... o lua la bătaie, fără să scoată un cuvînt. După care mă bătea pe mine, pentru că încercam să-l opresc. Și plîngea în timp ce făcea asta. A doua zi, ne comportam cu toții de parcă nu se întîmplase nimic. Dar eu nu am putut uita. Mi-am tot repetat în minte că va veni și ziua în care îl voi putea opri pe tata, sau pe oricare alt bărbat, să nu-i mai poată face rău mamei. Nici în ziua de azi nu suport să văd o femeie amenințată sau lovită. Simt că iau foc.

Părînd să-și dea seama abia atunci că o ținea în continuare de mînă pe Garrett, Ransom i-a dat brusc drumul.

- Eram prea mic ca să înțeleg ce făcea mama cu domnii aceia sau de ce tata – care de altfel o venera – se simțea nevoit să o bată, sau de ce mama nu mă lăsa să mă bag între ei. Orice soț este îndreptățit să-și bată soția, îmi spunea. Asta este natura bărbaților. Și îmi mai spunea că spera ca eu să fiu mai bun ca tata. A privit-o trist. Iar eu îi răspundeam că nu voi lovi niciodată o femeie. Și nici nu am făcut-o. Mai bine îmi tai brațul.

- Te cred, i-a spus Garrett cu sinceritate. Mama ta se înșela. Nu stă în natura bărbaților să comită violențe asupra femeilor, este doar o denaturare de comportament.

- Aș vrea să cred asta, a murmurat el. Dar am văzut mult prea mult rău, prea multe nenorociri ca să fiu convins.

- Și eu la fel, a spus simplu Garrett. Cu toate astea însă, știu că am dreptate.

- Îți admir siguranța

Nu mai vorbise niciodată așa cu un bărbat. Conversația era facilă la suprafață, dar în profunzime... îi amintea de sentimentul trăit în prima ei zi la Sorbona. Fusese îngrozită și încîntată deopotrivă de lumea de mistere care urma să i se dezvăluie.

- Va trebui să sfîrșim curînd lecția, a spus Ransom fără tragere de inimă. Am depășit deja timpul.

- Adevărat? l-a întrebat ea uimită.

- Au trecut aproape două ore. Mai exersăm încă o dată ultima mișcare și cu asta terminăm.

- Sunt sigură că mai am multe de învățat, a spus Garrett, ferindu-și privirea. Cînd ne mai putem vedea?

Ransom a cuprins-o cu brațul, din spate.

- Mă tem că am unele obligații care mă vor ține

departe pentru un timp. După o lungă pauză a adăugat: nu ne vom mai vedea.

- Pentru cît timp?

- Pentru totdeauna.

Garrett a clipit surprinsă. Fără să-i părăsească îmbrățișarea, s-a întors cu fața spre el:

- Dar... Tonul plîngător a făcut-o să se rușineze puțin. Nici măcar marțea?

- Nu te mai pot urmări nici marțea. Va trebui să dispar curînd, pentru un timp. Poate chiar pentru totdeauna.

- De ce? Plănuiești să salvezi Anglia? Te lupți cu o minte diabolică?

- Nu-ți pot spune.

- Zău așa! Tot ce-mi vei spune rămîne confidențial. Ca între doctor și pacient.

Ransom a zîmbit.

- Nu sînt pacientul tău.

- Ai putea fi într-o zi, i-a răspuns Garrett, serioasă. Ținînd cont de meseria pe care o ai.

Nu i-a răspuns ci doar a întors-o cu spatele spre el.

Garrett se întristase. Chiar era adevărat? Se putea să nu-l mai revadă niciodată? Chiar avea legătură cu slujba lui? Poate că era doar o scuză, poate că de fapt nu era deloc interesat de ea. Poate că atracția era doar din partea ei. I s-a pus un nod în gît din cauză că era într-atît de dezamăgită.

- Nu uita să împingi contra... a început Ransom cînd ușa s-a deschis larg.

Au privit amîndoi spre pragul din care monsieur Baujart se încrunta la ei.

- Am nevoie de sală pentru următoarea lecție, i-a

anunţat maestrul de scrimă. S-a încruntat şi mai tare văzîndu-i îmbrăţişaţi. Aşa o înveţi tu pe domnişoara Gibson să se apere? a întrebat sarcastic.

Garrett nu s-a pierdut cu firea:

- Este o manevră defensivă, monsieur. Tocmai mă pregăteam să-i dau o lovitură năprasnică în vintre.

Maestrul de scrimă le-a aruncat amîndurora o privire de gheaţă.

- Foarte bine, a mormăit şi a închis uşa în urma lui.

Înainte ca Garrett să poată continua, a simţit cum Ransom îşi lipise obrazul de umărul ei, chicotind ca un puşti poznaş în biserică.

- Hai că mi-ai făcut-o! i-a spus. De-acum Baujart va fi mulţumit doar dacă mă va vedea că părăsesc sala şchiopătînd în agonie.

Ea a zîmbit:

- Pentru numele lui Dumnezeu, voi avea milă faţă de tine. Aşa cum o învăţase el mai devreme, s-a proptit bine pe şolduri şi s-a aplecat înainte. Trupurile le erau strîns aliniate, precum piesele unui puzzle. Mintea i s-a golit cînd a simţit plăcerea pură, viscerală a căldurii lui, învăluind-o.

Braţele lui s-au strîns în jurul ei şi şi-a ţinut răsuflarea, de parcă nu mai ştia dacă să respire sau nu.

În secunda care a urmat i-a dat drumul brusc din îmbrăţişare şi s-a lăsat pe vine. Şi-a încolăcit braţele lungi în jurul picioarelor şi şi-a sprijinit fruntea pe genunchi.

Speriată, Garrett a îngenunchiat lîngă el.

- Ce s-a întîmplat?

- Mi-am întins un muşchi, a spus el cu glas înfundat.

Părea să fie mult mai grav de atît. Era îmbujorat şi respira greu.

- Ești amețit? l-a întrebat Garrett îngrijorată. Se învîrte totul cu tine? Și-a lipit palma de obrazul lui, încercînd să-i ia temperatura, dar el s-a tras în spate. Lasă-mă să-ți iau pulsul, i-a spus întinzînd din nou mîna spre el.

Privirea lui albastră a întîlnit-o pe a ei:

- Nu mă atinge, altfel... A tăcut și s-a ridicat în picioare dintr-o singură mișcare. S-a dus la peretele opus și s-a sprijinit cu palmele de el, cu capul plecat.

Garrett îl privea nedumerită. Deodată a văzut însă ceva care nu era cu siguranță un mușchi întins. Ci un alt gen de problemă.

Pantalonii strîmți de scrimă nu puteau ascunde nimic. Era excitat. Impresionant de excitat, chiar.

Garrett a simțit că-i luau foc obrajii. Neștiind cum să reacționeze, a rămas îngenunchiată la podea. Era copleșită de o senzație de... ei bine, nu prea știa ce anume era... în nici un caz stînjeneală, deși obrajii erau roșii ca macii. Nici plăcere, deși simțea un ușor tremur frivol.

Nu se considerase niciodată o femeie a cărei prezență să stîrnească ardoare masculină. În mare parte pentru că nu-și cultivase arta flirtului și nu pusese preț pe șarmul feminin. Și mai presus de toate pentru că, atunci cînd era în compania unui bărbat, de obicei îi cosea vreo rană sau îi făcea vreo injecție.

- Ți-ar fi... ți-ar fi de ajutor dacă ți-aș aduce un pahar cu apă? a îndrăznit să-l întrebe cu o voce timidă pe care nici ea nu și-a recunoscut-o.

Ransom i-a răspuns continuînd să-și țină fruntea lipită de perete:

- Doar dacă mi-l torni în pantaloni.

Garrett a rîs gîtuit.

El s-a întors și i-a aruncat o privire piezișă, de un albastru infinit, în care sălășluia întreaga forță a dorinței, nimicitoare ca un fulger. Cu toate cunoștințele ei medicale, Garrett a reușit cu greu să înțeleagă ce se ascundea în privirea aceea arzătoare.

Pe un ton auto-ironic, el a rostit:

- Așa cum spuneai și tu, doctore... în fiecare bărbat există o parte care rămîne nesupusă și nedomesticită.

Capitolul 4

- Și ce-a mai spus după asta? a șoptit lady Helen Winterborne peste măsuța de ceai, cu ochii ei verzi acum mari și rotunzi cît un florin din argint. Dar *tu* ce-ai spus?

- Nu-mi amintesc, a mărturisit Garrett, constatînd cu uimire că roșea din nou chiar și acum, trei zile mai tîrziu. Parcă mi s-a pus o pîclă pe creier. Totul a fost neașteptat.

- Nu ai mai văzut un bărbat... într-o asemenea stare? a întrebat-o delicat Helen.

Garrett i-a aruncat o privire ironică.

- Sunt medic. Și am început ca asistentă. Îndrăznesc să spun că am văzut mai multe erecții decît o patroană de bordel. S-a încruntat. Numai că pînă acum nici una nu a avut vreo legătură cu mine.

Helen și-a dus grăbită șervetul la gură, înăbușindu-și rîsul.

Așa cum le era obiceiul de fiecare săptămînă, se întîlniseră să ia ceaiul în renumitul salon din magazinul Winterborne. Salonul pentru ceai era un refugiu de liniște față de agitația zilei, o încăpere aerisită decorată cu palmieri în ghivece, cu tavan înalt și pereți cu mozaic albastru, alb și auriu. Întregul nivel era înțesat de doamne și domni așezați la mese rotunde, iar în fiecare colț exista cîte un alcov cu cîte o masă suficient de retrasă ca să poți purta o discuție

privată. Bineînțeles că, în calitate de soție a lui Winterborne, Helen era condusă de fiecare dată la una din mesele din alcov.

Garrett se împrietenise cu Helen încă de pe vremea cînd Winterborne îi oferise un post de medic. Descoperise curînd că Helen era blîndă, sensibilă și loială. Și că știa să-și țină gura, atunci cînd era cazul. Aveau multe în comun, inclusiv dorința de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. În anul care trecuse, Helen patronase mai multe societăți caritabile în beneficiul femeilor și al copiilor și se implicase în stîrpirea unor abuzuri.

În ultima vreme, Helen insistase ca Garrett să înceapă să participe la unele cine date pentru strîngerea de fonduri și la concertele găzduite de ea și de soțul ei.

- Nu poți munci *tot timpul*, îi spusese Helen pe un ton blînd dar ferm. Cînd și cînd, mai trebuie să petreci cîte o seară în compania altor oameni.

- Dar sînt în compania oamenilor în tot timpul zilei, protestase Garrett.

- Da, la clinică. Eu mă refer la seratele la care trebuie să îmbraci o rochie elegantă, să faci conversație și chiar să dansezi.

- Nu încerci să faci pe peținoarea, nu-i așa? o întrebase Garrett bănuitoare.

Helen îi aruncase un zîmbet ușor dojenitor.

- Nu e nimic rău în a face cunoștință cu cîțiva domni necăsătoriți. Nu te opui ideii de căsătorie, nu-i așa?

- Nu tocmai. Dar nu văd cum și-ar găsi loc un soț în viața mea. N-ar putea fi în nici un caz genul de bărbat care are pretenția ca totul să se învîrtă în jurul nevoilor lui. Și nici

nu s-ar putea aştepta ca eu să fiu o soţie tradiţională. Ar trebui să mă accepte aşa cum sînt, o neconvenţională. Garrett ridicase din umeri şi zîmbise: dar nu mă deranjează să fiu pusă în „vitrină", aşa cum se spune. Se întîmplă să fie o „vitrină" foarte interesantă.

- Dacă un asemenea bărbat există, îi spusese Helen sigur nu-l vei găsi stînd acasă serile. Trebuie să vii la următorul dineu. Iar asta înseamnă că trebuie să-ţi facem o rochie de seară.

- Am o rochie de seară, a spus Garrett gîndindu-se la rochia ei din brocart de culoarea safirului, veche de doar cîţiva ani dar deja foarte uzată.

- Am văzut-o şi este foarte... drăguţă, a spus Helen căutînd un cuvînt care să nu o jignească. Numai că ţi-ar trebui ceva mai festiv. Cu decolteu mai adînc. Nici o femeie de vîrsta ta nu poartă rochii de seară încheiate pînă la gît – acestea sînt doar pentru adolescente sau pentru văduve.

Recunoscînd că moda nu era neapărat punctul ei forte, Garrett a fost de acord să meargă împreună cu Helen la atelierul doamnei Allenby, după ce vor bea ceaiul.

Gîndurile i-au revenit în prezent cînd Helen, redevenind serioasă, a murmurat:

- Bietul domn Ransom! Trebuie să fie stare stînjenitor pentru un bărbat să fie surprins într-o asemenea postură.

- Fără îndoială că aşa a fost, a spus Garrett muşcînd dintr-un sendviş minuscul cu cremă de brînză. Numai că Ransom nu păruse deloc stînjenit. S-a înfiorat amintindu-şi privirea pe care i-o aruncase el atunci. O privire flămîndă, ca de tigru, plină de dorinţă şi de instinct. De parcă fusese nevoit să facă apel la întreaga lui voinţă ca să nu sară pe ea.

- Cum s-a terminat lecția? a întrebat-o Helen.

- După ce ne-am schimbat în hainele de stradă, Ransom m-a așteptat în stradă și mi-a chemat o birjă. Înainte să urc, mi-a mulțumit pentru timpul petrecut împreună și mi-a spus că regretă foarte mult că nu ne vom revedea. Nu-mi amintesc ce i-am răspuns, știu doar că am vrut să ne strîngem mîna iar el...

- El... ce?

Ea s-a îmbujorat.

- El... mi-a sărutat-o, a reușit Garrett să spună, amintindu-și imaginea capului său, plecat deasupra mîinii ei înmănușate. Nu m-am așteptat la un asemenea gest. Bărbatul acela masiv, cu alură de sălbatic să facă un gest demn de un gentleman... mai ales după ce ne petrecusem ultimele două ore încleștîndu-ne, luptîndu-ne în sala de scrimă. Gestul acela plin de tandrețe o lăsase fără cuvinte. Chiar și acum, cînd se gîndea la el, un val de căldură îi străbătea întreg trupul. Era o adevărată nebunie. Deși examinase și operase atîția pacienți, deși încercase să-i aline pe mulți, nimic nu i se păruse atît de intim ca atingerea buzelor lui pe mănușa ei. Nu pot să încetez să mă gîndesc la asta, a continuat Garrett. Nu pot să nu mă întreb ce ar fi fost dacă... Nu a mai putut încheia fraza. A început să învîrtă între degete linguriță de șerbet. Vreau să-l revăd, a mărturisit.

- Oh, draga mea, a murmurat Helen.

- Nu știu cum să dau de el. Garrett a privit-o temătoare. Dar soțul tău știe.

Helen părea destul de stînjenită.

- Dacă domnul Ransom a spus că nu vă veți revedea

cred că ar trebui să-i respecți decizia.

- Mă putea vizita pe furiș, dacă voia, a spus Garrett iritată. Oricum bîntuie prin toată Londra ca un motan vagabond.

- Și unde ați fi ajuns, dacă v-ați fi văzut în secret? Mai bine zis, unde ți-ai fi dorit tu să ajungeți?

- Nu sînt sigură. Garrett a lăsat deoparte linguriţa de şerbet, a luat o furculiță și a împuns cu ea o căpșună. S-a folosit de cuțit ca să o taie în bucăți minuscule. Este evident că Ransom nu este însoțitorul potrivit mie. Ar trebui să mi-l scot din minte – și pe el, și părțile lui anatomice intime.

- Ar fi cel mai bine, a spus Helen.

- Numai că nu pot face asta. Garrett a lăsat tacîmurile pe masă și a murmurat: niciodată nu m-am lăsat condusă de gînduri sau sentimente nedorite. Am fost mereu capabilă să le dau deoparte, ca și cum ar fi fost vorba de așternuturi așezate într-un sertar. Ce se întîmplă oare acum cu mine?

Helen i-a mîngîiat pumnul încleștat și i-a zîmbit încurajator:

- Ai muncit mult și nu te-ai distrat deloc. Și într-o seară, din umbră, își face apariția un bărbat frumos care îi pune pe fugă pe atacatorii tăi...

- Partea asta m-a enervat cel mai tare, a întrerupt-o Garrett. Mă descurcam foarte bine pînă să apară el.

Helen a zîmbit.

- Și totuși... trebuie să fi fost măgulitor.

- A fost, a mormăit Garrett, prefăcîndu-se că studia farfuria cu sandvișuri. A ales unul cu ou fiert și anghinare murată. A fost de-a dreptul impresionant, era izbitor de frumos și de impetuos. Îți pot mărturisi doar ție: cînd i-am

mai auzit și accentul irlandez am început să bat din gene ca o ingenuă dintr-o piesă ieftină.

Helen a rîs îngăduitoare.

- Bărbații cu accent au ceva fermecător, nu-i așa? Știu că este considerat mai degrabă un defect – cu atît mai mult dacă este vorba de accentul galez – dar mi se pare că are ceva poetic.

- În zilele noastre dacă vorbești cu accent irlandez ți se trînțește cu siguranță ușa în nas, a spus cu tristețe Garrett. Nu mă îndoiesc că acesta este motivul pentru care domnul Ransom încearcă să-l ascundă.

În ultimii zece ani, neliniștea politică a celor care credeau în dreptul Irlandei de a se auto-guverna făcuse ca atmosfera să devină tot mai intolerantă. Peste tot se auzeau zvonuri despre conspirații iar oamenilor le era greu să aleagă între prejudecăți și rațiune. Mai ales acum, după un recent val de terorism care culminase cu încercarea de a-l asasina pe prințul de Wales.

- Nu este nici pe departe un bărbat respectabil și nici nu are o slujbă stabilă, a continuat Garrett. Este șiret, violent și pare încăpățînat ca un catîr. Nu am cum să mă simt atrasă de el.

- Nu poți alege de cine să te simți atrasă, a spus Helen. Este un fel de magnetism. O forță irezistibilă.

- Nu pot accepta să fiu ostatica unor forțe invizibile.

Helen a privit-o cu un zîmbet plin de înțelegere.

- Asta îmi amintește de ce mi-ai spus după ce Pandora a fost rănită în acel atac de stradă. Ai spus că a primit un șoc care i-a afectat întreg sistemul nervos. Cred că asta a fost și domnul Ransom pentru tine. Printre altele, te-a făcut să înțelegi că ești puțin cam singuratică.

Garrett, care se mîndrise întotdeauna cu independenţa ei, i-a aruncat o privire indignată.

- Este imposibil. Cum să fiu singuratică cînd te am pe tine aproape, pe ceilalţi prieteni ai mei, pe tata, pe doctorul Havelock, pe pacienţii mei...

- Mă refeream la un alt gen de singurătate.

Garrett s-a strîmbat.

- Nu sînt o fetişcană care să creadă în feţi-frumoşi. Mă consider mai inteligentă de atît.

- Chiar şi o femeie deşteaptă poate aprecia o pereche reuşită de... cum i-ai numit? Cvadricepşi?

Tonul lui Helen era evident uşor ironic. Garrett s-a refugiat într-o tăcere demnă şi a golit ceaşca de ceai. O ospătăriţă s-a apropiat imediat cu două cupe de şerbet de lămîie.

Helen a aşteptat ca ospătăriţa să se îndepărteze şi a spus:

- Întîi ascultă-mă, nu mă refuza. Vreau foarte mult să-ţi fac cunoştinţă cu vărul meu, West. Soseşte în oraş pentru două săptămîni. Nu l-ai întîlnit data trecută, cînd a venit să o vadă pe Pandora. Putem lua cina la reşedinţa Ravenel, într-o seară.

- Nu, Helen, te implor... Nu mă obliga nici pe mine şi nici pe vărul tău să trecem prin această tortură fără sens.

- West este foarte chipeş, a insistat Helen. Este brunet cu ochi albaştri şi absolut fermecător. Sunt convinsă că vă veţi plăcea reciproc. După cîteva minute în compania lui vei uita complet de domnul Ransom.

- Chiar dacă prin absurd, eu şi domnul Ravenel ne-am dori mai mult, relaţia noastră nu ar putea funcţiona. Eu nu

pot trăi la țară. Garrett a luat o înghițitură de șerbet, lăsînd ca dulceața rece să i se topească pe limbă. Printre altele, mie mi-e frică de vaci.

- Din cauza dimensiunilor lor? a întrebat-o Helen înțelegătoare.

- Nu, din cauza felului în care se uită fix la tine. De parcă ar pune ceva la cale.

Helen a chicotit.

- Îți promit că în ziua în care vei veni în vizită la Eversby Priory toate vacile vor fi alungate din calea ta. Iar în ceea ce privește viața la țară, am senzația că West și-ar dori să se mute din nou la Londra. Este un bărbat interesant, cu talente multiple. Te rog, spune-mi măcar că ești de acord să-l cunoști!

- Mă mai gîndesc, a spus Garrett fără tragere de inimă.

- Îți mulțumesc, să știi că m-am mai liniștit. Helen a redevenit imediat serioasă: pentru că mă tem că domnul Ransom a avut motive serioase să dorească să se țină departe de tine.

Garrett a privit-o cu atenție.

- Care ar fi acestea?

Helen s-a încruntat, părînd că în mintea ei se dădea o luptă.

- Am unele informații legate de domnul Ransom. Nu am libertatea să ți le dezvălui, dar aș vrea să te previn în legătură cu un lucru.

Garrett s-a străduit să dea dovadă de răbdare cît timp Helen a privit în jur, să se asigure că nu se apropia nimeni de alcovul lor.

- Are legătură cu incidentul de la Guildhall de luna

trecută, a spus cu voce joasă Helen. Îţi aminteşti cred că Pandora şi lordul St. Vincent au luat parte la recepţie.

Garrett a dat din cap. Chiar Pandora îi povestise cum, observînd o stinghie desprinsă, descoperise o bombă plasată sub podea. În cîteva minute, mulţimea panicată părăsise clădirea. Din fericire, explozivul fusese anihilat înainte să poată fi detonat. Nu fusese făcută nici o arestare, dar se bănuia că autori erau nişte naţionalişti radicali irlandezi.

- Unul dintre oaspeţii de la recepţie a murit în acea noapte, a continuat Helen. Unul dintre subsecretarii Ministrului de Interne, domnul Nash Prescott.

Garrett a încuviinţat.

- Îmi amintesc că am citit despre asta în *Times*. Acolo scria că ar fi suferit de inimă. În tot acel haos, ar fi făcut atac de cord.

- Aceasta este varianta oficială, a spus Helen. Dar lordul St. Vincent i-a spus lui Winterborne între patru ochi că domnul Prescott ştiuse dinainte de complotul cu bombă. Şi că nimeni altul decît domnul Ransom îi găsise trupul neînsufleţit, nu foarte departe de Guildhall. A făcut o pauză. Asta după ce l-a hăituit.

- Ransom a pornit în urmărirea lui? Garrett o privea atentă. Crede-mă, cînd ai un atac de cord nu alergi *niciunde*.

- Exact. Helen a ezitat. Nimeni nu ştie cu exactitate ce anume a cauzat moartea domnului Prescott. Totuşi, este posibil ca domnul Ransom... Vocea i s-a stins. Suspiciunea era mult prea îngrozitoare ca să poată fi rostită cu glas tare.

- Dar de ce ar fi făcut asta? a întrebat Garrett după cîteva clipe. Crezi că este de partea conspiratorilor?

- Nimeni nu știe de ce parte a baricadei este. Dar nu este un bărbat cu care să ai tu de-a face, i-a spus Helen cu afecțiune, dar și cu îngrijorare.

Norul de întristare abătut de informațiile lui Helen asupra lui Garrett s-a întețit și mai tare a doua zi, când tatăl ei i-a fluturat pe sub nas ultima ediție din *Gazeta Poliției* și a întrebat-o direct:

- Ce zici de asta, fiica mea?

Încruntată, Garrett i-a luat ziarul din mînă și a citit febril:

Miercuri noapte, în arestul judecătoriei din King's Cross a pătruns un intrus care i-a atacat pe cei trei prizonieri aflați acolo. Victimele sînt soldați ai Majestății Sale din regimentul 90 Infanterie, care fuseseră acuzați de a fi atacat o persoană a cărei identitate nu a fost dezvăluită publicului. Intrusul a scăpat, nu a putut fi prins. Cei trei soldați vor rămîne în custodie, fără posibilitate de cauțiune. Orice persoană care îi poate furniza informații domnului Cross, inspector-șef, informații care vor duce la prinderea făptașului necunoscut, va primi o recompensă de zece lire sterline.

Încercînd să-și ascundă tulburarea. Garrett i-a întins înapoi ziarul. Dumnezeule mare, oare Ransom fusese în stare să-i atace pe cei trei?

- Nu există nici o dovadă că a fost domnul Ransom, a spus sec.

- Numai unul dintre oamenii lui Jenkyn este în stare

să intre și să iasă dintr-o judecătorie foarte bine păzită fără să fie prins.

Garrett și-a privit cu greu tatăl în ochi. Slăbise mult în ultima vreme, avea cearcăne adînci și obrajii lăsați. Părea atît de obosit și de blînd că i s-a pus un nod în gît.

- Domnul Ransom nu tolerează violența asupra femeilor, a spus ea. Aceasta nu este însă o scuză, nicidecum.

- Mi-ai povestit doar o parte din cele întîmplate în seara aceea, a întrebat-o serios tata. Mi-ai spus că soldații aceia te-au insultat, dar a fost mai mult de atît, nu-i așa?

- Da, tată.

- Atunci șacalii aceia au meritat tot ce le-a făcut Ransom. Poate că este un ucigaș cu sînge rece care și-a vîndut sufletul diavolului, dar eu unul îi mulțumesc. Dacă puteam, le arătam eu ticăloșilor acelora.

- Nu aș fi fost de acord să faci asta, așa cum nu sînt nici cînd vine vorba de el, i-a spus Garrett încrucișîndu-și brațele la piept. Un astfel de justițiar nu este cu nimic mai bun decît un bătăuș de stradă.

- Asta ai de gînd să-i spui?

Garrett a zîmbit.

- Crezi că așa mă păcălești să recunosc, tată? Nu am nici cea mai mică intenție să-l revăd pe domnul Ransom.

Tatăl ei a pufnit și a ridicat ziarul să-și continue lectura. Vocea i s-a auzit dincolo de paginile foșnitoare:

- Să știi că dacă privești pe cineva în ochi atunci cînd minți nu înseamnă că l-ai și păcălit.

Zilele care au urmat au fost anoste, neinteresante. Garrett a asistat la o naștere, a pus la loc un umăr și a făcut

o operație nu foarte complicată pentru extirparea unei tumori benigne. Toate astea i s-au părut însă lucruri de mîntuială. Nici măcar un caz interesant de reumatism la genunchi nu a reușit să o mai însuflețească. Pentru prima oară în viață, lui Garrett îi dispăruse inexplicabil entuziasmul pentru munca ei, singurul lucru care îi dădea un sens și satisfacții.

Pînă acum reușise să evite cina cu familia Ravenel, pretextînd că era obosită după cele douăzeci și patru de ore petrecute alături de femeia în travaliu, dar știa că urma să primească foarte curînd o nouă invitație și că va trebui să o accepte.

Marți după-amiază, pe cînd își umplea trusa cu cele necesare vizitei la azilul de săraci, a fost abordată de partenerul ei de la clinică.

Deși doctorul William Havelock nu făcuse nici un secret din obiecțiile sale în clipa în care Winterborne angajase o femeie-medic, el îi devenise curînd mentor și prieten de încredere. Bărbatul între două vîrste cu alura unui leu și o coamă de păr alb arăta exact așa *cum ar fi trebuit* să arate un doctor, în accepțiunea tuturor. Era un medic priceput, cu o bună judecată, iar Garrett învățase multe de la el. Spre meritul lui, în ciuda felului sever și țîfnos de a fi, Havelock era un bărbat drept și cu mintea deschisă. După ce inițial i s-a împotrivit din răsputeri, a ajuns să privească cu interes și fără suspiciune pregătirea ei chirurgicală la Sorbona și a adoptat imediat metodele antiseptice învățate de ea de la sir Joseph Lister.

Garrett a ridicat privirea spre doctorul Havelock care ținea în mîini două pahare de laborator cu un lichid de un

auriu palid.

- Ți-am adus un tonic care să te învioreze, i-a spus întinzîndu-i unul dintre pahare.

Garrett a ridicat o sprînceană și a mirosit cu grijă conținutul. A zîmbit:

- Whisky?

- Whisky Dewar's. A privit-o atent dar blînd și a toastat: la mulți ani!

Uimită, Garrett a făcut ochii mari. Tatăl ei nu-și amintise iar ea nu spusese nimănui data nașterii.

- De unde ai știut?

- Aveai data nașterii trecută pe cererea de angajare. Soția mea se ocupă de dosare și știe cînd este aniversarea fiecăruia. Nu uită niciodată.

Au ciocnit și au băut. Whisky-ul era tare dar parfumat, cu arome de malț, miere și fîn proaspăt cosit. Garrett a închis ochii și a simțit focul molcom călătorind pînă în esofag.

- Excelent, a decretat zîmbindu-i. Apreciez foarte mult gestul. Mulțumesc, doctore Havelock.

- Încă un toast: *Neque semper arcum tendit Apollo.*

Au băut din nou.

- Ce înseamnă? a întrebat Garrett.

- Nici măcar Apollo nu stă tot timpul cu arcul încordat. Havelock a privit-o cu blîndețe. Ai fost destul de morocănoasă în ultimul timp. La fel de antrenantă ca o pătură udă. Nu cunosc amănuntele, dar cred că știu care este cauza. Ești un medic dedicat, care se achită cu succes de multele sale responsabilități, iar din această cauză noi toți, inclusiv tu, sîntem tentați să uităm ceva: că ești încă o

· femeie tînără.

- La douăzeci şi opt de ani? a întrebat Garrett şi a mai luat o înghiţitură de whisky. Fără să lase paharul din mînă a pus în geantă o cutie de plasturi.

- Eşti încă o copilă, a spus el. Şi, ca toţi tinerii, te revolţi în faţa tiranului tău şef.

- Nu te-am considerat niciodată aşa, a protestat Garrett.

Havelock a zîmbit.

- Nu eu sînt tiranul, ci tu, doctore. Recreerea este o necesitate naturală. Munca foarte asiduă te-a transformat şi vei continua să fii posacă cîtă vreme nu-ţi vei găsi ceva de făcut în afara clinicii.

Garrett s-a încruntat.

- Nu mă interesează nimic altceva.

- Dacă ai fi fost bărbat te-aş fi sfătuit să-ţi petreci noaptea la cel mai bun bordel pe care ţi-l poţi permite. Dar chiar nu ştiu ce să-i recomand unei femei în postura ta. Fă-ţi o listă de hobby-uri şi alege-ţi unul. Fă-ţi un iubit. Du-te în vacanţă într-un loc în care nu ai mai fost.

Garrett s-a înecat cu înghiţitura de whisky. L-a privit cu ochi mari.

- Mă sfătuieşti să-mi fac o relaţie? l-a întrebat cu glas răguşit.

Havelock a rîs.

- Te-am surprins, aşa-i? Nu sînt chiar atît de demodat cum mă credeai. Şi nu are rost să mă priveşti ca o măicuţă ultragiată. Eşti medic şi ştii prea bine că actul sexual poate fi separat de procreere fără să se decadă în prostituţie. Munceşti ca un bărbat, eşti plătită ca un bărbat, poţi foarte

bine să cauți plăcerea ca unul, atîta timp cît o faci cu discreție.

Garrett a băut și ultima înghițitură de whisky înainte de a-i putea răspunde:

- Lăsînd deoparte considerațiile morale, cred că nu merită să-mi asum acest risc. Dacă relația este descoperită, cariera unui bărbat nu ar avea de suferit, dar ar distruge-o pe a mea.

- Atunci găsește-ți pe cineva cu care să te măriți. Dragostea nu este ceva de care să te lipsești, doamnă doctor Gibson. De ce crezi că eu, un văduv cu un trai confortabil, m-am făcut de rîs în fel și chip curtînd-o pe doamna Fernsby pînă ce a consimțit, într-un final, să-mi fie soție?

- Din comoditate? a încercat ea să ghicească.

- Dumnezeule mare, nu! Nu este nimic comod în a te însoți cu o altă persoană. Căsătoria este ca o cursă în saci: poate că găsești o cale să poți sări în tandem spre linia de sosire, dar ai ajunge mai ușor acolo fără sac.

- Și atunci de ce să faci asta?

- Întreaga noastră existență, intelectul chiar, se bazează pe iubire. Fără ea nu am fi nimic.

Uimită de discursul sentimental de care era în stare Havelock, Garrett a protestat:

- Nu e ușor să găsești pe cineva pe care să-l iubești. Din cuvintele tale pare să fie la fel de ușor ca și cum ai cumpăra un pepene.

- Se vede că nu ai făcut nici una, nici alta. Să-l găsești pe cel pe care să-l iubești e chiar mai ușor decît să găsești un pepene copt.

. Garrett a zîmbit, gînditoare.

- Sînt sigură că sfatul tău este bine intenționat, dar nu am ce face nici cu pepenele, nici cu o idilă. I-a întins vasul de laborator. Dar promit să încerc să-mi găsesc un hobby.

- Este un început. Havelock s-a îndreptat spre ușă și s-a întors din prag: te pricepi de minune să-i asculți pe alții, tînăra mea prietenă, dar deloc cînd vine vorba de tine.

Se lăsase deja noaptea cînd Garrett și-a terminat vizitele la infirmeria azilului de săraci din Clerkenwell. Obosită și înfometată, și-a scos șorțul alb și a îmbrăcat jacheta cu garnituri din mătase, încinsă în talie cu un cordon. Și-a luat bastonul și geanta, a ieșit în curte și s-a oprit o clipă după poarta din fier forjat, pe aleea luminată doar din loc în loc.

A pornit apoi spre strada principală. Din depărtare se auzea uruitul unui tren și scrîșnet de roți. A încetinit pentru că și-a dat seama că nu se grăbea deloc să ajungă acasă. Nu avea nici un motiv. Tatăl ei era la partida săptămînală de pocher cu prietenii și nu avea să-i ducă lipsa. Nu avea însă unde altundeva să se ducă. Clinica și magazinul universal se închiseseră și nu se făcea să apară neinvitată la ușa nimănui. Stomacul i-a chiorăit de foame, sub strînsoarea corsetului, și așa și-a dat seama că uitase să ia prînzul.

Una din regulile de bază ca să se aventureze noaptea în zonele periculoase ale orașului era să pară încrezătoare. În loc de asta, ea ce făcea? Se oprea la un colț de stradă, simțindu-și picioarele grele ca plumbul. Ce se întîmpla cu ea? Ce era acel sentiment îngrozitor care o cuprinsese? Tristețe și dor. Un gol lăuntric pe care nu-l putea astupa nici

un blestemat de hobby. Și nici o vacanță.

Ar fi putut să o viziteze pe Helen, neanunțată. Ce mai contau regulile? Helen știa să o asculte și ar fi știut și ce să-i spună. Dar nu... ar fi insistat cu siguranță să-l cunoască pe Weston Ravenel, un biet înlocuitor al bărbatului pe care își dorea cu adevărat să-l vadă... asasinul guvernamental imoral cu o gropiță într-unul din obraji.

Prin mintea lui Garrett rătăceau rămășițe din conversațiile purtate în ultima săptămînă:

Nimeni nu știe de ce parte a baricadei este. Dar nu este un bărbat cu care să ai tu de-a face...

Ransom este un ucigaș cu sînge rece care și-a vîndut sufletul diavolului...

Și unde ați fi ajuns, dacă v-ați fi văzut în secret?

Și vocea profundă a lui Ransom:

Nu-ți găsesc nici un cusur.

În timp ce stătea în mijlocul străzii, cuprinsă de acea durere misterioasă a sufletului, a auzit un cuplu certîndu-se pe o stradă alăturată, răgetele unui măgar și strigătele unei femei care vindea plante medicinale, împingîndu-și căruciorul pe caldarîm. Londra trecea minut cu minut de la zumzetul și tumultul cotidian la liniștea unei seri calde de vară. Un oraș întins și prosper, clădit din cărămidă și fier, acoperit de o haină groasă din fum de fabrică și purtînd în buzunare milioane de secrete. Garrett adora totul, de la cupola catedralei St. Paul pînă la ultimul șobolan dintr-un canal de scurgere. Londra, prietenii ei, munca ei, toate îi fuseseră de ajuns. Pînă acum.

- Îmi doresc... a șoptit și și-a mușcat buza.

Unde era Ransom în clipa aceea?

Poate că mersese totuşi prea departe cînd îşi spusese că iubea chiar şi şobolanii din canale...

- *Îmi doresc...* era o propoziţie pe care nu o rostea niciodată.

Dacă închidea ochii – dar nu era într-atît de proastă să facă asta într-un cartier în care erau trei puşcării – aproape că era în stare să-l vadă. Ca o imagine ţinută prizonieră în globul de cleştar al unei prezicătoare.

A constatat uimită că ţinea în palmă fluierul de argint. Îl scosese fără să-şi dea seama din buzunarul jachetei. Şi-a trecut degetul mare pe suprafaţa lui strălucitoare.

Ascultînd de un impuls nebunesc, a dus fluierul la buze şi a suflat. Nu într-atît de tare încît să dea alarma, ci doar un ţîrîit scurt. A închis ochii şi a numărat pînă la trei, aşteptînd să audă zgomot de paşi apropiindu-se.

Oh, îmi doresc, îmi doresc...

Nimic. A deschis ochii. În faţa ei nu era nimeni.

Era timpul să se întoarcă acasă. Întristată, a pus fluierul la loc în buzunar, s-a sprijinit în baston şi a dat să plece.

A scos un sunet înăbuşit cînd a dat cu nasul de un perete, iar geanta i-a scăpat din mînă.

Salvatorul meu!

Nu era un perete. Ci un bărbat. Nasul i se lipise de pieptul lui puternic.

Înainte ca mintea ei să înţeleagă pe deplin ce se întîmplase, trupul i-a recunoscut deja muşchii duri, încordaţi, mîinile mari care o apucaseră şi o ţineau în siguranţă, aroma masculină mai plăcută decît orice altceva

pe lume. Ochii de un albastru profund au studiat-o atent, să se asigure că era bine.

Ransom.

O urmărise, pînă la urmă. A rîs, tulburată. Cînd a ridicat ochii spre chipul lui, a cuprins-o o bucurie nemărginită. Era şocant să vadă cît de bine se simţea lîngă el. Sufletul parcă îi înflorise.

- Fluierul este doar pentru momentele în care ai nevoie de ajutor, i-a spus Ransom aproape şoptit. Încerca să pară serios dar degetele i s-au strîns uşor, de parcă se abţinea cu greu să nu o mîngîie.

Garrett nu şi-a putut ascunde un zîmbet larg.

- Chiar am nevoie de ajutor, i-a răspuns pe un ton cît mai normal. Mi-e foame.

O emoţie brută a răzbătut dincolo de aparenţa controlată.

- *Acushla*, a spus răguşit, nu-mi face asta.

- Este ziua mea, a continuat ea.

Privirea lui arzătoare i-a ajuns pînă în adîncul sufletului.

- Adevărat?

Ea a dat din cap, cu un aer oropsit.

- Sunt singură şi înfometată. Şi este ziua mea.

Ransom a înjurat printre dinţi dar i-a cuprins obrajii în palme. A privit-o un lung moment, după care a clătinat din cap, cu aerul că era nevoit să se supună sorţii. S-a aplecat şi i-a ridicat geanta.

- Vino, i-a spus.

Iar ea a mers cu el fără să întrebe sau să-i pese unde anume.

Capitolul 5

În timp ce se îndepărtau, Garrett l-a luat pe Ransom de braţ. Era îmbrăcat în haine obişnuite, de zi, doar vesta îi era dintr-o piele moale şi subţire, ca de mănuşă. Puterea braţului răzbătea pînă la ea prin materialul hainei. A condus-o pe străzi, trecînd pe lîngă cîteva taverne, magazinul unui negustor de lumînări şi unul cu haine la mîna a doua. Strada era tot mai animată, cu marinari şi bărbaţi în sacouri gri, vînzătoare de magazine, zarzavagii şi neveste de negustori, bine îmbrăcate. Garrett s-a relaxat, renunţînd la obişnuita vigilenţă, ştiind prea bine că nimeni nu ar fi îndrăznit să o abordeze pe cînd era în compania acelui bărbat impunător care se simţea în largul lui pe străzi. Ba chiar din contră, el era cel care inspira teamă.

Asta i-a amintit de întîmplarea despre care citise în ziar, de la judecătorie:

- Nu este cazul să te întreb ce-ai mai făcut de cînd nu te-am văzut, a spus ea. Am citit despre ultima ta ispravă în gazeta poliţiei.

- Ce ispravă?

- Ai dat buzna în arestul judecătoriei, a spus ea. I-ai atacat pe acei trei soldaţi. Ai făcut o greşeală, să ştii. Şi nici nu era necesar.

- Nu i-am atacat. Ne-am contrat puţin, la început, dar

am vrut doar să le atrag atenţia. Le-am făcut puţină morală, atît.

- Ai dat buzna peste ei doar ca să-i dojeneşti? a întrebat ea sceptică.

- Am vrut să-i fie foarte clar oricui că va avea de-a face cu mine dacă încearcă să-ţi facă vreun rău. Că-i bat de le sar capacele. Iar dacă aflu că au atacat o altă femeie, le... S-a oprit, încercînd să-şi aleagă cuvintele. Ei bine, ştiu sigur că de-acum le va fi teamă să mai facă aşa ceva.

- De asta s-a scris în ziar că făptaşul nu a putut fi identificat? Pentru că le-a fost frică de tine?

- Mă pricep la speriat oamenii, a spus el.

- Se pare că te-ai autoproclamat judecător, jurat şi călău. Trebuia să-i laşi pe mîna sistemul judiciar britanic.

- Legea nu funcţionează de fiecare dată atunci cînd ai de-a face cu astfel de oameni. Ei nu ştiu decît de frică. Ransom a făcut o pauză. Haide, povesteşte-mi cum a decurs vizita la azilul de săraci.

În timp ce mergeau, Garrett i-a povestit despre pacienţii pe care îi consultase la infirmerie, despre grijile pe care şi le făcea din cauza sărăciei celor de acolo. Terciul de ovăz şi pîinea, meniul zilnic, erau dăunătoare mai ales copiilor care erau astfel mai vulnerabili în faţa bolilor. Şi toate apelurile ei la proprietarii azilul de săraci rămăseseră fără răspuns.

- Mi-au spus că dacă le dau mîncare mai bună or să se înghesuie prea mulţi acolo.

- La fel se spune şi despre mîncarea de la închisoare, a spus Ransom. Dacă e bună, spun unii, oamenii vor comite infracţiuni doar ca să aibă parte de ea. Dar nu-l vei auzi

spunînd asta pe niciunul aflat de cealaltă parte a porții închisorii.

- Trebuie făcut ceva, a spus Garrett. Tocmai de aceea m-am decis să stau pe capul lor. Sînt pe cale să întocmesc un raport pe care să-l trimit la biroul Ministrului Afacerilor Interne, în care să explic cu amănunte de ce administratorii acestui gen de azile trebuie să adopte un set minim de standarde. Este o chestiune de sănătate publică.

Ransom a zîmbit cu tristețe.

- Vor fi foarte interesați, sînt sigur... Doctore, îți faci vreodată timp și pentru distracție?

- Îmi place munca mea.

- Mă gîndeam la un alt fel de distracție, măcar din cînd în cînd.

- Am avut o conversație similară cu doctorul Havelock, deunăzi, a zîmbit Garrett. M-a făcut posacă. Și m-a comparat cu o pătură udă. Bănuiesc că ai fi de acord cu el.

Ransom părea amuzat.

- Chiar așa? a întrebat-o. O pătură udă stinge focul. Pe cînd tu îl aprinzi.

Acum chiar că o descumpănise.

- Bineînțeles, doar sînt o seducătoare infamă, a spus ironic. Oricine poate vedea asta.

- Crezi că te iau în rîs?

- Domnule Ransom, una este să-mi faci un compliment rezonabil și alta să-mi vorbești de parcă aș fi Cleopatra.

În loc să pară rușinat, Ransom a părut deranjat.

- Vino cu mine, i-a șoptit luînd-o de braț și îndreptînd-o spre o alee îngustă, ticsită de vînzători ambulanți cu

cărucioarele lor. Dintr-una din casele învecinate venea miros de hering prăjit şi de castane coapte.

- Pe o alee întunecată? Nu prea cred.

- Aş prefera să nu discutăm pe stradă.

- Nu este nevoie să mai discutăm. Ţi-am spus deja ce am avut de spus.

- Iar acum este rîndul meu. Ransom o ţinea strîns de mînă. Garrett nu şi-a retras-o, curioasă să afle ce avea el de spus.

Ransom a condus-o pînă în pragul unei uşi, în umbră, i-a pus geanta jos şi s-a întors cu faţa spre ea.

- Eu nu aş juca un astfel de joc cu tine, i-a spus cu glas întretăiat, indiferent de ce ai gîndi despre mine. Chiar nu ai cum să te îndoieşti de faptul că sînt atras de tine, mai ales după lecţia din sala lui Baujart. Nu-mi spune că nu ai observat ce mi-a făcut apropierea de trupul tău.

- Am observat, a şoptit Garrett. Dar ştiu că erecţia unui bărbat nu este cauzată întotdeauna de dorinţa sexuală.

- Ce tot spui acolo?

- Priapismul spontan poate fi cauzat de o inflamaţie a scrotului, de un traumatism la nivelul perineului, de un atac de gută sau de inflamaţia canalului prostatei... Lista i-a fost întreruptă de Ransom, care a lipit-o de trupul lui.

Tremura din tot corpul, şi-a dat ea seama, alarmată. Dar atunci cînd l-a auzit şi-a dat seama că de fapt încerca să-şi stăpînească hohotele de rîs.

- Ce ţi se pare atît de amuzant? a întrebat ea, cu gura lipită de pieptul lui. El nu i-a răspuns, nici nu ar fi putut să o facă. S-a mulţumit să clatine din cap. Iritată, ea a continuat: în calitate de medic, te asigur că nu e nimic amuzant la

erecţiile involuntare.

Cuvintele ei au părut să-l amuze şi mai tare.

- Dumnezeule mare, a implorat-o, gata cu limbajul de doctor! *Te rog!*

Garrett şi-a ţinut gura, aşteptînd ca el să se liniştească.

- Nu mi s-a inflamat scrotul, a spus într-un final Ransom, cu un ultim hohot de rîs. A oftat apoi, şi şi-a îngropat nasul în părul ei. Nu e cazul să ne ascundem după cuvinte, aşa că o să-ţi spun care a fost cauza: faptul că am ţinut-o în braţe pe femeia la care visam mai mult decît ar trebui. Cînd sînt în preajma ta, sîngele îmi clocoteşte. Ştiu că n-ar trebui să te doresc. Şi că nu ar fi trebuit să vin aici, în seara asta.

La început, Garrett a fost prea uimită ca să-i poată răspunde. Se folosea de onestitate ca de o armă, şi-a spus. Lucru uimitor pentru un bărbat cu atîtea secrete.

- Nu ai avut de ales, i-a răspuns într-un final. Eu te-am chemat. Şi-a lipit obrazul de umărul lui şi a adăugat: eşti duhul din fluierul meu.

- Nu îndeplinesc dorinţe, a spus el.

- Bine, eşti un duh mai nereuşit. Puteam să jur că o să primesc unul dintr-ăştia.

L-a simţit zîmbind. Cu vîrful degetelor, el i-a mîngîiat lobul urechii.

Garrett a ridicat capul. A văzut cît de aproape era gura lui, i-a simţit răsuflarea proaspătă şi i s-a pus un nod în stomac.

Mai fusese sărutată pînă atunci, o dată de un doctor fermecător pe cînd lucra ca infirmieră la spitalul St. Thomas şi altă dată de un coleg, student şi el la medicină la Sorbona.

În ambele ocazii fusese destul de dezamăgită. Senzația gurii de bărbat pe gura ei nu fusese neplăcută, dar nici nu înțelesese cum de alții descriau sărutul ca pe o experiență încîntătoare.

Cu Ethan Ransom, însă... lucrurile puteau fi diferite.

El rămăsese nemișcat, cu ochii ațintiți pe ea. Avea să o sărute, și-a spus Garrett, tremurînd de nerăbdare, cu inima bătînd să-i iasă din piept.

Numai că, brusc, el i-a dat drumul din îmbrățișare.

- Ți-am promis ceva de mîncare. Trebuie să ai suficientă putere pentru partidele de scrimă.

S-au întors pe strada mare și s-au îndreptat spre direcția de unde veneau zgomotele. Cînd au dat colțul, Garrett a văzut cum Clerkenwell Green se întindea în fața lor, cu o mulțime de oameni forfotind. Toate vitrinele magazinelor erau luminate și fuseseră amenajate și două rînduri de tarabe de piață. Cîndva un sat plin de verdeață, cu copaci înalți și pajiști verzi, era acum o piață publică pietruită în jurul căreia se construiseră case, magazine, hanuri, fabrici și cafenele. Exista chiar și un spațiu amenajat special pentru dans, pe muzică de vioară și de corn englezesc. Cîntăreți stradali se învîrteau prin mulțime, oprindu-se ici și colo ca să cînte cîte o baladă sentimentală sau un cîntec comic.

Garrett privea uimită întreaga scenă.

- Seamănă cu tîrgul de sîmbătă seara.

- Se sărbătorește inaugurarea noii linii subterane Ironstone. Proprietarul căii ferate, Tom Severin, plătește din propriul buzunar pentru tîrguri și concerte în toată Londra.

- Poate că domnul Severin își asumă meritele, dar în

nici un caz banii nu vin din buzunarul lui, a spus Garrett.

Ransom a privit-o mai atent.

- Îl cunoşti pe Severin?

- Am făcut cunoştinţă mai demult. Este prieten cu domnul Winterborne.

- Nu şi cu tine?

- Sîntem doar ceva mai mult decît simple cunoştinţe. A constatat mulţumită că el se încruntase. Să fi fost gelos, oare? Domnul Severin este un intrigant, un uneltitor, a spus ea. Un oportunist. Întoarce totul în propriul avantaj, fără să ţină cont de nimeni, nici de prieteni.

- Este deci un om de afaceri, a spus sec Ransom.

Garrett a rîs.

- Este, într-adevăr.

Au străbătut mulţimea şi s-au apropiat de primul şir de tarabe, luminate fie cu lămpi cu gaz, fie cu lumînări. Mîncarea era păstrată caldă în vase mari din tablă sau din alamă aşezate pe cîte un suport din fier, deasupra cărbunilor încinşi.

- Ce fel de mîncare preferi...? a început Ransom, dar s-a oprit pentru că atenţia îi fusese atrasă de zgomotele venite de ceva mai departe, de la o altă tarabă. O femeie plinuţă, roşie în obraji, purtînd pe cap o pălărie cu panglici multicolore din mătase, îşi încleştase mîinile de toarta unui coş din nuiele în timp ce un poliţist roşcovan încerca să i-l ia. Se strînseseră ceva oameni, să asiste la spectacol. Unii rîdeau, alţii îl insultau pe agentul de poliţie.

- Este Maggie Friel, i-a spus mîhnit Ransom. Îi cunosc bine familia, am fost prieten cu fratele ei. Te superi dacă mă ocup de problemă?

- În nici un caz, l-a răspuns imediat Garrett.

Ransom s-a apropiat de cel doi, urmat îndeaproape de Garrett.

- Ce s-a întîmplat, McSheehy? l-a întrebat pe polițist.

- Îi confisc coșul cu panglici pentru că m-a ocărît, asta fac, a ripostat polițistul trăgînd coșul din mîinile femeii. În el erau mosoare, bucăți de materiale și o mulțime de role de dantelă și panglici.

Femeia înlăcrimată s-a întors spre Ransom:

- Nu-mi poate lua coșul doar pentru niște vorbe urîte, nu-i așa?

- Ba pot. Și chiar asta o să fac, i-a răspuns polițistul, îmbujorat de nervi și efort.

- Ești un tiran! a strigat femeia. Să te mănînce pisica, iar pe ea s-o mănînce diavolul însuși!

- Ține-ți gura, Maggie, a întrerupt-o potolit Ransom. Chiar atît îți e de greu să-i vorbești frumos omului care are sarcina să mențină ordinea? Cum ea a dat să răspundă, a oprit-o cu un gest și s-a întors spre polițistul căruia i-a vorbit cu blîndețe: Bill, știi foarte bine că își cîștigă existența din vînzarea acestor fleacuri. Dacă i le iei e ca și cum i-ai lua pîinea de la gură. Fii milos, omule.

- Dar m-a făcut în toate felurile.

- Doar pentru că ți-am spus că ești un țîfnos crăcănat? l-a aținat Maggie. Doar pentru asta?

Polițistul a privit-o furios.

- Maggie, a avertizat-o Ransom, amenințînd-o din priviri. Nu-l mai necăji pe bietul om. Dacă aș fi în locul tău aș face pace cu el și i-aș oferi un metru de panglică frumoasă pentru iubita lui.

- Nu am iubită, a murmurat polițistul.

- Nu-mi vine să cred! a spus Maggie ironică.

Ransom i-a închis gura, punîndu-și degetul arătător sub bărbia ei. Cu un oftat, Maggie s-a întors spre polițist.

- Hai, fie, îți dau o panglică.

- Ce să fac cu ea? a întrebat încruntat McSheehy.

- Ești surd? l-a întrebat ea. Chiar nu știi să-i faci curte unei fete? Dă-i-o uneia, spune-i că-i face ochii să strălucească.

Mormăind în barbă, polițistul i-a dat coșul înapoi.

- *Slán, Éatán,* a spus Maggie și a început să măsoare panglica.

În timp ce se îndepărtau, Garrett l-a întrebat pe Ransom:

- Ce ți-a spus?

- Irlandezii sînt superstițioși, ei nu spun „ la revedere". Ci *slán,* care înseamnă „mergi în pace".

- Și celălalt cuvînt? *Ay-ah-tan.* Ce înseamnă?

- Éatán. Așa rostesc irlandezii numele meu.

Lui Garrett, cele trei silabe i s-au părut minunate, cu o rezonanță muzicală.

- Îmi place, i-a spus cu blîndețe. dar numele de familie... Ransom... este englezesc, nu-i așa?

- În Westmeath, numele Ransom are o vechime de peste trei sute de ani. Să nu încerci să mă determini să recunosc în public că sînt irlandez... s-ar putea dovedi stînjenitor pentru amîndoi.

- Nu este cazul, l-a asigurat ea zîmbind.

Palma lui mare a alunecat cu blîndețe pe spatele ei.

- Ai mai trecut vreodată prin Clerkenwell Green?

- N-am mai venit de mult. Garrett a făcut un semn spre o biserică mică cu un singur turn, așezată pe o movilă ceva mai înaltă. Aceea este St. James, nu-i așa?

- Da, iar acolo se înalță Canobury House, casa în care a locuit primarul împreună cu fiica lui Elizabeth, cu mult timp în urmă. Ransom a arătat spre un turn al conacului, din depărtare. Cînd a aflat că Elizabeth s-a îndrăgostit de tînărul lord Compton i-a interzis să se căsătorească cu el și a închis-o în turn. Dar Compton a reușit să o strecoare afară ascunsă într-un coș de brutar și s-au căsătorit curînd după aceea.

- Cum de-a încăput în coș? a întrebat Garrett, sceptică.

- Coșul de brutar este suficient de mare cît să poată fi cărat pe spate de un bărbat.

- Tot nu-mi imaginez.

- Nu poate să fi fost prea greu, dacă era de talia ta. Și-a trecut privirea peste silueta ei și a adăugat: încapi și într-un buzunar.

Neobișnuită să fie tachinată, Garrett a roșit și a izbucnit în rîs.

Pe cînd treceau printre tarabe și cărucioare, Garrett a auzit o mulțime de accente: irlandez, galez, italian și francez. Ransom îi cunoștea pe mulți dintre vînzătorii ambulanți, cu care schimba insulte prietenești. Nu doar o dată, Garrett a fost avertizată să nu se însoțească cu „pungașul cu glas mieros" și a primit numeroase sfaturi despre cum să-l îmblînzească pe „frumușelul care îți dă numai bătăi de cap".

Felurile de mîncare erau numeroase: grămezi de

eglefin prăjit în ulei, supă de mazăre cu bucăți de carne de porc afumată, cartofi copți crestați pe jumătate și stropiți cu unt, scoici făcute pe jar, în cochilie și melci de mare în saramură, pateuri cu carne în formă de jumătate de cerc, tocmai potrivite ca mărime ca să le poți ține în palmă. Cîrnați de toate felurile, proaspeți sau uscați, felii de șuncă cu grăsime pe margini, în sandvișuri numite *trotters*.

Ceva mai departe puteai găsi o mulțime de dulciuri: foitaje, cornuri stropite cu zahăr, prăjituri cu lămîie, tarte cu fructe de pădure, cu cireșe sau cu rubarbă.

Ransom o purta pe Garrett de la o tarabă la alta și îi cumpăra orice îi atrăgea ei atenția: un con din hîrtie plin cu mazăre aburindă și șuncă afumată, o gălușcă cu prune. A convins-o să încerce friptura italienească foarte condimentată, din vițel, numită *stuffata* care i s-a părut întratît de delicioasă încît a mîncat o porție sănătoasă. Nimic nu a putut-o însă convinge să guste din spaghetele care înotau într-un castron cu smîntînă.

- Nu, mulțumesc, a spus privindu-le sceptică.

- Sînt la fel cu macaroanele, a insistat Ransom, numai că sînt ca niște frînghii, nu ca niște tuburi.

Garrett s-a dat un pas înapoi.

- Arată ca niște viermi.

- Nu sînt viermi. Sînt făcute din făină și ou. Gustă.

- Nu pot, zău nu pot. Garrett a pălit văzîndu-l cum le învîrtea în jurul furculiței. Te rog nu le mînca în fața mea!

Ransom rîdea.

- Să nu-mi spui că ți-e greață! Tocmai ție, care ești doctor.

- Ia-le de aici, l-a rugat ea.

El a clătinat din cap zîmbind. I-a întins farfuria din tablă unui băiat care stătea lîngă tarabă şi s-a dus să cumpere altceva. S-a întors şi i-a întins ceva de băut, într-o sticlă maro.

- Bere de ghimbir? a încercat ea să ghicească.

- Brachetto rosso.

Garrett a luat temătoare o înghiţitură şi a scos un sunet de apreciere cînd a dat de gustul dulceag al vinului roşu. A continuat să bea din sticlă în timp ce se apropiau de mulţimea strînsă în centrul pieţei.

- Ce aşteaptă toată lumea? a întrebat.

- Vei afla curînd. Ransom a condus-o spre partea vestică, acolo unde se afla casa impozantă cu frontoane sprijinite pe coloane gigantice.

- Cît de oripilată ar fi domnişoara Primrose, fosta directoare a şcolii mele, dacă m-ar vedea aici! a zîmbit Garrett. Ne spunea mereu că să mănînci pe stradă este o dovadă de proastă creştere.

- Ce şcoală ai urmat?

- Highgate. Mătuşa Maria mi-a plătit educaţia, inclusiv internatul experimental. Acolo fetele învăţau cot la cot cu băieţii. Matematică, latină, ştiinţe.

- Deci de acolo au început necazurile, a spus Ransom. Nimeni nu ţi-a spus că fetele nu pot învăţa ştiinţe.

Garrett a rîs.

- Din contră, asta mi-au spus toate rudele din partea tatei. Au fost oripilate cînd au aflat că voi fi trimisă într-un asemenea loc. Bunica spunea că educaţia afectează grav mintea unei femei, că o poate slăbi mental şi fizic pentru tot restul vieţii. Mai mult decît atît, şi copiii au de suferit la

rîndul lor. Dar mătușa Maria nu s-a lăsat convinsă, slavă Domnului. Iar tata a fost de acord doar pentru că împlinisem deja zece ani și nu știa ce să facă cu mine.

Au ajuns în dreptul clădirii iar Ransom a tras-o într-un loc mai ferit, între una dintre coloane și scara masivă din piatră. Era răcoare și întuneric și mirosea ușor a mucegai.

După ce i-a pus jos geanta și bastonul, Ransom s-a întors cu fața spre ea, privind-o cu mult interes:

- Ți-a plăcut la internat?

- Mi-a plăcut. Am fost recunoscătoare pentru că am avut parte de educație adevărată. Mi-a schimbat viața. S-a sprijinit de scară, a mai luat o gură de vin și a continuat gînditoare: bineînțeles că traiul într-un internat nu se compară cu cel de acasă, din familie. Elevilor li se impunea să nu se atașeze de profesori. Dacă eram triști sau supărați, țineam totul în noi și încercam să ne ocupăm timpul cu ceva. Domnișoara Primrose voia ca noi să devenim rezistenți, să ne descurcăm în orice împrejurare. A făcut o pauză și și-a mușcat ușor buza de sus: uneori îmi spun... cred că... poate că am luat acele lecții mult prea în serios.

- De ce spui asta? Ransom și-a sprijinit la rîndul lui umărul de scară și a privit-o foarte de aproape

Garrett a constatat cu tristețe că vorbise mult, prea mult.

- Te plictisesc cu povești despre copilăria mea. Haide să schimbăm subiectul. Tu ce...

- Îmi place subiectul, a întrerupt-o Ransom, pe un ton scăzut. Termină-ți fraza.

Garrett a mai luat o înghițitură, să capete curaj, apoi i-a spus:

- Mă gîndesc că... am tendința să-i țin pe ceilalți la distanță. Chiar și cînd e vorba de buna mea prietenă lady Helen – chiar și ei îi ascund lucrurile care știu că ar șoca-o sau ar întrista-o. Munca mea... felul în care ea m-a format... poate și pierderea mamei... par să nu mă pot apropia de nimeni.

- Este doar un obicei, nimic altceva. Strălucirile lămpilor de pe stradă dădeau profunzime privirii lui de safir. Într-o bună zi vei avea încredere în cineva și vei lăsa garda jos. Și de-atunci nu vei mai avea cale de întors.

Au fost întrerupți de o fetișcană care trecea prin fața lor strigînd:

- Flori! Flori proaspete! S-a oprit în fața lor: un buchețel pentru doamna?

Ransom s-a întors spre fata care purta o eșarfă colorată în părul lung, întunecat și un șorț peticit peste rochia neagră. Ducea pe braț un coș plin cu buchete legate cu panglici colorate.

- Nu este nevoie... a început Garrett, dar Ransom a ignorat-o și a început să caute printre buchețelele de trandafiri, narcise, violete și flori de nu-mă-uita.

- Cît costă? a întrebat-o pe mica florăreasă.

- Un bănuț, domnule.

A privit-o pe Garrett peste umăr:

- Îți plac violetele?

- Da, a spus ea.

Ransom i-a dat fetei un sfert de penny și a ales un buchet.

- Mulțumesc domnule! Fata a zbughit-o imediat, de parcă se temea ca nu cumva să se răzgîndească.

Ransom s-a întors spre Garrett cu snopul de flori mov și i l-a prins cu îndemînare în butoniera de la gulerul jachetei.

- Din violete se face un tonic excelent pentru curățarea sîngelui, a spus Garrett, încercînd să alunge tăcerea. Mai sînt bune și contra tusei sau a febrei.

Gropița îi reapăruse în obraz:

- Și se potrivesc de minune femeilor cu ochi verzi.

Ea a coborît privirea și a atins una dintre petalele mătăsoase:

- Mulțumesc, a murmurat. Este pentru prima oară cînd un bărbat îmi dăruiește flori.

- Nu spune asta... O studia atent. Chiar într-atît de rău îi intimidezi pe bărbați?

- Da, sînt de-a dreptul oribilă, i s-a confesat Garrett, rîzînd. Sînt independentă și încăpățînată și îmi place să-i învăț pe alții ce să facă. Nu am deloc delicatețe feminină. Ocupația mea fie îi ofensează pe bărbați, fie îi sperie. Uneori chiar amîndouă. A ridicat din umeri, continuînd să zîmbească. Drept pentru care nu am primit nici măcar o păpădie. Dar a meritat, pentru că trăiesc așa cum vreau.

Ransom o privea ca fermecat.

- Ești o regină, i-a spus încet. Aș putea călători în întreaga lume pentru tot restul vieții și n-aș găsi o altă femeie pe jumătate ca tine.

Lui Garrett i se înmuiaseră genunchii. Undeva în adîncul minții a înțeles că exista un motiv pentru care se încălzise, devenise vorbăreață și se simțea în largul ei. S-a încruntat, a ridicat sticla în fața ochilor și a privit-o cu suspiciune:

- Am băut destul din ea, a spus întinzîndu-i-o înapoi. Nu vreau să mă ameţesc.

El a ridicat o sprînceană:

- N-ai băut nici cît să îmbeţi un şoricel.

- Nu e vorba numai de vinul acesta. Doctorul Havelock m-a servit ceva mai devreme cu un pahar de whisky, în cinstea aniversării mele. Trebuie să-mi păstrez judecata limpede.

- De ce?

Ea a căutat un motiv dar nu l-a găsit.

Ransom a tras-o şi mai adînc în umbră. I-a sprijinit capul pe umărul lui, pe pielea moale a vestei. L-a simţit mîngîindu-i obrazul, ca şi cum ar fi atins aripa unei mici păsări sau petalele unui mac. Mirosul dulce al violetelor îi rămăsese pe degete. Pentru tot restul vieţi, şi-a spus ca prin vis, mirosul acela îi va readuce în minte acel moment.

- Eşti obişnuită să deţii controlul, a murmurat el. În fiecare secundă. Şi nu e nimeni să te susţină, în cazul în care faci un pas greşit. Vocea lui îi învăluia urechea, dîndu-i fiori. Îţi dau eu liber în seara asta. Ai la dispoziţie braţele mele, te poţi sprijini de ele. Mai bea vin, dacă ţi-a plăcut. Ceva mai tîrziu va fi muzică, se va dansa. Îţi cumpăr o panglică să ţi-o prinzi în păr şi vom valsa pînă la miezul nopţii. Ce zici?

- Zic că am arăta ca doi netoţi, a spus Garrett, dar s-a relaxat lîngă trupul lui fierbinte şi puternic.

Răsuflarea lui caldă lipită de tîmplă i-a ridicat firele de păr de pe braţe şi de pe ceafă. Mişcările pieptului ei s-au contopit cu ale lui, pînă ce au început să respire în acelaşi ritm. Era cumva conştientă de celelalte cupluri de lîngă ei, care-şi furau cîte un sărut. Pînă în seara aceea Garrett nu

înțelesese de ce oamenii se purtau așa, fără perdea, în public. Dar acum știa. Uneori, întunericul nu ascunde numai lucruri înfricoșătoare. Ci și un strop de magie.

Oamenii scădeau rînd pe rînd luminile felinarelor iar cele din vitrine se stingeau. Undeva aproape o femeie cînta o baladă, în galeză. Vocea îi era limpede iar melodia îi mîngîia auzul.

- Ce cîntec este acesta? a întrebat Garrett.

- *Donal Og*. Preferatul mamei mele.

- Ce spun versurile?

Ransom nu a părut dornic să-i răspundă. După un lung moment a început să-i traducă aproape de ureche: Durerea din jurul meu e neagră precum tăciunele/Mi-ai furat trecutul și viitorul, estul și vestul/Soarele, luna și stelele de pe cer/Și chiar și pe Dumnezeu...

Garrett era prea impresionată ca să mai scoată vreun cuvînt.

Ethan Ransom nu avea cum să se potrivească vieții ei de acum. Și nici în viitor. Era doar o rătăcire de moment, o stea căzătoare care trecea cu repeziciune.

Dar îl dorea pe bărbatul acesta. Îl dorea într-atît de mult încît niște idei nebunești puteau să i se pară chiar raționale.

Mulțimea din jur fremăta nerăbdătoare. Cu grijă, Ransom a întors-o pe Garrett cu spatele la el, ignorîndu-i protestele șoptite.

- Întoarce-te, a insistat el. Ca să poți vedea.

- Ce să văd? l-a întrebat ea, dorindu-și să nu se miște. Ferm, Ransom a lipit-o cu spatele de pieptul lui și a cuprins-o cu brațul pe după talie. Nu a trecut nici măcar un minut și

s-a auzit un şuierat lung, asurzitor, urmat de o explozie de lumini albastre lansate în întuneric. Garrett a tresărit, din reflex, iar Ransom şi-a strîns braţul în jurul ei.

Pe cerul de deasupra centrului Londrei au explodat simultan mai mult de treizeci de artificii iar mulţimea a strigat de încîntare privind spiralele de stele colorate.

Garrett s-a sprijinit de Ransom şi şi-a plecat capul pe umărul lui, cuprinsă de un sentiment care alterna între fericire şi uimire, ca o mătase care părea să-şi schimbe culoarea atunci cînd era privită din unghiuri diferite. Se întîmpla oare cu adevărat? În loc să fie acasă, în patul ei, era în centrul oraşului în miez de noapte, inspirînd parfum de violete şi un iz de fosfor şi privind focurile de artificii din braţele unui bărbat.

Chiar şi prin straturile de haine îi putea simţi carnea fermă, muşchii încordîndu-se subtil la fiecare mişcare de-a ei. Ransom şi-a plecat capul ceva mai mult iar ea a simţit o atingere fierbinte pe gît.

A străbătut-o un fior, fin şi deosebit ca vibraţia corzii unei harpe. Gura lui a găsit un loc sensibil şi a rămas acolo într-o mîngîiere erotică. Cum ea nu a opus rezistenţă, buzele lui au alunecat ceva mai jos pe pielea delicată într-un alt sărut, lent şi uşor. Săgeţi fierbinţi de senzaţii i-au coborît pe şira spinării şi au radiat în toate locurile moi din trupul ei. Palmele şi dosul genunchilor i s-au umezit iar locul dintre coapse îi zvîcnea, făcînd-o să se ruşineze.

El nu contenea să o sărute uşor pe gît, trimiţîndu-i foc prin vene. Genunchii ameninţau să o lase, dar braţele lui o susţineau ferm. Ca prin vis, şi-a dat seama că artificiile s-au stins iar oamenii s-au împrăştiat. Unii se întorceau spre

tarabele cu mîncare, alții se adunau în centrul pieței, acolo unde o orchestră începuse să cînte. Ransom continua să o țină în brațe pe Garrett, ascunși în umbră. Îi priveau pe ceilalți bătînd din palme și dansînd. Tații își ridicau copiii pe umeri, grupuri de femei în vîrstă îngînau cîntecele binecunoscute, bătrînii pufăiau din pipe iar băieșandrii se alergau de colo-colo, zburdalnici.

Ransom a vorbit absent, cu obrazul cufundat în părul ei.

- Pentru politicieni și pentru nobili noi sîntem cu toții la fel. Îi consideră pe cei care muncesc niște animale de povară, fără suflet sau prea multă minte. Durerile nu-i afectează prea mult, cred ei, pentru că sînt învățați cu greul. Numai că acești oameni sînt mai sensibili și mai onorabili decît orice duce. Nu sînt doar niște pioni. Și nu merită să fie sacrificați, niciunul dintre ei.

- Sacrificați de către cine? a întrebat Garrett.

- De ticăloșii egoiști cărora le pasă doar de puterea lor și de profit.

Ea a tăcut cîteva clipe, întrebîndu-se dacă „ticăloșii egoiști" erau cei pentru care lucra el. Sau poate se referea la parlamentarii care se pronunțau împotriva independenței Irlandei. De ce parte a „problemei irlandeze" se situa el oare? Era un simpatizant al societăților secrete, ca de exemplu cea care pusese la cale atentatul cu bombă de la Guildhall? Greu de crezut că ar fi putut conspira pentru a răni oameni nevinovați, mai ales după cele ce i le spusese acum. Trebuia însă să recunoască faptul că putea fi orbită de atracția față de el, că era posibil să nu mai poată fi obiectivă în legătură cu cine sau ce era el cu adevărat.

Garrett s-a întors cu fața spre el, întrebîndu-se dacă își dorea sau nu să afle adevărul în ceea ce-l privea. *Nu fii lașă,* și-a spus privindu-l drept în ochi.

- Éatán... A simțit cum el își sporise strînsoarea. Am auzit zvonuri legate de tine și de munca ta. Nu știu ce să cred. Dar...

- Nu întreba. Ransom și-a retras mîinile. Nu poți fi întratît de naivă încît să crezi ce ți-aș răspunde.

- M-ai minți?

- Mint pe toată lumea.

- Și totuși, trebuie să-ți pun o întrebare legată de recepția de la Guildhall din seara aceea... atunci a murit un bărbat... ai avut vreo legătură cu asta?

Și-a pus degetele pe buzele ei, încercînd să o facă să tacă.

- Dacă aș ști adevărul mi-aș schimba părerea despre tine? În bine sau în rău? a insistat ea.

- Nu contează. Mîine vom redeveni doi străini. De parcă seara aceasta nu s-ar fi întîmplat.

Din vocea lui ea a înțeles că era ceva definitiv.

În trecut, ori de cîte ori existase un conflict între mintea lui Garrett și inima ei, mintea cîștigase de fiecare dată. Și totuși, de data aceasta, inima alegea să se împotrivească. Cum să accepte ca promisiunea unei relații cum nu mai avusese niciodată să se sfîrșească atît de brusc?

- Nu văd cum ar fi posibil, a spus ea.

- Știm prea bine amîndoi că eu nu sînt de nasul tău, a spus Ransom. Într-o zi vei avea un soț decent, de familie bună, care îți va dărui o mulțime de copii și te va scoate la biserică duminica. Un bărbat care te va trata cu blîndețe.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să-mi aleg singură partenerul, a spus Garrett. Dacă ar fi să mă mărit, cu siguranță că nu aș alege un papă-lapte.

- Nu confunda blîndețea cu slăbiciunea. Doar un bărbat puternic știe să fie blînd cu o femeie.

Garrett a făcut un gest de lehamite. Prea multe gînduri i se ciocneau în minte.

- În plus, nu am de gînd să am copii. Am o carieră. Nu stă scris în destinul fiecărei femei să treacă de la statutul de domnișoară la maternitate.

Ransom a înclinat capul, studiind-o.

- Bărbații cu aceeași profesie pot avea și familii. Tu de ce nu ai putea?

- Pentru că... nu, nu te las să mă atragi într-o discuție contradictorie. Vreau să stăm de vorbă.

- Dar asta facem.

Un amestec de nerăbdare și dorință a făcut-o să devină nesăbuită.

- Nu aici. În altă parte, unde putem fi singuri. Nu ai o cameră închiriată? Sau un apartament?

- Nu te pot duce acolo unde locuiesc eu.

- De ce nu? Este periculos?

Lui Ransom i-a luat ceva timp să-i răspundă:

- Este, pentru tine.

Fiecare centimetru de piele îi ardea, simțea încă fiecare loc de pe gît unde o sărutase el, ca și cum buzele lui lăsaseră urme invizibile.

- Eu nu-mi fac griji.

- Ar trebui.

Garrett a tăcut. Noaptea aceea se dovedea una dintre

cele mai fericite din viața ei, ca un dar care îi căzuse din cer. Nu-și punea prea des întrebări legate de fericirea ei, era prea ocupată cu munca.

Devenise doar un clișeu, o fată bătrînă dornică de iubire care se îndrăgostea de un străin frumos. În timp, aerul lui de mister și pericol avea să se destrame, probabil, iar el i se va părea un bărbat cît se poate de obișnuit. Un bărbat deloc diferit de oricare altul.

Dar cînd i-a privit chipul pe jumătate ascuns în umbră, și-a spus: *nu mi se va părea niciînd un bărbat obișnuit, chiar dacă ar fi așa.*

După care s-a auzit spunînd:

- Mă conduci acasă, te rog?

Capitolul 6

Indiferent că se petrecea ziua sau noaptea, un drum cu birja era o aventură care făcea imposibilă orice conversaţie. Birjele se clătinau şi se înclinau, nesocotind orice lege a fizicii sau a traficului, dădeau nesăbuit colţul străzilor, pe o singură roată.

Garrett Gibson era însă obişnuită cu acest gen de pericole, aşa că a rămas impasibilă. S-a sprijinit într-un colţ al banchetei, observînd peisajul care i se derula prin faţa ochilor.

Ethan îi arunca priviri furişe, incapabil să-i citească starea de spirit. Devenise tăcută după ce el refuzase să-i dea un răspuns legat de seara recepţiei de la Guildhall. Probabil că începuse să-şi dea seama cu cine avea de-a face. Foarte bine. De aici încolo, ea va fi cea care va dori ca el să se ţină departe.

Un lucru îi era foarte clar după această seară: pentru el, Garrett era un mare pericol. Nu era el însuşi în preajma ei... sau poate că, de fapt, *era* el însuşi. Oricum ar fi fost, îi distrăgea atenţia de la treburile lui tocmai acum, cînd trebuia să se concentreze.

- Secretul pentru a supravieţui, îi spusese cîndva William Gamble, unul dintre oamenii lui Jenkyn, este să nu-ţi pese de nimic.

Era adevărat. Dacă începeai să-ţi faci griji pentru diverse lucruri îţi riscai viteza de reacţie. Iar în munca lui, cel mai important era să rămîi în viaţă. Pînă acum, Ethan nu avusese probleme să-şi privească filozofic viitorul: cînd ţi-a venit sorocul, ţi-a venit.

În ultima vreme însă toată acea detaşare părea să se risipească. Se surprindea dorindu-şi lucruri pe care nu şi le mai dorise pînă atunci. În seara aceasta se purtase ca un zăpăcit, flirtînd şi oftînd după Garrett Gibson. Alergase la ea ca un cîine bine dresat la primul şuier al fluierului. O însoţise în public şi privise împreună cu ea artificiile, cu mîinile rătăcind pe trupul ei. Îşi pierdea minţile şi risca nemăsurat.

Dar cum să-şi păstreze mintea limpede în preajma unei asemenea femei? Garrett îl vrăjise asemeni unui talisman de iubire într-o seară de mai. Era deopotrivă respectabilă şi distructivă, mondenă şi inocentă. Nu-l amuzase nimic mai mult, în viaţa lui, decît să o audă spunînd cu glasul ei de lady „erecţie involuntară".

O dorea atît de tare pe această femeie. În patul lui, sub trupul lui... aproape că tremura la acest gînd. Să-i sărute degetele de la picioare, unul cîte unul, apoi locul moale din spatele genunchilor...

De ajuns, şi-a spus cu tristeţe. Ea nu era a lui. Şi nu va fi niciodată.

S-au apropiat de un rînd de case cu terasă în stil georgian. Era o stradă obişnuită, de oameni de condiţie medie, cu trotuare pavate şi cîţiva copaci. Birja s-a oprit cu zgomot în faţa unei clădiri cărămizii, cu o intrarea separată la subsol pentru servitori şi curieri. Una din încăperile de la etaj era puternic luminată şi de acolo, prin fereastra

deschisă, răzbăteau glasuri de bărbaţi. Trei... ba nu, patru.

Ethan a coborît luînd cu el geanta şi bastonul. I-a întins mîna lui Garrett. Deşi nu avea neapărată nevoie de ajutor, ea i-a dat mîna şi s-a îndepărtat de birjă cu o agilitate pe care nici corsetul bine strîns nu i-o putea domoli.

- Aşteaptă aici, i-a spus Ethan birjarului. O conduc pe doamna pînă la uşă.

- Aşteptatul costă în plus, l-a prevenit birjarul iar Ethan i-a răspuns cu o mişcare a capului.

Garrett s-a uitat la el cu ochii ei mari şi serioşi care îl fascinau de o mie de ori mai mult decît orice privire seducătoare. Avea cea mai directă privire din cîte văzuse la o femeie.

- Vii înăuntru, domnule Ransom?

S-a oprit în loc. Ştia că ar fi trebuit să se ţină departe. Nu doar atît, ar fi trebuit chiar să o rupă la fugă cît îl ţineau picioarele. dar în loc de asta, a ezitat.

- Ai oaspeţi, a spus cu părere de rău, ridicînd privirea spre camera de la etaj.

- Este doar seara de poker a tatălui meu. Care durează de obicei pînă pe la miezul nopţii. Cabinetul meu ocupă aproape tot parterul – putem sta de vorbă acolo.

Ethan a ezitat. Îşi începuse seara cu intenţia de a o urmări de la o distanţă sigură pe această femeie iar acum era pe cale să intre în casa ei, unde se aflau tatăl ei şi prietenii acestuia. Cum naiba de ajunsese tocmai acolo?

- *Acushla*, a început el să spună, nu pot...

- Am o sală de operaţii şi un mic laborator, a continuat Garrett pe un ton detaşat.

Cuvîntul „laborator" i-a atras atenţia

- Ce ții acolo? a întrebat-o. Șoareci și șobolani? Bacterii?

- Mă tem că nu, a zîmbit ea. Folosesc laboratorul ca să prepar medicamente și pentru ca să sterilizez instrumentele. Și ca să studiez lamele la microscop.

- Ai microscop?

- Cel mai avansat microscop medical din cîte există, a spus ea, văzîndu-l interesat. Cu două oculare, lentile germane și condensor cromatic pentru corectarea distorsiunilor. I-a surprins expresia și a zîmbit. Ți-l arăt, dacă vrei. Ai mai văzut vreodată aripa unui fluture mărită de o sută de ori?

Birjarul le ascultase atent conversația.

- Ce naiba, băiete, ești surd cumva? a strigat de sus, de pe bancheta lui. Nu sta acolo ca împăiat – intră în casă cu fata!

Garrett i-a aruncat o privire piezișă. Ethan i-a dat cîteva monede și i-a făcut semn să plece. După care s-a trezit urmînd-o pe Garrett spre ușă.

- Nu stau mult, a șoptit. Și nu cumva să încerci să mă prezinți cuiva!

- Nu voi face asta. Deși nu cred că vom reuși să o evităm pe bucătăreasă.

În timp ce Garrett căuta cheia prin buzunarul jachetei, Ethan a studiat ușa de la intrare. O tăbliță din alamă inscripționată *Dr. Garrett Gibson* era prinsă de unul din panourile de sus. Și-a coborît privirea și a rămas siderat: sub clanță era un lacăt vechi, atît de vechi că îl studiase, ucenic fiind, la fierarul închisorii.

- Așteaptă, a spus el înainte ca Garrett să deschidă

ușa. Încruntat, i-a întins geanta și bastonul după care a îngenunchiat să se uite mai bine. Lacătul primitiv nu era deloc potrivit pentru o ușă și era probabil de aceeași vîrstă cu casa.

- E un lacăt foarte demodat, a spus el.

- Da, e bun, solid, i-a răspuns încîntată Garrett.

- Nu are nimic bun! Ai putea foarte bine să nici nu-l ai la ușă. Oripilat, Ethan continua să-l studieze cu atenție. De ce nu l-a schimbat tatăl tău? El ar fi trebuit să se priceapă mai bine.

- Dar nu am avut nici o problemă cu el.

- Numai pentru că v-a ajutat Dumnezeu. Ethan era tot mai agitat la gîndul că ea mergea la culcare în fiecare seară avînd o închizătoare la fel de eficientă ca o cursă de șoareci care să o apere de toți criminalii Londrei. Inima a început să-i bată rapid. Văzuse ce i se putea întîmpla unei femei care nu era suficient de protejată, iar Garrett era o figură publică ce atrăgea admirație dar și controverse, deopotrivă. Oricine putea intra peste ea în casă și-și putea face mendrele cu ea. Nici nu se putea gîndi la așa ceva.

Garrett îl privea sceptică, de parcă ar fi crezut că exagera.

În agonia îngrijorării, Ethan nici nu-și mai găsea cuvintele ca să o facă să înțeleagă. Încă îngenunchiat în fața ușii, a făcut un semn spre pălăria ei minusculă, care nu era mai mult decît un cerc plat din catifea decorat cu o panglică răsucită și un snop minuscul de pene.

- Dă-mi-l.

- Ce anume? a ridicat ea o sprînceană.

- Acul de pălărie. A așteptat cu mîna întinsă.

Uimită, Garrett a scos acul lung care îi prindea pălăria de coafură. În vîrf avea un mic medalion din alamă.

Ethan a luat acul și l-a îndoit la patruzeci și cinci de grade. L-a introdus în lacăt și l-a răsucit cu ușurință. Două secunde mai tîrziu, lacătul s-a deschis. Ethan a scos apoi acul, s-a ridicat și i l-a înapoiat.

- Cred că l-ai deschis mai repede cu acul decît aș fi făcut-o eu cu cheia, a exclamat Garrett, privind încruntată la acul îndoit. Cît ești de priceput!

- Nu este vorba de asta. Orice hoț neîndemînatic ar putea face asta.

- Oh. Și-a ţuguiat buzele, gînditoare. Poate că ar trebui să investesc într-o nouă încuietoare?

- *Aye.* Într-una fabricată în secolul acesta!

Spre exasperarea lui, Garrett nu părea deloc alarmată.

- Ești foarte drăguț că te preocupi de siguranța mea, dar tata a fost agent de poliție.

- Dar e bătrîn! a spus indignat Ethan.

- Iar eu mă pot apăra destul de...

- Nu, a avertizat-o el pe un ton amenințător, convins că va exploda dacă va mai auzi unul din acele discursuri despre cît de bine se descurca și cît de indestructibilă era, și cum nu avea motiv să se teamă de nimeni pentru că știa să mînuiască bastonul. Trebuie să schimbi imediat încuietoarea și să dai jos plăcuța de pe ușă.

- De ce?

- Pentru că este scris numele tău acolo.

- Dar toți doctorii au așa ceva, a protestat ea. Dacă o dau jos, pacienții nu mă vor găsi.

- De ce nu scrii tu pe ușă, mai bine, „Femeie

neajutorată cu substanțe farmaceutice gratis"? Înainte ca ea să apuce să-l răspundă, el a continuat: de ce nu sînt gratii la ferestrele de la parter și de la subsol?

- Pentru că încerc să atrag pacienți, nu să-i alung.

Ethan și-a frecat bărbia, bolborosind:

- Străini care vin și pleacă, pe care nu-i oprește nimic să facă orice vor. Dacă intră vreun nebun?

- Și nebunii au nevoie de îngrijire, i-a răspuns rațională Garrett.

El i-a aruncat o privire grăitoare.

- Ferestrele au măcar zăvoare?

- Cred că au, măcar unele dintre ele, i-a răspuns ea vag. Auzindu-l că înjura printre dinți, i-a spus pe un ton liniștitor: chiar nu ai motive să-ți faci griji. Nu e ca și cum am ține aici bijuteriile coroanei.

- Tu ești bijuteria, a spus el.

Garrett l-a privit cu ochi mari, fără să clipească. Momentul devenise stînjenitor de intim.

În viața lui de adult, nimeni nu reușise să-l cunoască cu adevărat, nici măcar Jenkyn. Dar cum stătea acolo, în pragul cabinetului lui Garrett Gibson, căutînd să-i întîlnească privirea, și-a dat seama că ei nu-i putea ascunde nimic. Ea îl putea citi în întregime, cu gînduri și sentimente

Ce blestemăție!

- Intră, i-a spus Garrett cu blîndețe.

Ethan a urmat-o, îngrijorat de ce putea să spună sau să facă în continuare. După ce a închis ușa, a rămas în prag, cu șapca în mînă și a privit-o fascinat cum își scotea mănușile, trăgînd ușor de fiecare vîrf. Mîinile ei frumoase au ieșit la iveală, cu degetele subțiri și elegante, minuțioase

şi precise, asemeni instrumentelor unui ceasornicar.

De undeva de la subsol s-a auzit zgomot de paşi apropiindu-se. Şi-a făcut imediat apariţia o femeie mică şi îndesată, cu obrajii roşii şi ochi căprui, purtînd bonetă şi un şorţ alb.

- Bună seara, doamnă doctor Gibson, a spus luîndu-i pălăria şi mănuşile. Ai venit tîrziu astă-seară. S-a uitat spre Ethan şi a făcut ochii mari. Domnule, a spus fîstîcită, făcînd o plecăciune. Îmi daţi vă rog şapca?

Ethan a clătinat din cap:

- Plec curînd.

- Domnul este un pacient, i-a spus Garrett servitoarei, scoţînd bucheţelul de la butonieră, înainte să-i întindă haina. L-am adus cu mine pentru o consultaţie. Te rog să ai grijă să nu fim deranjaţi.

- Ce fel de consultaţie? a întrebat fata, studiindu-l pe Ethan din cap pînă în picioare. Nu pare prea bolnav.

Garrett s-a încruntat:

- Am mai discutat asta. Nu comentezi niciodată felul în care arată un pacient.

Servitoarea s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

- Voiam să spun... sper să poţi face ceva pentru bietul om. Chiar pare suferind.

- Asta a fost tot, Eliza, i-a spus cu fermitate Garrett. Poţi pleca.

Amuzat de obrăznicia fetei, Ethan s-a prefăcut că studiază podeaua, încercînd să-şi ascundă zîmbetul.

După ce Eliza a plecat, Garrett i-a spus cu tristeţe în privire:

- Scuze, de obicei nu este atît de impertinentă. Ba

este, de fapt... L-a condus spre încăperea aflată imediat în dreapta: aceasta este sala de așteptare pentru pacienți și rudele lor.

Pe cînd ea închidea obloanele, Ethan s-a învîrtit prin camera spațioasă în care se aflau o banchetă lungă, două fotolii adînci, tapițate și două măsuțe. Mai erau un șemineu cu poliță albă, pictată, un birou de scris corespondența și un tablou cu o scenă veselă de la țară. Totul era imaculat, podeaua era lustruită, ferestrele străluceau. Majoritatea caselor pe care le văzuse Ethan erau înăbușitoare, inconfortabile, cu prea multă mobilă și un tapet încărcat pe pereți. Locul acesta, însă, era calm și liniștitor. S-a apropiat să se uite mai bine la tabloul care înfățișa un stol de gîște grase care treceau prin fața ușii unei case.

- Cîndva îmi voi permite să cumpăr artă adevărată, a spus Garrett, venind lîngă el. Pînă atunci însă trebuie să mă mulțumesc cu asta.

Lui Ethan i-au atras atenția inițialele din colțul tabloului: *G.G.* A zîmbit:

- Tu l-ai pictat?

- La orele de desen, la internat, a recunoscut ea. Cu schițele mă descurcam binișor, dar singurele pe care reușeam să le pictez cît de cît bine erau gîștele. La un moment dat am vrut să-mi lărgesc repertoriul și să trec la rațe, dar am luat numai note mici, așa că m-am reîntors la gîște.

Ethan a zîmbit, imaginîndu-și-o pe școlărița studioasă cu codițe lungi. Lumina dată de una din lămpi aluneca pe cocul ei, dîndu-i străluciri aurii și roșiatice. Nu mai văzuse niciodată o piele ca a ei, fină ca porțelanul, roz ca o grădină

de trandafiri.

- Cum ți-a venit idea să pictezi gîște, la început? a întrebat-o.

- Peste drum de școală era un iaz cu gîște, a spus Garrett, privind absentă tabloul. Uneori o vedeam pe domnișoara Primrose la fereastră, urmărindu-le prin binoclu. Într-o zi am îndrăznit să o întreb ce găsește atît de interesant la niște gîște iar ea mi-a răspuns că atașamentul și durerea de care ele pot da dovadă le depășesc pe cele ale oamenilor. Se împerechează pe viață, mi-a spus. Dacă una dintre gîște este rănită, perechea ei nu o părăsește, chiar dacă celelalte zboară spre sud. Iar cînd una moare, perechea se îndepărtează de cîrd, nu mai mănîncă și suferă în singurătate. A ridicat din umeri. De atunci au început să-mi placă gîștele.

- Și mie, a spus Ethan. Mai ales la cuptor, umplute cu castane.

Garrett a rîs.

- În această casă lumea își alege cu grijă cuvintele cînd vine vorba de păsări. I-a făcut un semn cu degetul: să-ți arăt sala de operații.

Au mers spre spatele casei, unde era sala de operații. De acolo răzbătea un miros astringent: fenol, alcool, benzen și alte substanțe pe care nu le-a putut recunoaște. Garrett a aprins cîteva lămpi, alungînd umbrele de pe plăcuțele de gresie și de pe pereții din sticlă. O masă de operații ocupa mijlocul încăperii, așezată pe un dulap masiv. Într-un colț se afla un suport metalic cu mai multe brațe terminate cu oglinzi, care semăna cu o caracatiță mecanică.

- Folosesc metodele dezvoltate de sir Joseph Lister, a

spus cu mîndrie Garrett, privind în jurul ei cu mîndrie. Am urmat un curs de-al lui la Sorbona şi am asistat la cîteva operaţii. Munca lui se bazează pe teoria lui Pasteur conform căreia rănile supurează din cauza germenilor care pătrund în corp şi se înmulţesc. Instrumentele mele sînt întotdeauna sterilizate şi bandajez rănile folosind soluţii antiseptice şi tifon. Astfel pacienţii mei au mai multe şanse de supravieţuire.

Pe Ethan îl mira disponibilitatea ei de a-şi asuma o asemenea răspundere, de viaţă şi de moarte, ştiind că lucrurile se puteau termina adesea tragic.

- Cum de faci faţă presiunii? a întrebat-o încet.

- Te obişnuieşti. Uneori, riscul şi emoţiile mă ajută să ajung la performanţe pe care nu mi le-aş fi bănuit.

- Te înţeleg, a murmurat el.

- Da... Sunt convinsă de asta.

Privirile li s-au întîlnit şi l-a cuprins un val de căldură. Era atît de frumoasă, cu pomeţii înalţi dînd echilibru chipului, cu liniile senzuale ale gurii...

- Doctore, a reuşit cu greu să spună, ar trebui să...

- Laboratorul este pe aici, l-a întrerupt Garrett, îndreptîndu-se spre un colţ al încăperii şi dînd deoparte o uşă pliantă. A aprins o altă lampă specială şi a luminat un spaţiu în care se aflau o chiuvetă din ceramică cu robinete pentru apă caldă şi rece, un cuptor din cupru, mese cu picioare metalice şi blat de marmură şi poliţe bine organizate cu vase, sticluţe şi tot felul de instrumente care mai de care mai complicate.

Garrett s-a dus la chiuvetă şi a dat drumul la apă. Ethan s-a apropiat fără tragere de inimă, aproape tîrşîindu-

și picioarele. Ea pusese deja violetele dăruite de el într-o eprubetă cu apă. A sprijinit-o în suportul special de lemn, a scos microscopul din cutia lui din lemn de trandafir și l-a așezat lîngă lampă.

- Ai mai folosit vreunul pînă acum? l-a întrebat.

- O singură dată. Îi aparținea unui farmacist din Fleet Street.

- În ce scop?

- Aveam nevoie de ajutor ca să examinez o probă. Ethan o privea ajustînd lentilele minuscule. Pe cînd lucram la divizia K am lucrat la un caz care rămăsese nesoluționat. Un bărbat era bănuit că s-ar fi sinucis cu propriul brici care fusese găsit pe podea, lîngă el. Numai că briciul era aproape complet închis. Nu avea nici un sens să-l fi strîns după ce-și spintecase gîtul.

Ethan și-a regretat aproape imediat cuvintele. Nu era o conversație potrivită, date fiind compania și circumstanțele.

- Cît de adîncă era tăietura? l-a întrebat ea, luîndu-l prin surprindere.

- Erau secționate atît carotida cît și jugularele.

- Înseamnă că moartea a fost instantanee, a spus Garrett. Dacă ar fi fost sinucidere nu ar fi supraviețuit suficient de mult cît să închidă briciul.

Lui Ethan începea să-i facă plăcere să poarte asemenea discuții cu o femeie

- Principalul suspect era cumnatul, i-a spus, care avea și motiv și ocazia să o facă. La cîteva ore de la comiterea crimei a fost găsit avînd o pată de sînge pe mîneca hainei. A susținut că a mers la măcelărie în după-amiaza aceea și

că-şi pătase haina cu sîngele de pe tejghea. Nu exista nici o modalitate să se demonstreze că sîngele provenea de la un animal sau de la un om. Cazul a fost lăsat deoparte iar dovezile au fost uitate într-o cutie, la secţie. După ce am citit dosarul am luat briciul şi o mostră din materialul pătat de sînge şi l-am dus la un farmacist, care l-a examinat la microscop. El a găsit două tipuri de fibre prinse în brici. Una era albastră şi se potrivea perfect cu haina lui de lînă.

- Şi cealaltă fibră?

- Era un smoc de păr de la un pudel alb. S-a dovedit că el, cumnatul, avea un asemenea cîine şi că părul se transferase de pe haina lui pe arma crimei. Într-un final a cedat şi a mărturisit fapta, la interogatoriu.

- Foarte inteligent din partea ta să abordezi cazul într-o manieră ştiinţifică.

Ethan a ridicat din umeri, încercînd să ascundă cîtă plăcere îi făcea privirea ei admirativă.

- Poate că eşti interesat să afli că acum chiar există o modalitate prin care să deosebeşti sîngele animal de cel uman, a spus ea. Globulele de sînge la păsări, peşti şi reptile au formă ovală, pe cînd la mamifere, incluzîndu-i aici şi pe oameni, globulele sînt circulare. Mai mult decît atît, cele umane sînt mai mari în diametru decît oricare altele.

- Cum de ştii atît de multe despre globule?

- Încerc să învăţ cît mai multe. O umbră i s-a aşternut pe chip. Tatăl meu suferă de o boală de sînge.

- Este grav? a întrebat-o Ethan cu blîndeţe.

Ea nu i-a răspuns, doar a dat uşor din cap.

Ar fi vrut să o poată ajuta în vreun fel, conştient că o aştepta multă durere într-un viitor nu foarte îndepărtat. Să

o ţină în braţe şi să-i promită că-i va fi alături, că o va ajuta să treacă peste toate. În glasul ei nu se citea nici un dram de furie, şi asta îl îngrijora cel mai tare.

Au privit amîndoi spre uşa închisă a sălii de operaţii, auzind zgomote şi bocăneli de picioare care coborau treptele. Mai multe voci au răsunat în holul de la intrare. Se părea că partenerii de poker ai tatălui ei se pregăteau de plecare.

- Eliza, a spus unul dintre ei, de ce doctoriţa Gibson nu a urcat să ne salute, aşa cum face de obicei?

- S-a întors foarte tîrziu, domnule, i-a răspuns servitoarea.

- Unde este? Aş vrea să-i dau bună-seara, măcar.

Tonul servitoarei era ceva mai ridicat:

- Nu se poate, domnule Gleig. Este cu un pacient.

- La ora asta? s-a auzit o altă voce de bărbat.

- Într-adevăr, domnule Oxley. Într-un moment de inspiraţie, Eliza a adăugat: bietul băiat şi-a rupt *tiblia*.

Auzind cuvîntul, Ethan a privit-o întrebător pe Garrett.

- Tibia, a spus lipindu-şi fruntea de umărul lui.

Ethan a zîmbit şi a cuprins-o cu braţul. Mirosea a rufe proaspăt spălate. Ar fi vrut să o poată adulmeca pe gît şi tot mai jos, sub corset.

Dincolo de uşă, Eliza continua să le explice pericolul unei *tiblii* rupte care, dacă nu era tratată corect, putea duce la rupturi *muşchiulare* şi chiar la *imputaţii*. Auzind-o cu cîtă convingere vorbea, Garrett s-a foit, deranjată.

- Încearcă să ne acopere, a şoptit amuzat Ethan.

- Dacă mai repetă mult prostiile astea, i-a şoptit la rîndul ei, o să mă trezesc cu o sală de aşteptare plină de

pacienți cu probleme la *tiblii*.

- Un nou domeniu al medicinii. Vei fi pionieră.

A auzit-o rîzînd pe înfundate. A rămas în continuare sprijinită de el în timp ce cei trei polițiști își exprimau simpatia pentru ghinionistul pacient. Într-un final, bărbații s-au despărțit luîndu-și la revedere de cîteva ori. Ethan a descoperit abia atunci că o cuprinsese pe Garrett și cu celălalt braț. Iar ca să-i dea drumul era ca și cum ar fi încercat să îndrepte un arc din oțel.

- Ar trebui să urci la tatăl tău, a rostit cu greu.

- Eliza va avea grijă de el cîteva minute, cît îți arăt cîteva lamele. Am aripi de insecte, grăunțe de polen, petale de flori... Ce-ai vrea să vezi?

- O birjă, i-a răspuns el blînd. Nu pot rămîne singur cu tine, draga mea.

Garrett i-a atins marginile vestei iar degetele i s-au încleștat pe pielea subțire.

- Ethan. A roșit. Nu vreau să se termine. Noi... am putea să ne întîlnim în secret, cînd și cînd. Nu trebuie să afle nimeni. Fără pretenții, de o parte și de alta. Am face... doar ce ne place.

L-a tulburat felul în care își căuta cuvintele, diferit de discursul ei obișnuit, clar și precis. Putea doar să simtă cît o costa să lase mîndria deoparte. Nu era foarte sigur ce-i oferea ea, nici dacă ea știa cu adevărat ce-i oferea. Nu că ar mai fi contat. Își dorea, tînjea după tot ce era ea dispusă să-i dea. dar trebuia să o facă să înțeleagă că era imposibil. Și chiar dacă ar fi fost, era înjositor pentru ea.

- Ai mai avut un asemenea aranjament cu un bărbat? și-a făcut el curaj să o întrebe.

Ochii ei erau verzi ca un cîmp în primăvară.

- Sînt o femeie care ia propriile decizii și își asumă consecințele.

- Deci nu, a spus cu blîndețe Ethan. Pentru că ea a tăcut, a continuat: ți-ai risca reputația. Cariera.

- Înțeleg toate asta mai bine decît tine, crede-mă.

- Ai mai împărțit patul cu un bărbat? Măcar o dată?

- Ce importanță are?

Răspunsul ei evaziv l-a înfiorat de plăcere.

- Deci nu, a repetat cu și mai multă blîndețe. A inspirat adînc, încercînd să se liniștească, deși sîngele îi clocotea în vene la gîndul că ea îl așteptase. Îi era menită. Dumnezeule, o dorea mai mult decît orice. Dar ea era de o mie de ori mai importantă decît oricare din dorințele lui.

- Garrett... sînt un bărbat cu multe probleme. Atunci cînd am jurat să te apăr de rele m-am inclus și pe mine pe listă.

Garrett s-a încruntat și și-a sporit strînsoarea.

- Nu mă tem nici de tine, nici de problemele tale. A făcut ochii mici și l-a tras mai aproape. Sărută-mă, i-a șoptit.

- Trebuie să plec, a spus el și s-a dat un pas înapoi, cît încă mai putea face asta.

Dar Garrett s-a mișcat odată cu el și i-a prins chipul între palme, așa cum o învățase el la Baujart. Atingerea ei l-a electrizat.

- Sărută-mă, i-a poruncit ea. Altfel îți sparg nasul.

Amenințarea l-a făcut să rîdă. A clătinat din cap și a privit-o din nou pe femeia neînfricată căreia îi plăceau gîștele dar se temea de spaghete, care putea mînui un bisturiu într-o operație complicată sau îl putea folosi drept

Ethan a ridicat-o cu ușurință și a sprijinit-o de marginea unei mese din metal. A lipit-o și mai mult de el și s-a folosit de mîna dreaptă ca să-i pună capul pe umărul lui. Ea l-a ascultat fără să i se împotrivească, desfăcînd genunchii ca să-l primească mai aproape. Respira întretăiat, ca zbaterile aripilor unei vrăbii.

Fă-o a ta, acum, i-a trecut prin minte gîndul arzînd de patimă. O putea face să-și dorească și ea asta. Să-l implore să o posede chiar acolo, pe masa aceea. Și s-ar simți al naibii de bine, amîndoi.

- Nu trebuie să ai încredere în mine, a reușit să o avertizeze, fără prea multă convingere.

Garrett a pufnit, amuzată.

- De ce? i-a șoptit. Ai de gînd să mă seduci în propriul laborator?

Era clar că nu avea nici cea mai mică idee că el chiar asta făcea.

Ethan și-a lipit buzele de părul ei iar privirea i-a rătăcit pe rafturile pline cu instrumente vag amenințătoare și sticluțe cu lichide misterioase.

- Ce bărbat nu s-ar lăsa dus de val într-un asemenea decor? a întrebat sec. Trebuia însă să recunoască: aerul științific al încăperii, suprafețele dure și reci și făptura drăgălașă cu ochi verzi din brațele lui aveau ceva provocator.

- Știința este o chestiune romantică, a fost de acord Garrett, fără să-și dea seama de sarcasmul cuvintelor lui. În laboratorul acesta există secrete și minuni care așteaptă să fie descoperite.

Ethan și-a trecut palma de-a lungul spatelui ei.

- Singura minune de aici ești tu, *acushla*.

Garrett s-a dat puțin înapoi, doar cît să-l privească, iar vîrfurile nasurilor li s-au atins.

- Ce înseamnă cuvîntul acesta?

- *Acushla?* Este... o femeie care îți este prietenă.

După un moment de gîndire, ea i-a răspuns sceptică:

- Nu, nu este.

Doar din reflex a sărutat-o, a fost doar răspunsul la un impuls care i-a ajuns la creier. Gura ei s-a modelat pe a lui cu o dorință care l-a făcut să geamă de mulțumire. A simțit mișcarea inocentă de a-și strînge picioarele pe șoldurile lui iar vintrele i s-au încins.

Blestemîndu-se în gînd, Ethan a început să-i deschidă nasturii din față. Corsajul desfăcut a scos la iveală o cămașă prinsă cu o fundă minusculă din mătase și un corset simplu, alb, cu benzi elastice, genul pe care îl poartă femeile la lecțiile de călărie. Cu mare grijă, el a desfăcut funda și și-a trecut degetul pe sub cămașă. Cînd i-a atins sînul, un val de excitație l-a făcut să respire greu. A îndepărtat și mai mult pînza albă, lăsînd să se vadă sfîrcul de un roz dulce.

S-a aplecat deasupra ei, convingînd-o să se sprijine de brațul lui, și-a strecurat mîna înăuntru și a ridicat în palmă sînul greu, mătăsos. I-a cuprins sfîrcul rozaliu între buze și s-a jucat cu el pînă ce acesta s-a întărit. Ea gemea și tremura, înfigîndu-și degetele în umărul lui, ca o pisică.

Pentru Ethan, actul sexual fusese întotdeauna o tranzacție. Sau o armă. Fusese antrenat în arta seducerii, indiferent că era vorba de un bărbat sau de o femeie, ca să-i determine să-i dezvăluie și secretele cel mai strașnic păzite. Cunoștea nenumărate feluri de a excita, chinui și satisface, știa cum să facă pe cineva să-și piardă mințile de dorință.

Făcuse lucruri, i se făcuseră lucruri pe care mulți le-ar fi considerat dincolo de decență. Dar nu trăise niciodată un moment atît de intim.

A lăsat un șir de săruturi leneșe pe celălalt sîn al ei, fără să se grăbească, savurînd dulceața incredibilă a pielii ei. Cînd buzele lui au ajuns la tivul cămășii, Garrett s-a chinuit să o scoată cu totul. Deși era excitat la culme, Ethan nu s-a putut abține să nu zîmbească, văzînd-o cît era de nerăbdătoare. I-a cuprins sînul în palmă și i-a sărutat curbura rozalie, evitînd deliberat să-i atingă sfîrcul. Ea și-a trecut degetele prin părul lui, încercînd să-i ducă gura acolo unde dorea, dar el i s-a împotrivit, răsuflînd fierbinte peste punctul contractat. Garrett s-a înfiorat frustrată cînd el a trecut pe deasupra sfîrcului, făcîndu-i pe amîndoi să aștepte pentru un lung moment chinuitor. Într-un final a cedat și a prins mugurul ferm între buze, necăjindu-l cu vîrful limbii.

Trebuia neapărat să se retragă, în clipa aceea. Garrett a încercat să-i ridice fața, să-l sărute, dar el a clătinat din cap și a ținut-o la distanță. Nu mai fusese atît de excitat în viața lui, fiecare zvîcnire a pulsului aproape că-l durea.

- Trebuie să ne oprim, a spus răgușit. Acum, cît mai era în stare.

Ea i-a cuprins grumazul cu brațele.

- Rămîi cu mine în noaptea asta.

Ethan i-a mîngîiat obrazul cu vîrful nasului, plin de dorință.

- Oh, draga mea, i-a șoptit, nu vrei cu adevărat asta. Te-aș aduce în pragul extazului și te-aș ține acolo, blestemînd și țipînd de plăcere, să te audă toți vecinii. Iar după ce ai termina, s-ar putea să te pun cu fundul în sus,

pe genunchi, să te pedepsesc pentru că ai fost atît de gălăgioasă. Asta îţi doreşti? Să-ţi petreci noaptea cu un ticălos?

- Da, i-a răspuns ea cu buzele lipite de umărul lui.

Ethan a rîs.

Picioarele îi atîrnau, aşa cum stătea aşezată pe masă. Avea ciorapi albi, groşi şi ghete comode. Felul în care stătea, cu picioarele desfăcute, ar fi putut să o facă să pară vulgară, dar postura ei îi amintea mai degrabă de un băieţoi.

S-a aplecat iar gura lui a găsit-o pe a ei. Ea s-a înfiorat şi s-a deschis să-l primească, lăsîndu-l să o guste. Muşchii picioarelor s-au încordat cînd l-a simţit căutînd pe sub fusta ei şi urcînd spre coapsă.

Chiar şi ciorapii celor mai pudice femei aveau o despicătură lungă sus, între picioare. Caşti şi decenţi atunci cînd femeile stăteau în picioare, ciorapii se deschideau complet atunci cînd acestea se aşezau. Ethan a ajuns acolo şi şi-a lăsat degetul să se odihnească pe pielea delicată.

Garrett s-a desprins din sărut şi şi-a îngropat faţa în gîtul lui.

Ethan a susţinut-o cu mai multă putere în timp ce degetul lui aluneca mai sus, desenînd cercuri prin crîmpeiul de păr creţ şi trezindu-i senzaţii necunoscute pînă atunci.

I-a murmurat cu blîndeţe la ureche, încercînd să ghicească ce o excita şi ce o intriga:

- În India, înainte să se căsătorească, bărbaţii sînt învăţaţi cum să le producă plăcere soţiilor lor, din vechile cărţi de artă erotică. Învaţă despre îmbrăţişări, săruturi, mîngîieri şi muşcături care duc la extaz.

- Muşcături? a întrebat ea nedumerită.

- Mușcături din dragoste, draga mea. Nu sînt dureroase. Ca să-i demonstreze, s-a aplecat și a mușcat-o ușurel de gît. Ea s-a arcuit și a scos un sunet, tulburată. Se spune că perechile care se potrivesc perfect sînt rare, i-a șoptit. Și că atunci cînd sînt atît de îmbătate de iubire încît își lasă urme pe piele, pasiunea lor nu va dispărea nici într-o sută de ani.

Glasul lui Garrett tremura:

- Tu... ai învățat vreuna dintre aceste arte erotice?

- Da, dar sînt încă un novice. Cunosc doar o sută și douăzeci de poziții.

- O sută și... S-a oprit, pentru că două degete de-ale lui alunecau cu blîndețe pe sexul ei, înainte și înapoi. După ce a înghițit în sec, a reușit să continue: mă îndoiesc că e posibil, anatomic vorbind.

Buzele lui îi alunecau pe obraz:

- Tu ești expertul în medicină. Cine sînt eu să te contrazic?

- Cine te-a învățat?

- O femeie din Calcutta. Nu o mai întîlnisem înainte. În primele două nopți nu a existat nici un fel de contact fizic. Am stat întinși pe niște covoare din bambus și am vorbit.

- Despre ce? Îl privea cu pupilele dilatate, roșind tot mai violent pe măsură ce el o atingea tot mai intim.

- În prima noapte mi-a vorbit despre *Kama*... cuvîntul care definește dorința și dorul, dar și starea de bine a sufletului și al simțurilor... aprecierea frumuseții, artei, naturii. În cea de-a doua noapte am discutat despre plăcerile trupului. Mi-a spus că dacă bărbatul este suficient de bărbat își va folosi forța voinței pentru a-și prețui soția

și pentru a o împlini, așa încît ei să nu-i mai trebuiască altul.

În cea de-a treia noapte, femeia îl dezbrăcase și-i trecuse palma peste trupul ei, șoptindu-i:

- Femeile sînt tandre prin natura lor. Și își doresc începuturi tandre.

Pentru Ethan, aceasta fusese cea mai dificilă parte. Să dea dovadă de tandrețe. Ei sau oricui altcuiva. Se ferise dintotdeauna să dea semne de slăbiciune. Dar nu avusese de ales – trebuia să facă tot ce era necesar ca să devină ceea ce dorea Jenkyn.

Acum lucrurile stăteau altfel. Femeia aceasta îl subjugase cu totul, așa cum era el, rău sau bun, tandru sau violent.

A sărutat-o minute în șir, aflînd astfel ce o făcea să tremure și ce-i accelera respirația. În tot acest timp, își lăsa degetele să rătăcească și să se joace între picioarele ei.

- Oh, te rog, a spus Garrett, zvîrcolindu-se sub tortura dulce, lentă.

Cercurile trasate erau tot mai mici, pînă ce a ajuns la clitoris și l-a atins ușor. Ea a gemut și și-a strîns picioarele. Cînd era chiar în pragul extazului, și-a retras mîna. Aproape mînioasă, ea a încercat să-l tragă mai aproape.

- Ușor, draga mea, a domolit-o Ethan, în ciuda faptului că era și el la fel de încins și de dornic. N-am de gînd să te ajut să mă strîngi de gît.

Încruntată, ea s-a prins de marginile vestei lui:

- De ce te-ai oprit?

Ethan și-a lipit fruntea de a ei.

- Am învățat că atunci cînd vrei să satisfaci o femeie durează mai mult decît să faci aluat pentru pîine.

- Cît durează așa ceva?

- Nu știi? a întrebat-o el amuzat.

- Nu, nu știu să gătesc. Cît durează?

- Dacă ți-aș spune, probabil m-ai cronometra.

A continuat să o mîngîie pînă a simțit-o umezindu-se. Atingerea elixirului de femeie, mătăsos, rece și fierbinte în același timp, i-a trimis fiori prin trup. A simțit cum mușchii se încordau, împotrivindu-se invaziei și i-a șoptit liniștitor la ureche, continuîndu-și drumul și mai adînc. Pătrunsă, invadată, ea a rămas nemișcată.

- Relaxează-te, i-a șoptit el. Lasă-mă să ajung în locurile care-ți vor da plăceri.

Garrett l-a privit nedumerită.

- Ce locuri? Am studiat reproducerea și nu există... A scos un sunet de mirare cînd el a ciupit-o ușor de sfîrc. Trupul ei i-a răspuns, în ciuda mirării iar el a cercetat-o și mai adînc, cu gura lipită de gura ei.

Adîncurile trupului ei erau fluide și calde și își doreau din răsputeri să-l atragă înăuntru. El și-a trecut degetul pe umezeala feminină, i-a mîngîiat forma delicată, necăjind-o și răsucindu-se, iar degetul lui a început să o împungă cu blîndețe, arătîndu-i cum își dorea să se avînte în ea. Penisul îi era tare ca piatra. Și-a strecurat cealaltă mînă pe sub fusta ei și s-a jucat cu ea, vîrfurile degetelor bătînd ușor ca picăturile de ploaie. I-a desfăcut faldurile sexului și i-a atins mugurul, iar și iar. Ea încerca să-l grăbească, dar el era neobosit și domol în mișcări, o atingea ușor, făcînd ca plăcerea să tot crească, torturînd-o pe ea, dar și pe el.

Un geamăt i s-a urcat în gît. El i-a deschis gura cu gura lui și i-a înghițit sunetul, savurînd felul în care trupul ei

tremura şi răspundea atingerilor lui.

Ea ajunsese deja prea departe ca să se mai împotrivească senzaţiilor pe care i le dăruia el, iar acum îşi dorea mai mult, mai dur, mai aproape. Dar el a încetinit şi mai mult ritmul, răbdător şi constant. Au urmat pulsaţiile puternice căutînd eliberarea intensă iar coapsele i s-au încleştat. I-a absorbit ţipătul ascuţit cu un sărut şi a mîngîiat-o pînă ce ea şi-a lăsat capul să cadă pe umărul lui, de parcă era prea slăbită ca să-l mai susţină. Respira uşor şi scotea sunete molcome, de plăcere, cele mai delicioase sunete pe care le auzise el vreodată.

Într-un final, Ethan şi-a retras mîna şi a îmbrăţişat-o.

- Te-aş iubi noapte şi zi, dacă aş putea, i-a şoptit. Nu ar exista limite între noi. Nici ruşine. Doar tu şi cu mine în întuneric... este tot ce mi-am dorit. I-a cuprins cu grijă sînul în palmă şi l-a sărutat înainte de a-l potrivi înapoi în corset. A făcut la fel şi cu celălalt sîn şi a început să lege şiretul.

Garrett stătea tăcută în faţa lui. Cînd Ethan a terminat cu ultimul nasture, şi-a pus palma desfăcută pe pieptul lui, în dreptul inimii.

- Întoarce-te la mine, i-a şoptit. Găseşte o cale să ne revedem.

Ethan şi-a lipit obrazul de părul ei.

- Nu pot.

- Poţi, dacă vrei.

- Nu. Ar fi fost mai bine să gîndească tot ce era mai rău despre el, mai ales după nesăbuinţa de care dăduse dovadă în seara aceea. Dar nu putea suporta ideea că o dezamăgea. Ea era singura persoană pe care nu dorea să o mintă. Garrett... Sînt pe cale să devin o ţintă. Am trădat

persoana care mi-a fost mentor. Cînd va afla, viața mea nu va mai valora nimic.

Garrett a tăcut cîteva clipe, jucîndu-se cu unul din nasturii cămășii lui.

- Te referi la sir Jasper.

- Da.

- Are legătură cu seara recepției de la Guildhall? Și cu bărbatul care a murit? Domnul Prescott?

Reușise să ghicească fără probleme. Ethan a zîmbit cu tristețe. Dacă-i dădea o șansă, ea îl putea „deschide" ca pe o cutie cu bomboane.

Luînd tăcerea lui drept un răspuns afirmativ, Garrett l-a întrebat pe un ton neutru:

- Tu l-ai ucis?

- Dacă îți spun, îmi pun viața mea în mîinile tale.

- Sunt obișnuită cu asta.

Era adevărat, și-a spus ușor surprins. Avea de-a face cu chestiuni de viață și de moarte mai des decît el. S-a uitat în ochii ei și a spus încet:

- L-am ajutat să-și înscenеze moartea și l-am scos din țară, în schimbul unor informații.

- În legătură cu ce?

Ethan a ezitat.

- O conspirație în care sînt implicați oficiali guvernamentali. Dacă reușesc să-i demasc, înseamnă că prețul plătit nu a fost prea mare.

- Nu și dacă o faci cu prețul vieții tale.

- Viața unui singur om nu este importantă atunci cînd salvează multe altele.

- Nu. Garrett părea tulburată, se agățase de cămașa

lui. Pentru orice viață merită să lupți.

- Trebuie să crezi asta, doar este meseria ta. Iar meseria mea este să cred exact contrariul. Crede-mă cînd îți spun, eu chiar nu contez.

- Nu vorbi așa. Spune-mi ce ai de gînd să faci...

- Garrett, a întrerupt-o el cu blîndețe, cuprinzîndu-i chipul între palme, nu vreau să ne luăm rămas-bun așa. Aș prefera un sărut.

- Dar...

Ethan i-a acoperit gura cu a lui. Se simțea de parcă alergase mii de nopți printre umbre și violențe și se trezise deodată într-un loc liniștit, într-o dimineață de primăvară. Ea îl adusese mai aproape de fericire decît fusese vreodată. Dar, ca orice moment de plăcere vremelnică, trebuia să se tempereze și să simtă gustul dulce-amărui.

- Uită-mă, i-a șoptit cînd buzele li s-au despărțit.

Și a plecat fără să se uite înapoi.

În dimineața care a urmat, Garrett s-a trezit dintr-un somn agitat și și-a început ziua ca de obicei. Și-a trezit tatăl, i-a dat medicamentul, apoi a luat micul dejun – pîine cu unt și ceai, citind ziarul. Cînd a ajuns la clinica din Cork Street i-a examinat pe pacienții internați peste noapte, a făcut notițe pe fișele de observație, le-a dat instrucțiuni asistentelor și a început să-și primească pacienții programați.

La suprafață, totul era rutină. La interior, însă, era nefericită și rușinată. Efortul de a părea liniștită o epuiza.

Oare îl va revedea vreodată pe Ethan? Cum oare să-l uite, după tot ce-i făcuse el? De fiecare dată cînd se gîndea

la mîinile acelea masculine, atotştiutoare, la săruturile şi şoaptele dulci, îi venea să intre în pămînt. *Tu şi cu mine în întuneric este tot ce mi-am dorit.*

Dacă se mai gîndea mult la el îşi pierdea minţile.

Nimic nu mergea cum trebuia. Felul în care asistentele i-au spus „bună dimineaţa" i-a pus nervii la încercare. Dulapurile cu medicamente erau vraişte. Personalul vorbea mult prea tare pe holuri şi în sala de aşteptare. La prînz a mîncat în sala de mese, dar obişnuita bună-dispoziţie acum o irita profund. Fără să dea atenţie discuţiilor din jurul ei, ciugulea morocănoasă din feliile de piept de pui rece şi din salata de castraveţi.

După-amiază avea programate alte consultaţii, trebuia să-şi scrie corespondenţa şi să achite cîteva note de plată, după care venea vremea să se întoarcă acasă. Mohorîtă şi extenuată, Garrett a coborît din birjă, s-a îndreptat spre uşa de la intrare... şi s-a oprit să o studieze, încruntată.

Placa cu numele ei era tot acolo, dar un zăvor greu din bronz îl înlocuise pe cel vechi. Avea acum şi un mîner rotund turnat în bronz şi un ciocan de metal de forma unui cap de leu care ţinea între fălci un inel greu. Spre deosebire de leii obişnuiţi, cu ochi ameninţători, acesta părea de-a dreptul prietenos. Cadrul uşii fusese reparat şi întărit, vechile balamale fuseseră înlocuite cu unele noi, robuste, iar deasupra uşii fusese montată o copertină care să apere de ploaie.

Garrett a ezitat un moment, apoi a întins mîna spre ciocanul de metal. Inelul a atins placa din bronz şi a scos un sunet plăcut. Înainte să mai bată o dată, uşa s-a deschis fără

zgomot iar Eliza, cu ochii strălucind de încîntare, i-a luat geanta și bastonul.

- Bună seara, doctor Gibson. Ia privește la ușa asta! E cea mai fainâ din tot King's Cross, pun rămășag!

- Cine a făcut asta? a reușit Garrett să întrebe, urmînd-o în casă.

Eliza părea nedumerită.

- N-ai angajat un lăcătuș?

- În nici un caz. Garrett și-a scos pălăria și mănușile și i le-a întins. A rostit vreun nume? Cînd a venit?

- De dimineață, după ce ai plecat. Eu l-am scos pe tatăl tău la o plimbare prin parc. N-am lipsit mai mult de o oră, dar cînd ne-am întors l-am găsit pe lăcătuș lucrînd la ușă. Nu l-am întrebat cum îl cheamă. El și domnul Gibson au schimbat cîteva amabilități, iar cînd a terminat bărbatul ne-a dat un set de chei și a plecat.

- Era același bărbat de aseară? Pacientul meu?

- Nu, acesta era bătrîn, cu părul alb și adus de spate.

- Un străin a intrat în casa noastră și a schimbat încuietorile și nici tu, nici tata nu l-ați întrebat cum îl cheamă? Lui Garrett nu-i venea să creadă. Dumnezeule mare, Eliza, putea să ne jefuiască!

- Am crezut că știi despre ce e vorba, s-a apărat servitoarea, urmînd-o în cabinet.

Tulburată, Garrett a verificat imediat dacă îi lipseau medicamente sau instrumente. Totul părea să fie la locul lui. S-a dus apoi în laborator, să se asigure că microscopul era în siguranță, în cutia lui. S-a întors pe călcîie, și-a trecut privirea peste stativul cu recipiente din sticlă și a înghețat.

Toate eprubetele din suportul de lemn erau pline cu

violete. Petalele fragile colorau viu toată încăperea anostă, emanînd un miros îmbătător.

- De unde mai sînt și astea? a întrebat Eliza.

- Misteriosul lăcătuș a vrut probabil să facă o farsă. Garrett a luat un mănunchi de violete și le-a lipit de obraz. Degetele îi tremurau. Toate eprubetele mele sînt acum contaminate, a spus ea prefăcîndu-se supărată.

- Doamnă doctor Gibson... ești pe cale să plîngi?

- Bineînțeles că nu, i-a răspuns Garrett indignată. Știi că eu nu plîng niciodată.

- Dar te-ai înroșit toată. Și ai ochii umezi.

- E o reacție alergică. La violete.

Eliza a părut alarmată.

- Să le arunc?

- Nu! Și-a dres glasul și a vorbit cu mai multă blîndețe: nu. Vreau să le păstrez.

- Este totul în regulă? Sigur?

Garrett a respirat lung și a încercat să-și regăsească tonul normal:

- Sînt pur și simplu obosită, Eliza. Nu e cazul să-ți faci griji.

Nu se putea încrede în nimeni, nu avea cui să-i facă confidențe. Trebuia să păstreze tăcerea, de dragul lui Ethan. Și să facă ce-i ceruse el. Să-l uite. Era un bărbat ca toți ceilalți, la urma-urmei.

Lumea era plină de bărbați. Va găsi și ea unul.

Un soț decent, de familie bună, care îți va dărui o mulțime de copii... Oare Ethan își dorea copii? Dar ea își dorea, oare? Nu exista nici un motiv logic ca ea să aibă copii, să se mărite măcar, dar a constatat cu uimire că era ceva la care merita să se gîndească.

Un gînd obscur i-a trecut prin minte. *Cînd întîlnești bărbatul potrivit, lista lucrurilor pe care nu le-ai face niciodată devine brusc foarte scurtă.*

Capitolul 8

Ușa biroului lui Jenkyn era întredeschisă. Ethan s-a oprit înainte să bată, încercînd să pară relaxat în ciuda nodului din stomac. Talentul de a-și alunga emoțiile – una din calitățile lui de bază – dispăruse acum. Se simțea transparent precum sticla iar prin minte îi treceau prea multe minciuni ca să le mai știe șirul.

Așa fusese întreaga săptămînă, după noaptea petrecută cu Garrett Gibson. Gîndul la ea nu-l părăsea nici o clipă, era în centrul tuturor senzațiilor lui.

Viața lui fusese al naibii de ușoară pe cînd nu avea nimic de pierdut. Ideea că nu se putea duce la ea îl ucidea. Singurul lucru care reușea să-l țină pe loc era dorința de a o ști în siguranță.

- Intră, a auzit vocea relaxată a lui Jenkyn.

Ethan a făcut cîțiva pași. Intrase în clădirea guvernamentală pe ușa din spate, folosită de servitori și curieri. Chiar dacă nu ar fi avut nevoie de discreție, tot ar fi preferat-o intrării principale și sălilor de primire cu muluri din ghips aurit și coloane din marmură ridicîndu-se din podelele din lazulit. Lui Ethan toate acestea i se păreau sufocante. Interiorul ostentativ era menit să proclame puterea și grandoarea unui imperiu care stăpînea aproape

un sfert din lume și refuza să cedeze un centimetru măcar din teritoriile sale.

La insistențele lui Jenkyn, birourile din noua clădire din Whitehall nu mai comunicau între ele. În Ministerul Afacerilor Interne toate ușile de legătură dintre birouri erau încuiate în permanență, drept pentru care nimeni nu putea trece direct de acolo spre Ministerul de Externe, spre Biroul pentru India sau spre Biroul Colonial. Vizitatorii trebuiau să coboare în stradă, să meargă de-a lungul clădirii și să urce pe o altă scară. Libera comunicare între birouri ar fi îngreunat uneltirile și comploturile lui Jenkyn.

Biroul de pe colț avea vederea spre o clădire în care, cîndva, se desfășurau lupte de cocoși. Ethan bănuia că Jenkyn ar fi preferat ca luptele să aibă loc încă, pentru că era genul de bărbat căruia îi plăceau sporturile sîngeroase.

Aerul era într-atît de fierbinte că puteai opări un clapon. Jenkyn ținea mereu focul aprins în șemineu, chiar și vara. Șeful spionilor era un bărbat elegant, înalt și suplu. Era așezat acum pe unul dintre cele două fotolii masive din piele așezate în fața șemineului. Raze portocalii se jucau prin părul lui blond care începea să se rărească, fără să reușească însă să-i îndulcească trăsăturile austere. L-a privit pe Ethan prin norii de fum de trabuc. Ochii îi erau de culoarea scorțișoarei și ar fi trebuit să pară blînzi. Dar nu erau niciodată așa.

- Ransom, a spus împingînd spre el cutia cu trabucuri. Avem multe de discutat în seara aceasta.

Ethan ura trabucurile, dar unul oferit de Jenkyn era o favoare de nerefuzat. S-a așezat și a luat unul din cutia din abanos sculptat. Conștient de privirea atentă a bărbatului

mai în vîrstă, a îndeplinit cu mare grijă întreg ritualul. Jenkyn dădea mare atenție detaliilor. Un gentleman știa cum să aprindă un trabuc, cum să stea în șa, cum să facă prezentările.

- Nu vei trece niciodată drept un gentleman din naștere, îi spusese cîndva Jenkyn, dar măcar vei fi în stare să stai cot la cot cu cei mai buni decît tine fără să atragi atenția asupra ta.

După ce a retezat capătul trabucului cu un cuțit gravat, din argint, Ethan a aprins un chibrit lung și i-a dat foc celuilalt capăt. L-a dus spre buze, rotindu-l între degete ca un expert, după care a tras un fum.

Jenkyn a zîmbit, lucru care nu i se întîmpla prea des.

- Să trecem la treburile noastre. Te-ai întîlnit cu Felbrigg?

- Da, domnule.

- Ce mai vrea de data asta? a întrebat dispreţuitor Jenkyn.

Între Jenkyn și Fred Felbrigg, șeful poliției metropolitane, era o mare rivalitate. Jenkyn și cei opt oameni ai săi din serviciul secret erau într-o competiție directă cu Felbrigg și cu echipa lui de șase „ofițeri activi". Jenkyn trata Scotland Yard-ul cu un dispreț fățiș, refuza să colaboreze cu ei sau să facă schimb de informații. Spunea public că polițiștii londonezi erau incompetenți, o adunătură de idioți. În loc să-i folosească pe ei, Jenkyn trimisese după cîțiva polițiști irlandezi din Dublin.

Ca o insultă în plus, poziția lui Jenkyn la Ministerul Afacerilor Interne nu era nici măcar legală. Nici el și nici serviciul secret nu fuseseră aprobați de parlament. Drept

pentru care nici nu era de mirare că Scotland Yard-ul şi Fred Felbrigg erau vineţi de furie.

Şi totuşi, Jenkyn acumula putere cu uşurinţă. Influenţa lui se întindea tot mai mult, pînă la cele mai îndepărtate consulate. Îşi crease o reţea internaţională de spioni, agenţi şi informatori care răspundeau doar în faţa lui.

- Felbrigg se plînge că de un an nu a mai primit informaţii secrete de la nici o ambasadă, a spus Ethan. Susţine că informaţiile merg de la consulate direct la tine şi că nu spui nimănui nimic.

Jenkyn părea mulţumit.

- Cînd este vorba de securitatea naţională, eu am autoritatea să acţionez aşa cum consider potrivit.

- Felbrigg urmează să se întîlnească cu comisarul-şef şi cu Ministrul Afacerilor Interne ca să discute cu ei aceste probleme.

- Un idiot. Chiar crede că va avea vreo şansă dacă se va văicări în faţa lor ca un şcolar?

- Va face mai mult decît să se văicărească, a spus Ethan. Spune că are informaţii secrete care dovedesc că pui în pericol vieţile cetăţenilor britanici ascunzînd informaţii cruciale.

Jenkyn i-a aruncat o privire dură.

- Ce informaţii secrete?

- Un raport în care se arată că o goeletă a plecat cu două zile în urmă din portul Le Havre, îndreptîndu-se spre Londra şi aducînd opt tone de dinamită şi douăzeci de lăzi cu fitiluri de amorsare. Felbrigg le va spune celor doi că tu ai ştiut asta dar ai ţinut secretul. Ethan a făcut o pauză, a

tras alene din trabuc și a expirat un nor de fum, după care a continuat pe un ton neutru: poliția portuară din Londra nu a fost nici măcar avertizată, iar vasul a dispărut în mod misterios.

- Oamenii mei se ocupă de asta. Poliția portuară nu are de ce să știe, n-ar face decât să strice totul. Cine i-a furnizat informația lui Fulbright?

- Un oficial de la Le Havre.

- Vreau să-i știu numele.

- Da, domnule.

În tăcerea care a urmat, Ethan a fost recunoscător pentru trabucul primit, pentru că avea ceva de făcut, ceva la care să se uite. Jenkyn îl citise dintotdeauna cu mare ușurință, îl era aproape imposibil să-i ascundă ceva. Ethan nu dorea să fie luat la întrebări în legătură cu dinamita lipsă. Ticălosul plănuia ceva diabolic, iar ideea aceasta îl întrista dar îl și înfuria peste măsură.

Ethan mai avea un motiv pentru care să fie mâhnit. Fusese foarte legat de Jenkyn în ultimii șase ani. Formaseră o echipă: tânărul în căutarea unui mentor și bărbatul matur care voia să modeleze pe cineva după propria imagine.

Volt, Ethan și-a concentrat gândurile pe anii de început, când îl adora pe Jenkyn, asemănându-l cu o fântână de cunoaștere și înțelepciune. Avusese parte de nesfârșite instructaje, cu diverși instructori... învățase despre obținerea de informații secrete, lupte și arme de foc, jafuri, sabotaje, tehnici de supraviețuire, telegrafie fără fir, coduri și cifruri. Fuseseră însă și zile în care Jenkyn se ocupase personal de el, îl învățase alt gen de lucruri cum ar fi degustarea de vinuri, eticheta, cum să joace cărți, cum să

se amestece printre cei din înalta societate. Fusese... ca un tată.

Ethan își amintea ziua în care Jenkyn îl dusese la un croitor de pe Savile Road, acolo unde nu erai primit decît dacă erai recomandat de un vechi client.

- Să porți întotdeauna veste cu patru buzunare, îi spusese Jenkyn, părînd amuzat de mirarea și încîntarea lui Ethan, care îmbrăca pentru prima oară haine făcute pe comandă. Buzunarul de sus este pentru biletele de tren și pentru cheie, iar celălalt pentru monede. Buzunarele de jos sînt pentru ceas, batistă și bancnote. Nu uita: un gentleman nu ține niciodată bancnotele la un loc cu monedele.

Amintirea aceea și nenumărate altele îi inspirau o gratitudine pe care nici măcar opt tone de dinamită nu o puteau distruge în totalitate.

A auzit glasul ferm al lui Jenkyn:

- Nu mă întrebi ce am făcut cu explozibilul?

Ethan a ridicat capul și i-a susținut privirea, zîmbind slab:

- Nu, domnule.

Părînd mai liniștit, Jenkyn s-a așezat mai comod în fotoliu.

- Bun băiat, a șoptit. Noi doi vedem lumea la fel, a continuat bărbatul mai în vîrstă. Majoritatea oamenilor nu pot accepta realitatea: că anumite vieți trebuie sacrificate pentru binele celorlalți.

Se părea că explozibilul avea să fie folosit la un alt atac terorist, ceva similar cu cel plănuit la Guildhall.

- Și dacă printre victime vor fi și englezi? a întrebat Ethan.

- Nu fi obtuz, bălatul meu. Oamenii noştri *trebuie* să fie ţinta – şi cu cît sînt mai cunoscuţi cu atît mai bine. Dacă planul nostru ar fi funcţionat, la Guildhall, ar fi şocat şi înfuriat întreaga naţiune. Opinia publică s-ar fi întors împotriva radicalilor irlandezi care au îndrăznit să atace cetăţeni britanici nevinovaţi şi totul s-ar fi sfîrşit prin a pune sub semnul întrebării independenţa Irlandei.

- Dar radicalii irlandezi nu au fost responsabili pentru asta. Ci noi.

- Eu aş numi-o conlucrare. Jenkyn şi-a scuturat trabucul în scrumiera de cristal. Te asigur că sînt destui insurgenţi politici irlandezi care sînt mai mult decît dornici să recurgă la violenţă. Iar dacă nu ne vom spori eforturile, într-una din zile cine ştie ce lege nebunească va fi adoptată. A mai tras un fum iar capătul trabucului a strălucit ca un ochi roşu, răuvoitor. Cei care cred că irlandezii sînt capabili să se conducă singuri sînt cei puţin nebuni. Ei sînt doar nişte brute care nu respectă nici o lege.

- Le-ar respecta mai mult dacă nu am fi atît de duri cu ei, nu s-a putut abţine Ethan să nu spună. Irlandezii plătesc taxe mai mari decît englezii şi nu au parte de justiţie nici măcar pe jumătate. E greu să fii corect cînd nu eşti tratat corect.

Jenkyn a suflat un nor de fum.

- Ai dreptate, bineînţeles, a spus după cîteva momente. Nimeni nu poate pretinde că Irlanda este condusă just. Şi totuşi, independenţa ei nu este o soluţie. Răul produs Imperiului ar fi incalculabil. Singura noastră grijă ar trebui să fie interesul Angliei.

- Ştii că viaţa mea este închinată reginei şi ţării, a spus

Ethan cu emfază.

Fără să se lase păcălit, Jenkyn l-a studiat îndeaproape.

- Nu vei avea pe conştiinţă vieţile nevinovate care se vor pierde?

Ethan l-a privit ironic:

- Nu am ce face cu conştiinţa, aşa cum nu am nevoie nici de cravate. Poate că port cîte una, uneori, în public, dar nu-mi folosesc în viaţa privată.

Jenkyn a rîs.

- Săptămîna aceasta aş vrea să-l ajuţi pe Gamble cu unele probleme de securitate. La reşedinţa privată a Ministrului Afacerilor Interne va avea loc un eveniment caritabil la care vor participa cîţiva parlamentari şi miniştri. Cu cîte se întîmplă în ultima vreme, nu poţi fi niciodată prea precaut.

Pulsul lui Ethan se accelerase. Casa din Londra a lordului Tatham, Ministrul Afacerilor Interne, era locul în care îşi dorea să poată intra, mai mult decît orice pe lume. S-a încruntat însă auzind numele lui William Gamble, un coleg agent din serviciile secrete care nu ar fi ezitat nici o secundă să-l împuşte în cap, la comandă. Lui Jenkyn îi făcea plăcere să-i asmută din cînd în cînd unul împotriva celuilalt, ca pe doi bull terrieri aruncaţi într-o groapă.

- Securitatea nu este punctul forte al lui Gamble, a spus Ethan. Aş prefera să mă ocup singur de problemă.

- I-am spus deja că va conduce operaţiunea. Urmează-i instrucţiunile, la literă. Vreau să te concentrezi pe exteriorul casei şi să faci o analiză a clădirilor sau vegetaţiei care pot constitui un risc.

Ethan i-a aruncat o privire piezişă dar nu a comentat.

- Veți participa amîndoi la eveniment, a continuat Jenkyn. Bineînțeles că veți sta cu ochii și urechile deschise. Gamble va poza drept valet.

- Și eu? a întrebat Ethan precaut.

- Vei fi un constructor din Durham.

Asta l-a mai împăcat cît de cît pe Ethan. Îi va face plăcere să-l umilească puțin pe Gamble la eveniment. Numai că următoarea remarcă a lui Jenkyn i-a mai stins din entuziasm:

- Ca tînăr întreprinzător sosit de curînd în oraș, ar fi bine să ai la braț o domnișoară. Ai fi mai credibil. Poate că ar trebui să-ți găsim o companie. O femeie atrăgătoare și desăvîrșită, dar nu una de familie bună, pentru că nu ai avea acces la așa ceva.

Cuvintele nu păreau deloc amenințătoare, dar stomacul i s-a strîns. Fără să mai stea pe gînduri, a început să-și controleze respirația, așa cum îl învățase un guru indian. Lasă fiecare respirație să curgă lin... inspiri de patru ori, expiri de patru ori...

- Nu cunosc nici o domnișoară, a spus calm.

- Adevărat? l-a întrebat Jenkyn, prefăcîndu-se surprins. Aveam impresia că în ultima vreme te-ai tot văzut cu o domnișoară foarte interesantă, doctorița Garrett Gibson.

Abia acum Ethan era cu adevărat îngrijorat. Ori de cîte ori Jenkyn menționa un nume, viața persoanei care îl purta se scurta dramatic.

Cumva, creierul lui paralizat de spaimă a înregistrat cuvintele lui Jenkyn:

- Nu stingi niciodată așa un trabuc, turtindu-i vîrful

aprins, Ransom. Trabucul nu merită o moarte violentă. Lasă-l să moară cu demnitate. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ethan a coborît privirea spre trabucul pe care îl strivise în scrumieră fără să-şi dea seama. Fumul înecăcios i-a umplut nările cînd a spus:

- Ce întrebare?

- Evident, aş vrea să-mi povesteşti despre relaţia ta cu doctoriţa Gibson.

Trăsăturile lui Ethan au încremenit, de parcă chipul îi fusese acoperit cu ipsos şi lăsat să se usuce. A încercat să schiţeze un zîmbet care să pară autentic şi a căutat frenetic prin haosul de gînduri pînă ce şi-a amintit de expresia „inflamaţie a scrotului". A fost de ajuns ca să reuşească să surîdă. S-a aşezat mai relaxat pe fotoliu şi a ridicat ochii spre Jenkyn, constatînd că îl luase prin surprindere cu stăpînirea lui de sine. *Foarte bine.*

- Nu avem nici o relaţie. Cine ţi-a spus că am avea?

Bătrînul a ignorat întrebarea.

- Ai tot urmărit-o prin Clerkenwell. Ai însoţit-o într-o seară la un tîrg şi ai mers apoi la ea acasă. Cum ai numi tu asta?

- Am vrut să mă distrez puţin. Ethan a făcut apel la toată stăpînirea de sine, dîndu-şi seama că fusese urmărit de un alt agent. Probabil de Gamble, trădătorul!

- Doctoriţa Gibson nu este genul de femeie cu care să te distrezi o vreme, a spus Jenkyn. Este unică. Singura femeie medic din Anglia – de ce trebuie să dai dovadă ca să realizezi aşa ceva? Putere superioară a minţii, stăpînire de sine şi curajul unui bărbat. Şi ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, înţeleg că este şi plăcută ochiului. O frumuseţe, chiar. Este

privită ca un sfînt în unele cercuri – și ca un demon, în altele. Trebuie că te-a fascinat.

- Eram doar curios, atîta tot.

- Zău așa, a replicat amuzat Jenkyn. Trebuie să fie mai mult decît atît. Chiar și cei mai aprigi detractori ai ei spun că este extraordinară.

Ethan a clătinat din cap.

- Este dură precum cremenea.

- Nu-mi displace interesul pe care i-l porți, băiete. Ba chiar din contră.

- Ai spus întotdeauna că femeile îți distrag atenția.

- Exact asta și fac. Dar nu ți-am cerut să trăiești ca un călugăr. Pasiunile naturale ale unui bărbat trebuie satisfăcute cu moderație. Celibatul prelungit te face iritabil.

- Nu sînt deloc iritabil, a răbufnit Ethan. Și nu sînt deloc interesat de doctorița Gibson. Chiar deloc!

Jenkyn a părut să-și ascundă un zîmbet.

- Protestezi cam mult. Ai citit exemplarul din *Hamlet* pe care ți l-am dat?

- Nu l-am terminat, a murmurat Ethan.

Bărbatul în vîrstă era evident nemulțumit.

- De ce?

- Hamlet vorbește tot timpul. Nu face niciodată nimic. Este o piesă despre răzbunare fără vreo răzbunare.

- De unde știi dacă nu ai terminat de citit?

Ethan a ridicat din umeri.

- Nu-mi pasă cum se sfîrșește.

- Piesa este despre un bărbat care este obligat să facă față destrăbălării omenești. Trăiește într-o lume decăzută, în care „binele" și „răul" sînt la cheremul lui. Nu există bine

sau rău, ci doar felul în care gîndești. Mă gîndeam că ai suficientă imaginație să te pui în locul lui Hamlet.

- Dacă eram în locul lui, a spus morocănos Ethan, aș fi făcut cu siguranță mai mult decît să țin discursuri.

Jenkyn l-a privit cu un soi de disperare paternă. Ceva din privirea lui i-a străpuns inima lui Ethan, care tînjise mereu după un tată. Și l-a durut.

- Piesa este o oglindă îndreptată spre sufletul unui bărbat, a spus Jenkyn. Citește-o toată și povestește-mi despre reflexia pe care ai văzut-o.

Era ultimul lucru pe care și-l putea dori Ethan: să-și vadă propriul suflet oglindit. Probabil că semăna izbitor de mult cu cel al bărbatului așezat în fața lui.

Mai era însă și influența mamei. În ultima vreme, Ethan se gîndise tot mai des la rușinea și păcatele ei, la împrejurările care o obligaseră la asta, la speranțele că el va deveni un bărbat bun. În ultima parte a vieții ea își întorsese fața către religie și-și făcea mereu griji pentru salvarea sufletelor, nu numai al ei, dar și cel al fiului ei. Murise de holeră la puțin timp după ce Ethan intrase în divizia K.

Una dintre ultimele lui amintiri cu mama era cît de mult plînsese de mîndrie, atunci cînd îl văzuse în uniformă. Crezuse că ea îi va aduce salvarea.

Oh, cît de tare l-ar fi urît ea pe Jasper Jenkyn!

- În ceea ce o privește pe doctorița Gibson, a continuat Jenkyn, complimentele mele. Ai gusturi bune. O femeie inteligentă îți va păstra interesul viu și în pat, și în afara lui.

Dacă Jenkyn credea că el ținea la Garrett, avea să o folosească drept pion ca să-l manipuleze. O putea amenința,

mulțime. Cu brațele mari și piept de bulldog, părea să poarte întreaga forță în partea de sus a trunchiului.

Erau multe de admirat la William Gamble și foarte puține de plăcut. Stătea foarte bine la capitolul fizic, era agresiv și capabil să tolereze orice pedeapsă corporală, fără să crîcnească. Tenacitatea lui îl determinase să se antreneze mai mult decît oricare dintre oamenii lui Jenkyn. Nu se plîngea niciodată, nu căuta scuze, nu exagera și nu se lăuda. Toate acestea erau calități pe care Ethan le respecta.

Numai că Gamble se născuse într-o familie de mineri din Newcastle, iar sărăcia lucie din copilărie îl făcuse periculos de feroce. Ajunsese să-l divinizeze pe Jenkyn, cu o intensitate care atingea fanatismul. Nu avea sentimente, nici urmă de empatie, lucru pe care Ethan îl considerase cîndva un punct forte, dar se dovedise a fi o slăbiciune. Gamble nu sesiza micile indicii și semnale pe care oamenii le trădau inconștient într-o discuție. Drept pentru care nu punea întotdeauna cele mai potrivite întrebări și adesea interpreta greșit răspunsurile.

Ethan a stat nemișcat și l-a privit pe Gamble înaintînd prin spațiul îngust dintre barăci. A așteptat ca el să se întoarcă cu spatele și a țîșnit, rapid ca o cobră. I-a pus brațul peste gîtul gros și l-a lipit cu spatele de pieptul lui. I-a ignorat zvîrcolirile violente și i-a pus celălalt braț a ceafă, strangulîndu-l. Combinația dintre durere și lipsa de oxigen a funcționat, în cîteva secunde.

Gamble i s-a supus, rămînînd nemișcat.

Ethan i-a șoptit răutăcios la ureche:

- De cît timp mă torni la Jenkyn?

- De săptămîni, a îngăimat Gamble, agățîndu-se de

brațul lui. A fost atît de ușor... idiotule.

- Un idiot care e pe cale să-ți zdrobească laringele. Ethan și-a sporit strînsoarea. Ai pus în pericol viața unei femei nevinovate. Dacă i se întîmplă ceva te găsesc și în gaură de șarpe și te atîrn de cel mai înalt par.

Gamble nu i-a răspuns. Abia mai reușea să respire.

Preț de o clipă, dorința de a-i veni de hac aproape că l-a copleșit. Era foarte simplu să-l mai strîngă ceva mai tare și să-l țină așa pînă ce-l sugruma de-a binelea.

Cu o înjurătură, Ethan l-a eliberat brusc.

Gamble s-a întors cu fața spre el, încă ametit.

- Dacă i se întîmplă ceva, a spus răgușit, va fi numai *vina ta*. Chiar crezi că Jenkyn nu ar fi aflat? I-ar fi spus altcineva, dacă nu o făceam eu.

- Ești cel mai mare prost dacă crezi că Jenkyn te va aprecia și mai mult pentru că îți torni colegii. Văzînd că Gamble lua o postură defensivă, pregătindu-se să pareze un atac, Ethan i-a spus ironic: dacă aveam de gînd să te omor o făceam deja.

- Ar fi trebuit să o faci.

- Eu nu-ți sînt dușman, a spus exasperat Ethan. De ce să-ți irosești timpul cu mine?

- „Elimină-ți rivalul fără milă", a citat Gamble. „Altfel, într-o zi, el va încerca să te înlocuiască".

Ethan a pufnit, neimpresionat:

- Cînd îl imiți pe Jenkyn ca un papagal aduci și mai mult cu un idiot.

- Jenkyn nu s-a înșelat niciodată, de cînd îl cunosc eu. Înainte să plecăm în India, mi-a spus că, într-o zi, unul din noi îl va ucide pe celălalt. Iar eu i-am răspuns că voi rămîne

în picioare.

Ethan a zîmbit fără urmă de amuzament.

- Același lucru mi l-a spus și mie. Și i-am spus să mă pupe în fund. Jenkyn este un ticălos manipulator. De ce să jucăm pe sîrmă ca două maimuțe ori de cîte ori dă el drumul la muzică?

- Pentru că asta este treaba noastră.

Ethan a clătinat din cap.

- Nu, Gamble, a spus pe un ton acid. Pentru că fiecare dintre noi vrea să fie favoritul lui. Ne-a ales pentru că a știut că am face orice ca să-l vedem mulțumit. Eu unul m-am săturat. Asta nu este o slujbă, este un pact cu diavolul. N-oi fi citit eu prea mult la viața mea, dar am impresia că lucrurile astea nu se termină niciodată bine.

Fusese o săptămînă îngrozitoare. Garrett trecuse mecanic prin fiecare zi, simțindu-se goală pe dinăuntru. Mîncarea nu avea gust. Florile nu aveau miros. Ochii o usturau din lipsă de somn. Nu se putea concentra la nimic. Părea că restul vieții ei va fi doar un șir de zile monotone.

Cel mai greu îi fusese marți seară, cînd făcuse obișnuita vizită la azilul din Clerkenwell. La întoarcere, îndrăznise să sufle scurt în fluierul din argint.

Nu primise nici un răspuns.

Chiar dacă Ethan era pe undeva prin apropiere și o supraveghea... nu va veni la ea.

Gîndul că nu-l va revedea niciodată, mai mult ca sigur, o întristase și mai tare.

Tatăl ei nu înțelegea de ce era atît de abătută dar o asigurase că toată lumea avea zile mai rele și mai bune. Cel mai bun tratament era să caute compania unor oameni veseli, îi spusese.

- Mai există și o altă cale? îl întrebase morocănoasă Garrett. Pentru moment, singurul lucru care îmi vine în minte atunci cînd văd un om vesel este să-i dau brînci sub o trăsură.

Și totuși, în dimineața care a urmat, Garrett s-a simțit în sfîrșit ceva mai puțin posomorîtă. S-a întîmplat în timpul unei consultații. Doamna Notley, o pacientă nouă, soție de ceasornicar, născuse cu opt luni în urmă iar acum se temea că ar fi din nou însărcinată. După ce a examinat-o, Garrett i-a dat vestea cea bună: nu era.

- Nu există nici un semn de graviditate, i-a spus doamnei Notley. Grija ta este îndreptățită, dar se întîmplă adesea ca ciclul unei femei care alăptează să fie neregulat.

Doamna Notley era mai mult decît ușurată.

- Slăvit fie Domnul, a exclamat, ștergîndu-și ochii cu batista. Nici eu și nici soțul meu nu știam ce să facem. Avem deja patru mititei și nu ne mai permitem unul atît de curînd. Trăim mereu cu spaima că aș putea rămîne din nou însărcinată.

- Ce metodă de contracepție folosești?

Femeia a roșit, părînd rușinată de francheța lui Garrett.

- Număr zilele după menstruație.

- Soțul tău practică retragerea?

- Oh, nu! Pastorul nostru spune că este un păcat ca bărbatul să termine afară din trupul femeii.

- Nici o altă metodă de contracepție? Spălături cu jet de apă sau bureți? a întrebat Garrett.

Doamna Notley părea înspăimîntată.

- Este contra naturii.

Garrett devenea nerăbdătoare, dar a reușit să-și păstreze zîmbetul politicos.

- Din cînd în cînd, natura trebuie împiedicată să-și urmeze cursul, altfel nu s-ar fi inventat apa curentă sau pantofii cu șireturi. Noi, femeile moderne, nu trebuie să avem mai mulți copii decît putem hrăni, îmbrăca și educa pentru a deveni adulți suficient de buni. Dă-mi voie să-ți prezint cîteva metode cu care poți reduce riscul unei sarcini nedorite.

- Nu, mulțumesc.

Garrett s-a încruntat.

- Pot să te întreb de ce?

- Pastorul nostru spune că o familie numeroasă este o binecuvîntare și că nu trebuie să refuzăm darurile lui Dumnezeu.

În orice altă zi, dacă ar fi avut o altă dispoziție, Garrett ar fi încercat să o convingă să vadă lucrurile dintr-o perspectivă diferită. dar s-a trezit spunînd:

- Îți sugerez să-i spui pastorului că nu e treaba lui cîți copii ai, dacă nu se oferă să plătească pentru întreținerea lor. Mă îndolesc că Bunul Dumnezeu ar vrea să vă vadă stînd la coadă la cantina săracilor.

Surprinsă și ofensată, doamna Notley s-a ridicat de pe scaun, ținînd strîns în palmă batista udă de lacrimi.

- Trebuia să mă aștept la o blasfemie din partea unei femei-doctor, a spus și a ieșit ca o furtună din cabinet.

Garrett şi-a lipit fruntea de birou, mocnind de frustrare şi vinovăţie.

Cinci minute mai tîrziu, doctorul Havelock şi-a făcut apariţia în prag. Înainte să scoată vreun cuvînt, Garrett şi-a dat seama din expresia lui că ştia ce se întîmplase.

- N-ar trebui să-ţi reamintesc că pacienţii noştri nu sînt creaturi mecanice, a spus pe un ton calm. Vin la noi cu probleme fizice şi spirituale. Tu ai obligaţia să le tratezi părerile – şi simţămintele – cu curtoazie.

- De ce pastorul doamnei Notley dă sfaturi medicale? s-a apărat Garrett. Ar trebui să-şi vadă de treburile lui şi să mă lase să-mi văd şi eu de ale mele. Eu nu mă duc la biserică să ţin predici, nu-i aşa?

- Lucru pentru care întreaga congregaţie este profund recunoscătoare, a asigurat-o Havelock.

Garrett şi-a coborît privirea şi şi-a frecat bărbia.

- Mama mea a murit la naştere pentru că nu a primit îngrijirile medicale necesare. Aş vrea ca pacientele mele să ştie să se protejeze şi să se îngrijească. Măcar să înţeleagă cum funcţionează sistemul lor reproductiv.

Havelock şi-a mai îmblînzit tonul:

- Ştii prea bine că fetele sînt învăţate încă din fragedă copilărie să nu fie interesate de felul în care funcţionează corpul omenesc, pentru că e ruşinos. Tinerele sînt lăudate şi admirate pentru ignoranţa lor în tot ce este legat de sex pînă în noaptea nunţii, cînd fac în sfîrşit cunoştinţă cu intimitatea, cu durere şi confuzie. Unele dintre pacientele mele se tem într-atît de tare să discute despre propria anatomie încît vin cu o păpuşă şi îmi arată pe ea unde le doare. Nici nu pot să-mi imaginez cît de dificil trebuie să fie

pentru o femeie să-şi asume responsabilitatea pentru sănătatea ei fizică, de vreme ce i s-a spus mereu că nu are nici dreptul moral şi nici pe cel legal să facă asta. Ceea ce ştiu prea bine este că nici tu, nici eu nu sîntem în măsură să le judecăm. Cînd stai de vorbă cu o pacientă ca doamna Notley, te rog să nu uiţi că femeile asemenea ei au de-a face cu suficiente aere de superioritate şi aroganţă din partea doctorilor-bărbaţi. Nu au nevoie de aşa ceva şi din partea ta.

Umilită şi contrariată, Garrett a murmurat:

- Îi voi scrie o scrisoare de scuze.

- Ar fi foarte potrivit. A urmat o pauză lungă. Ai fost prost-dispusă întreaga săptămînă. Oricare ar fi problemele personale, nu e cazul să le aduci cu tine la muncă. Pleacă în vacanţă, dacă este nevoie.

Să plece în vacanţă? Unde să se ducă, pentru numele lui Dumnezeu? Ce să facă acolo?

- Poate că nu este cel mai bun moment, dată fiind starea ta de spirit... dar aş vrea să mă însoţeşti la serata dată de Ministrul Afacerilor Interne la reşedinţa personală în cinstea unui coleg pe care îl cunosc de mulţi ani, doctorul George Salter.

- Nu, mulţumesc. Garrett şi-a plecat din nou fruntea pe birou.

- *Doctorul George Salter,* a repetat Havelock. Numele acesta nu are nici o semnificaţie pentru tine?

- Nu prea, s-a auzit glasul ei înfundat.

- A fost numit de curînd medic-şef al Consiliului de Stat. A aflat de raportul întocmit de tine despre condiţiile de igienă din azilul de săraci şi m-a rugat să te iau cu mine

la serată.

- În nici un caz.

- Dumnezeule mare, femeie! Salter este consilierul reginei! El contribuie la întocmirea legislației pentru sănătate publică pentru întregul imperiu britanic! Ar vrea să includă și punctul de vedere al unei femei în aceste probleme, mai ales în cele legate de femei și copii. Nu există femeie mai calificată decît tine care să formuleze opinii și recomandări. Este o șansă unică în viață.

Garrett știa că ar fi trebuit să fie încîntată. O îngrozea însă ideea de a se îmbrăca elegant, de a participa la un eveniment monden și de a se amesteca în mulțimea de oameni politici. A ridicat capul și l-a privit neînduplecată.

- Aș prefera să-l cunosc într-un alt context, nu la o ocazie frivolă. De ce să nu-i fac o vizită la birou, de exemplu? Nu prea poți arbora o mină gravă cînd te rotești în ritm de polcă.

Havelock și-a unit sprîncenele albe în mijlocul frunții:

- Gata cu atîta gravitate. Încearcă cu un strop de șarm.

- Unul din motivele pentru care am ales această profesie a fost să nu fiu niciodată nevoită să fiu fermecătoare.

- Un țel pe care ți l-ai atins cu mare succes, i-a răspuns acru Havelock. Și totuși insist să vii cu mine la serată. Și să încerci să te faci plăcută.

- Vine și doamna Havelock cu noi?

- Nu. Este plecată în vizită la sora ei, în Norwich. A scos o batistă din buzunar și i-a întins-o.

- Nu am nevoie, a spus iritată Garrett.

- Ba ai.

- Dar nu plîng.

- Nu. Dar ai resturi de creion din ascuțitoare lipite pe frunte. Deși nu-și schimbase expresia, în glas i se citea amuzamentul.

Capitolul 9

Nici o zînă bună nu ar fi putut să fie mai eficientă decît lady Helen Winterborne, care s-a lansat cu mult entuziasm în proiectul pregătirii lui Garrett pentru serată. A convocat-o pe modistă, pe doamna Allenby, să-i modifice o rochie pe care nu apucase să o poarte niciodată şi a refuzat să o lase pe Garrett să o plătească.

- Ai făcut atîtea pentru mine şi pentru familia mea, a insistat Helen. Nu-mi răpi bucuria de a face şi eu ceva pentru tine, în schimb. Vreau să îmbraci o rochie care să te pună în valoare.

Acum, în seara evenimentului, Garrett stătea aşezată în faţa oglinzii în garderoba spaţioasă a lui Helen care îi ceruse cameristei ei să-i aranjeze părul.

Spre deosebire de multe alte cameriste care îşi atribuiseră nume franţuzeşti şi vorbeau cu accent ca să le facă pe plac stăpînelor lor, Pauline era cu adevărat franţuzoaică. Era o femeie atrăgătoare de înălţime medie, subţire ca o coadă de mătură şi cu ochii adînci şi alerţi ai cuiva care trăise experienţe dureroase cîndva, mai demult. Garrett a discutat cu ea în franceză şi a aflat că, în adolescenţă, la Paris, Pauline muncise cîte optsprezece ore pe zi cosînd cămăşi. Şi suferise cumplit de foame. O

moştenire minusculă rămasă de pe urma unui văr i-a dat posibilitatea să se mute la Londra şi să muncească pe post de fată în casă, pentru ca mai apoi să se pregătească şi să ajungă camerista unei lady.

Pentru Pauline, pregătirile pentru un eveniment monden erau o treabă foarte serioasă. A studiat-o cu atenţie pe Garrett, a luat o pensetă, i-a întins între două degete sprînceana şi a început să smulgă.

Garrett clipea la fiecare pişcătură a cîte unui fir de păr smuls din rădăcină.

- Chiar este necesar?

- *Oui,* a spus Pauline, continuînd să smulgă.

- Nu sînt deja suficient de subţiri?

- Sunt ca nişte omizi, a răspuns Pauline, mînuind penseta fără milă.

Helen a intervenit pe un ton liniştitor:

- Pauline îndepărtează doar cîteva fire rebele, Garrett. La fel îmi face şi mie.

Garrett i-a privit sprîncenele fine, perfect conturate şi s-a supus. După ce sprîncenele ei nesupuse au fost domesticite cît de cît, Pauline i-a presărat pe faţă un văl fin de pudră, făcînd ca tenul ei să pară din satin.

Garrett s-a încruntat cînd a văzut-o pe Pauline aşezînd un ondulator deasupra lămpii cu spirt:

- Ce ai de gînd să faci cu el? Nu pot să apar cu bucle. Sunt medic, doar.

Pauline a ignorat-o, i-a împărţit părul pe din două, a pieptănat o şuviţă lungă şi a învelit-o într-o hîrtie. Un nor de aburi s-a ridicat cînd ea a învîrtit cu pricepere părul în jurul drotului. Garrett nu s-a clintit, temîndu-se că orice mişcare

bruscă s-ar putea solda cu urme de arsuri pe frunte. După vreo zece secunde, Pauline a lăsat ondulatorul să alunece din părul ei şi a îndepărtat hîrtia.

Garrett a pălit văzînd şuviţa spiralată.

- Dumnezeule mare! O să mă faci să arăt ca Maria Antoaneta!

- Cred că o să sun să ni se aducă nişte vin, a spus Helen şi s-a grăbit să tragă de cordonul clopoţelului.

Pauline a continuat pînă ce i-a ondulat tot părul, în timp ce Helen îi distrăgea atenţia cu conversaţia. Cînd ceasul a bătut ora opt, Carys, sora vitregă a lui Helen, a intrat în cameră. Fetiţa de şase ani era într-o cămaşă de noapte cu volane iar părul fin îi era răsucit pe bucăţi de stambă legate snop în vîrful capului.

A întins mîna, i-a atins cu grijă o buclă şi a întrebat-o:

- Te duci la bal?

- La o serată.

- Ce este aceasta?

- Este o petrecere de seară cu muzică şi răcoritoare.

Carys s-a aşezat pe genunchii surorii ei mai mari.

- Prinţul din poveste merge la serate, Helen? a întrebat-o serioasă.

Helen a strîns-o în braţe.

- Uneori, draga mea. De ce întrebi?

- Pentru că doctoriţa Gibson nu şi-a găsit încă un soţ.

Garrett a rîs:

- Nici nu am de gînd. Nu doresc să mă mărit.

Carys i-a aruncat o privire înţeleaptă:

- O să vrei, cînd o să fii bătrînă.

Helen şi-a ascuns rîsul îngropîndu-şi faţa în mănunchiul din capul copilului.

Pauline a întors scaunul lui Garrett cu spatele la oglindă și a început să-i ridice părul, șuviță cu șuviță. *„C'est fini"*, a decretat în final și i-a întins lui Garrett o oglindă cu mîner, să se vadă și din față și la spate.

Spre marea ei surpriză, coafura era chiar drăguță. În partea din față părul forma niște valuri fine, cu cîteva șuvițe lăsate libere care îi încadrau chipul, restul fusese ridicat în creștetul capului, ca într-o coroană de bucle, lăsîndu-i gîtul și urechile dezgolite. Ca un ultim retuș, Pauline îi pusese și cîteva agrafe de păr care aveau mărgele în vîrf și care străluceau discret printre șuvițe.

- Nu semeni cu Maria Antoaneta, nu-i așa? a întrebat Pauline, mulțumită de rezultat.

- Nu, într-adevăr, i-a zîmbit Garrett. *Merci*, Pauline. Ai făcut o treabă minunată. *Tu es artiste.*

Cu mare grijă, camerista a ajutat-o să îmbrace rochia din mătase verde-albastră, avînd pe deasupra un voal transparent. Rochia nu avea mai deloc ornamente, doar un volan scurt pe lîngă gît. Fustele erau ușor trase spre spate, ca să-i scoată în evidență talia și șoldurile, iar materialul cădea frumos, în falduri grațioase. Lui Garrett i se părea că decolteul era cam adînc, dar și Helen și Pauline au asigurat-o că era exact atît cît trebuia și că nu era în nici un caz indecent. Mînecile erau croite doar din voal lăsînd să i se vadă umerii și brațele. Garrett și-a ridicat cu mare atenție poalele rochiei și a încălțat pantofii de seară, din mătase albastră cu cristale strălucitoare.

S-a privit în oglinda înaltă și a făcut ochii mari. Era o nouă versiune a ei. Ce ciudat i se părea să se îmbrace în ceva atît de ușor, de strălucitor și luxos, să-și expună decolteul și brațele. Oare făcea o greșeală ieșind așa în lume?

- Nu sînt caraghioasă? a întrebat nesigură.

- Dumnezeule, nul i-a răspuns cu sinceritate Helen. Nu te-am mai văzut niciodată arătînd atît de bine. Eşti... proza transformată în poezie. De ce-ţi faci griji cum că ai fi caraghioasă?

- Îmbrăcată aşa, oamenii vor spune că nu aduc cu un doctor. Garrett a făcut o pauză, după care a adăugat: pe de altă parte, spun mereu asta, chiar şi atunci cînd sînt în halat, cu boneta de chirurg pe cap.

Carys, care se juca cu acele de păr rămase pe măsuţa de toaletă, i-a sărit în ajutor:

- Mie întotdeauna mi s-a părut că aduci cu un doctor.

Helen i-a zîmbit surorii mai mici:

- Ştiai că doctoriţa Garrett este singurul medic-femeie din Anglia, Carys?

Carys a clătinat din cap şi a privit-o cu ochi mari pe Garrett:

- De ce nu mai sînt şi altele?

Garrett a zîmbit.

- Mulţi oameni sînt de părere că femeile nu sînt potrivite pentru profesia medicală.

- Dar pot fi asistente medicale, a spus Carys cu logica ei clară de copil. De ce nu pot fi şi doctori?

- Există, dar în alte ţări precum America sau Franţa. Din nefericire, în Anglia, femeile nu au voie să obţină titlul de medic. Încă.

- Dar nu este corect!

Garrett i-a zîmbit fetiţei:

- Vor exista întotdeauna oameni care îţi vor spune că visele tale sînt imposibile. Dar nu te vor putea opri, atîta vreme cît nu vei fi de acord cu ei.

Sosit la reşedinţa Winterborne, doctorul Havelock a privit-o din cap pînă în picioare şi a decretat-o „destul de prezentabilă". S-au urcat apoi în trăsura lui, cu destinaţia Grafton Street, în capătul nordic al Albermale, acolo unde locuia Ministrul Afacerilor Interne. Majoritatea clădirilor impozante din vecinătate erau ocupate de oficiali guvernamentali care insistaseră că era esenţial ca ei să aibă o poziţie socială înaltă, pe cheltuiala plătitorilor de taxe. Şi că toate evenimentele mondene pe care le găzduiau erau de fapt pentru binele celor mulţi. Poate că aşa era, şi-a spus Garrett, dar părea mai degrabă că, obţinînd o slujbă importantă, de fapt se dedulceau la traiul bun.

Au fost primiţi în casa decorată opulent, cu camere pline cu obiecte de artă şi aranjamente imense de flori, cu pereţii acoperiţi cu tapet din mătase sau din hîrtie pictată manual. Au simţit imediat pe pielea lor că la serată fuseseră invitate patru sute de persoane, în timp ce în casă încăpeau confortabil doar două sute. Înghesuiala făcea ca atmosfera să fie încinsă şi înăbuşitoare, făcîndu-le pe doamne să transpire în rochiile lor de mătase şi satin, iar domnii să dea în clocot în costumele negre, de seară. Servitorii îşi croiau loc prin marea de invitaţi, ducînd tăvi cu şampanie şi şerbet rece.

Lady Tatham, soţia Ministrului Afacerilor Interne, a insistat să o ia pe Garrett sub aripa ei. Femeia cu păr argintiu, purtînd mult prea multe bijuterii, a condus-o expert prin mulţime, prezentînd-o pe parcurs şi unui mare număr de invitaţi, în fugă. Într-un final au ajuns la un grup format din şase domni distinşi, mai în vîrstă, cu toţii părînd gravi şi preocupaţi, ca şi cum stăteau în jurul unui puţ în care

tocmai căzuse cineva.

- Doctore Salter, a exclamat lady Tatham și un domn cu favoriți cenușii s-a întors spre ele. Era un bărbat scund și îndesat, cu chipul blînd și maxilar proeminent, mascat de o barbă tunsă scurt.

- Această făptură fermecătoare este doctorița Garrett Gibson, i-a spus lady Tatham.

Salter a ezitat, de parcă nu ar fi știut cum să o salute, după care a părut să fi luat o decizie. I-a întins mîna și i-a strîns-o ferm, ca de la bărbat la bărbat. Un gest între egali.

Garrett l-a adorat din prima clipă.

- Protejata lui Lister, nu-i așa? a spus Salter și ochii i-au strălucit pe după ochelarii octogonali. Am citit un articol în *Lancet* despre operația pe care ai făcut-o luna trecută. O ligatură dublă a arterei subclaviculare – și prima dată cînd s-a încheiat cu succes. Ești foarte pricepută, doctore.

- Am avut norocul să pot folosi noile ligaturi inventate de sir Joseph, i-a răspuns cu modestie Garrett. Ele ne-au permis să reducem riscul de septicemie sau hemoragie.

- Am citit despre acest material, a spus Salter. Este făcut din catgut, nu-i așa?

- Da, domnule.

- Și cum se comportă?

Au continuat să discute despre noile inovații în chirurgie. Garrett se simțea foarte confortabil în prezența lui Salter. Era amabil, deschis la minte, nu era genul care să o trateze cu superioritate. Chiar îi amintea puțin de vechiul ei mentor, sir Joseph. Acum regreta că fusese atît de țîfnoasă atunci cînd doctorul Havelock insistase ca ea să vină. Trebuia să recunoască în fața lui că avusese dreptate,

iar ea se înșelase.

- Dacă este posibil, a spus într-un final Salter, aș vrea să discutăm din timp în timp, să-ți aflu părerile legate de sănătatea publică.

- Sunt fericită să fiu de ajutor, l-a asigurat Garrett.

- Excelent.

Lady Tatham a intervenit chiar atunci, punîndu-și pe brațul lui Garrett mîna încărcată de bijuterii. Ea ar fi vrut să poată prelungi conversația cu doctorul Salter și a fost deranjată de insistența lady-ei Tatham de a o lua de acolo. Din spusele ei, ai fi zis că o mulțime de invitați erau nerăbdători, ba chiar se așezaseră la coadă ca să o cunoască. Ceea ce nu era cazul, evident.

Lady Tatham a condus-o hotărîtă spre o oglindă cu ramă aurită care umplea peretele dintre două ferestre.

- Trebuie neapărat să faci cunoștință cu un domn, i-a spus însuflețită. Este un asociat de nădejde și prieten personal al soțului meu. Nu are rival în chestiunile de securitate națională. Și este înfricoșător de inteligent - bietul meu creier reușește cu greu să țină pasul cu el.

S-au apropiat de un bărbat grizonat care stătea în picioare lîngă una din ferestre. Era înalt și subțire, cu alura unui luptător din tablourile medievale franceze. Ceva la el a izbit-o, ceva respingător și convingător totodată. Garrett nu-și dădea prea bine seama ce era. A știut doar că stomacul i s-a strîns atunci cînd i-a întîlnit privirea. Nu clipea aproape deloc, iar ochii de culoarea cuprului, ca de viperă, erau așezați adînc în fața îngustă.

- Sir Jasper Jenkyn, a spus lady Tatham. V-o prezint pe doctorița Gibson.

Jenkyn a făcut o plecăciune, urmărindu-i atent orice schimbare de expresie, cît de mică.

Garrett a simțit cum o cuprindea un val de răceală și determinare, așa cum i se întîmpla de fiecare dată înaintea unei operații complicate sau cînd avea de-a face cu o urgență medicală. Gîndurile îi rătăceau însă, dincolo de aparența calmă. Acesta era bărbatul care îi punea lui Ethan Ransom viața în pericol. Cel pe care Ethan îl bănuia că i-ar pune la cale moartea. De ce ținuse neapărat lady Tatham să le facă cunoștință? Aflase cumva Jenkyn că Garrett îl cunoștea pe Ethan. Și dacă da, ce voia de la ea?

- Sir Jasper este unul dintre apropiații soțului meu, i-a spus lady Tatham. Mărturisesc că nu știu niciodată cum să-i descriu ocupația. Pot doar să spun că este consilierul lui „oficial neoficial"

Jenkyn a rîs scurt. Nu zîmbea natural, mușchii fețe lui nu păreau făcuți pentru asta.

- Descrierea este la fel de potrivită ca oricare alta, doamnă.

Sau mai degrabă *„ticălos trădător"*? și-a spus Garrett, dar a încercat să-și păstreze calmul și a spus supusă:

- Este o plăcere, domnule.

- Eram nerăbdător să ne cunoaștem, doamnă doctor Gibson. Ești o făptură de excepție. Singura femeie acceptată la această serată pe propriul merit, nu doar ca accesoriu al unui domn.

- Accesoriu? a repetat Garrett, ridicînd o sprînceană. Nu cred că doamnele prezente aici merită să fie catalogate astfel.

- Este rolul pe care și l-au ales singure.

- Numai pentru că nu au avut o altă şansă.

Lady Tatham a chicotit cu nervozitate şi l-a bătut uşor pe braţ cu evantaiul pe Jenkyn:

- Domnului Jasper îi place să ne necăjească, i-a spus lui Garrett.

- Poate că tu eşti cea care are nevoie de un accesoriu, doctore Gibson, a spus el. Să găsim un bărbat-trofeu viril cu care să te afişezi braţ la braţ?

- Am deja un însoţitor.

- Da, onorabilul doctor Havelock. Îl zăresc acolo, de cealaltă parte a încăperii. Doreşti să te conduc la el?

Garrett a ezitat. Nu dorea să mai petreacă nici o secundă în compania lui Jenkyn şi nici să-l ia de braţ. Din nefericire, eticheta nu îi permitea să străbată neînsoţită o cameră în timpul unui eveniment formal.

- V-aş rămîne îndatorată, a spus fără tragere de inimă.

Jenkyn a privit peste umăr.

- Aşteaptă... tocmai se apropie o cunoştinţă de-a mea care pare foarte dornică să te cunoască. Dă-mi voie să ţi-l prezint.

- Aş prefera să nu o faceţi.

Lady Tatham s-a aplecat să-i şoptească la ureche, făcînd-o să tresară:

- *Trebuie neapărat* să-l cunoşti pe tînărul acesta, draga mea. Poate că nu este de familie bună, dar este bogat şi neînsurat. Este constructor şi vine din Durham. Şi este extraordinar de arătos. O mîndreţe de bărbat cu ochi albaştri, cum ar spune o prietenă de-a mea.

Garrett a avut un sentiment ciudat. A ridicat privirea spre oglinda masivă, plină de culori ca o pictură de Monet.

S-a zărit şi pe ea în mozaicul de reflexii... rochia verde-albăstruie, chipul palid şi coafura montantă. O siluetă întunecată îşi croia drum prin mulţime cu o graţie controlată, mortală, pe care o mai întîlnise doar la un singur bărbat.

Alarmată de pulsul care i se zbătea violent în încheieturi şi în gît, Garrett a închis ochii pentru o clipă. Cumva, ştia deja cine era mîndreţea de bărbat cu ochi albaştri, era de-a dreptul convinsă. Deşi creierul o avertiza că nu era în regulă, simţurile i-o luaseră razna de nerăbdare.

Simţea cum îi năvălea sîngele în obraji şi o cuprindea un val de exaltare şi dorinţă. Căruia nu i se putea împotrivi cu nici un chip. Camera devenise un cuptor, simţea că dă în fiert. Ca lucrurile să stea şi mai rău, corsetul îi fusese strîns mai mult ca de obicei, pentru ca rochia lui Helen să i se potrivească pe măsură, iar acum, brusc, părea să nu mai poată respira.

Cineva s-a apropiat din spate, o siluetă masivă care se detaşa cu uşurinţă de mulţime. Garrett se simţea în gheaţă şi foc, aproape că i se făcea rău de nerăbdare. Ethan Ransom şi-a croit drum prin înghesuială, o imagine a perfecţiunii masculine din oţel, în costum negru de seară, lustruit şi îngrijit impecabil.

- Ce cauţi aici? a întrebat-o încet cu un accent perfect englezesc care ar fi putut să o inducă în eroare dacă nu l-ar fi auzit vorbind cu cel adevărat, de irlandez.

Nedumerită şi nesigură – se presupunea că erau doi străini, nu-i aşa? – Garrett a întrebat cu glas stins:

- Ne... ne cunoaştem cumva?

Chipul lui de piatră s-a îmblînzit.

- Jenkyn ştie că ne cunoaştem. M-a însărcinat să mă ocup de securitate în această seară dar a neglijat să-mi spună că vei fi prezentă. Şi, pentru un motiv anume, numele tău nu a figurat nici pe lista invitaţilor. I-a aruncat o privire piezişă lui Jenkyn.

- I-am rugat pe lordul şi pe lady Tatham să se asigure că doctoriţa Gibson va participa la eveniment, s-a explicat Jenkyn pe un ton mieros. M-am gîndit că prezenţa ei va însufleţi seara – în special în ceea ce te priveşte, Ransom. Îmi place să-i văd pe cei tineri simţindu-se bine.

- Şi ai uitat, se pare, că eu am o treabă de făcut.

Jenkyn a zîmbit.

- Mă bazez pe abilitatea ta de a face mai multe lucruri deodată. Se uita cînd la Ethan, care îl privea dur, cînd la Garrett care se îmbujorase. Ar trebui să o duci pe doctoriţa Gibson în sala în care se servesc băuturile, pentru un pahar cu şampanie. Pare să o fi tulburat mica mea surpriză.

Ethan i-a susţinut privirea bătrînului preţ de cîteva clipe. Tensiunea plutea prin aer. Garrett s-a mai apropiat puţin de el, dîndu-şi seama că se lupta să-şi păstreze stăpînirea de sine. Zîmbetul larg al Lady-ei Tatham se stingea treptat. Pînă şi Jenkyn a părut uşurat cînd Ethan s-a întors spre Garrett.

Ea l-a luat de braţ, adîncindu-şi degetele în materialul scump al hainei.

- Mă bucur că am reuşit să ne cunoaştem în sfîrşit, doctore Gibson, a auzit glasul lui Jenkyn. Aşa cum mă aşteptam, eşti o femeie cu mintea ageră. A făcut o pauză scurtă, după care a adăugat: şi cu limbă ascuţită.

Dacă nu ar fi fost într-atît de tulburată din cauza

prezenței lui Ethan Ransom, Garrett i-ar fi dat o replică pe măsură. În loc de asta, a dat ușor din cap și i-a permis lui Ethan să o ia de acolo.

Nu au avut prilejul să-și vorbească cît au străbătut mulțimea înghesuită precum măslinele într-un borcan. Nu că ar mai fi contat: Garrett se îndoia că ar fi fost în stare să lege trei cuvinte. Nu-i venea să creadă că era cu el. I-a privit urechea și și-a dorit să i-o sărute. Ar fi vrut să-și lipească buzele pe locul unde începea să-i crească barba și să coboare încet pe gît, să-i simtă respirația. Dar el părea rece și de neclintit. Greu de crezut că i-ar răspunde la alint.

Ethan a condus-o în tăcere, cameră după cameră, pînă ce au ajuns la scara principală. Într-un colț al holului erau aranjate cîteva ghivece mari cu palmieri, care mascau o ușă ce părea să dea spre partea din casă rezervată servitorilor.

Cu efort, Garrett a reușit să vorbească:

- El este cel despre care îmi spuneai că-ți este mentor? De ce a vrut ca eu să fiu prezentă aici în această seară?

- Este un avertisment dat mie, a spus sec Ethan, fără să o privească.

- În legătură cu ce?

Întrebarea a părut să-i năruiască masca de indiferență:

- Știe că în ceea ce te privește, eu... am o preferință. A condus-o pe după palmieri, a deschis ușa de serviciu și au intrat într-un hol. Zgomotul s-a estompat, ca o ușurare. Holul era răcoros și slab luminat.

- O preferință, a repetat cu grijă Garrett. Ce vrea să însemne asta? Mă preferi pe mine în comparație cu cine?

Se opriseră într-un colţ, iar umbra umerilor laţi ai lui Ethan se profila pe peretele din spatele lor. A început să tremure cînd el s-a aplecat peste ea, mare şi întunecat.

- Te prefer doar pe tine, a spus aproape brutal şi i-a acoperit gura cu a lui.

Capitolul 10

Ethan o săruta lacom iar Garrett s-a topit în brațele lui, cu un geamăt. Prea multă plăcere, prea mult sentiment – și totuși își dorea mai mult. Și imediat. Trupul lui era solid și masiv, o forță brută învelită într-o ținută civilizată, de seară. Și-a strecurat mîinile pe sub haina lui, urmărindu-i conturul din talie și pînă pe mușchii fermi ai pieptului. Ethan s-a încordat și s-a cutremurat sub atingerile ei. Și-a plecat și mai mult capul pentru ca gurile lor să se apropie și mai mult. Dar tot nu era de ajuns. Trebuia să-l simtă și mai mult, cu totul. A îndrăznit să-i cuprindă șoldurile și să-l tragă mai aproape și a tresărit cînd i-a simțit bărbăția întărită lipită de trupul ei.

Ethan s-a desprins din sărut cu un murmur surd și a muşcat-o încetișor de lobul urechii, arzînd-o cu răsuflarea. Căldura i s-a risipit imediat în tot trupul, pînă în cel mai îndepărtat colțișor. Simțea că plutea, era vlăguită și respira greu.

Ethan a ridicat brusc capul. I-a pus degetul arătător pe buze.

Garrett a tăcut, încercînd să audă ceva dincolo de freamătul care îi răsuna în urechi.

De undeva de pe scară se auzea zgomot de pași. A

auzit zornăit de pahare şi de porţelanuri şi geamătul de efort al unui servitor care aducea de la bucătărie o tavă mult prea grea.

Lui Garrett i-a stat inima în loc cînd şi-a dat seama că era pe cale să fie surprinsă de un servitor în braţele unui bărbat. Ethan a împins-o însă mai adînc în colţ şi a acoperit-o cu trupul lui. Ea s-a ascuns la pieptul lui, ţinîndu-l strîns de reverele hainei.

Paşii s-au apropiat şi s-au oprit.

- Nu ne lua în seamă, a spus Ethan peste umăr, pe un ton relaxat. Nu stăm mult.

- Da, domnule. Şi a trecut pe lîngă ei.

Ethan a aşteptat ca servitorul să părăsească holul şi abia după aceea i-a şoptit în păr:

- Eşti tot mai frumoasă, de fiecare dată cînd te văd. Nu ar trebui să fii aici.

- Eu nu am...

- Ştiu. Aici e mîna lui Jenkyn.

Garrett a dat capul spre spate să-l privească. Era îngrijorat, nu pentru propria persoană ci pentru ea.

- Cum de a aflat că ne cunoaştem?

- Unul dintre oamenii lui m-a urmărit şi ne-a văzut în seara aceea, la tîrg. De aici înainte, Jenkyn va încerca să se folosească de tine ca să mă manipuleze. Se pretinde un mare jucător de şah, cu noi drept pioni. Ştie că aş face orice să te protejez.

Garrett a clipit.

- Dacă ne-am preface că ne despărţim?

Ethan a clătinat din cap.

- Şi-ar da imediat seama.

- Atunci ce este de făcut?

- Pentru început, trebuie să pleci cît mai repede de aici. Spune-i lui lady Tatham că te simți slăbită și extenuată iar eu îți găsesc o trăsură.

Garrett s-a dat un pas înapoi, indignată.

- Știi ce ar însemna pentru cariera mea dacă oamenii s-ar gîndi că aș putea să fiu cuprinsă de slăbiciune în timpul unei operații? În plus, Jenkyn știe deja că ținem unul la celălalt, așa că acasă nu voi fi mai în siguranță decît aici.

Ethan a privit-o în ochi:

- Unul la celălalt?

- Altfel de ce m-aș ascunde cu tine pe după scara servitorilor? a întrebat ea sec. Bineînțeles că și eu țin la tine, chiar dacă nu știu cum să o spun frumos...

Ar fi continuat, dar gura lui pusese stăpînire pe gura ei. Degetele i-au cuprins obrajii. Ea i s-a agățat orbește de gît și s-a ridicat pe vîrfuri pentru ca sărutul să fie mai dulce, mai adînc.

A respirat violent de cîteva ori și a îndepărtat-o de trupul lui.

- Trebuie să pleci, Garrett, i-a spus cu glas nesigur.

Ea a încercat să se adune.

- De ce nu pot rămîne?

- Am ceva important de făcut.

- Ce anume?

Neobișnuit să se încreadă în cineva, Ethan a ezitat înainte de a-i răspunde:

- Încerc să obțin ceva. Fără să fiu observat de nimeni.

- Nici de Jenkyn.

- În special de el.

- Te ajut eu, s-a oferit imediat Garrett.

- Nu am nevoie de ajutor. Am nevoie să fii cît mai departe de aici.

- Nu pot pleca. Ar părea ciudat. Şi trebuie să mă gîndesc la reputaţia mea. În plus, prezenţa mea îţi oferă scuza ideală: te poţi strecura şi poţi fura ce vrei. Ia-mă cu tine, iar Jenkyn va crede că am plecat undeva să... ei bine, să facem ce facem acum.

Chipul lui Ethan părea sculptat în granit. Dar atingerea lui era blîndă atunci cînd a mîngîiat-o pe obraz.

- Ai auzit de expresia „să iei un lup de urechi"?

- Nu.

- Înseamnă că ai necazuri şi dacă accepţi, şi dacă refuzi.

Garrett şi-a lipit obrazul de palma lui.

- Dacă tu eşti lupul, atunci să ştii că nu-ţi dau drumul.

Dîndu-şi seama că îi era imposibil să o alunge, Ethan a blestemat printre dinţi şi a tras-o atît de aproape că aproape că a ridicat-o de la podea. Buzele lui i-au găsit gîtul şi au făcut ceva între sărut şi muşcătură, cu blîndeţe dar folosindu-şi dinţii. După care şi-a trecut limba pe acolo iar ea a tresărit cînd a simţit locul dintre picioare răspunzîndu-i.

- În seara aceasta sînt Edward Randolph, i-a spus în şoaptă. Sunt constructor în Durham.

Lui Garrett i-a trebuit doar o secundă să înţeleagă. A intrat imediat în joc:

- Şi de ce ai bătut tot drumul pînă aici, domnule Randolph?

- Să-i conving pe cîţiva parlamentari să voteze

împotriva unui amendament la legea construcțiilor. Și pentru că tot sînt aici, să admir frumusețile Londrei.

- Și ce frumusețe îți dorești să vezi? Turnul Londrei? British Museum?

El a ridicat capul.

- O am chiar acum în fața ochilor, i-a spus susținîndu-i cîteva clipe privirea, înainte să o conducă înapoi în sala unde se serveau băuturile.

Capitolul 11

Prin aer răzbăteau zgomote neobosite: conversaţii, rîsete, podeaua scîrţîind sub paşi, clinchet de argintărie, porţelanuri şi pahare, zornăit de tăvi, fîlfîit de evantaie. Oaspeţii se înghesuiau de-a lungul meselor lungi, încercînd să apuce cîte un pahar cu limonadă. Un valet a intrat aducînd o tavă cu deserturi iar Ethan s-a întins şi a „furat" unul înainte ca acesta să ajungă la destinaţie. Mişcarea a fost atît de rapidă şi de subtilă că valetul nici nu a băgat de seamă.

A tras-o pe Garrett într-un colţ, lîngă un vas de teracotă în care era plantat un palmier înalt şi i-a întins farfuria. Pe ea se afla o grămăjoară de îngheţată de lămîie şi o linguriţă din sidef.

Garrett a primit farfuria cu recunoştinţă şi a luat o înghiţitură din spuma îngheţată. Aceasta i s-a topit instantaneu pe limbă, iar răceala plăcută s-a prelins de-a lungul gîtului.

A privit ca prin vis chipul lui Ethan Ransom. Perfecţiunea lui severă era aproape enervantă.

A mai luat o înghiţitură de îngheţată şi a întrebat, pe un ton nesigur:

- Ce-ai mai făcut de cînd ne-am văzut ultima oară?

- Mai nimic, l-a răspuns Ethan, dar expresia lui spunea altceva.

- Am încercat să-mi imaginez cum arată o zi obişnuită de-a ta dar nu am idee cum arată de fapt o zi obişnuită.

El a părut uşor amuzat.

- Eu nu am zile obişnuite.

Garrett a înclinat uşor capul:

- Te-ar deranja dacă ai avea? Vreau să spun: ţi-ar displăcea să ai un program fix?

- Nu neapărat, dacă munca ar fi interesantă.

- Şi ce-ai face, dacă ţi-ai putea alege?

- Tot ceva în domeniul aplicării legii, probabil. Şi-a trecut privirea prin încăpere, cu o expresie de nedescifrat. Am şi un hobby. Mi-ar plăcea să-mi petrec mai mult timp cu el.

- Oh?

- Desenez încuietori.

Garrett l-a privit neîncrezătoare.

- Vorbeşte acum domnul Randolph?

El a zîmbit:

- Nu, mi-au plăcut lacătele încă de copil.

- Nu este de mirare că ai fost atît de critic la adresa uşii mele, a spus Garrett, luptîndu-se cu tentaţia de a-i atinge gropiţa din obraz. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut... pentru încuietoare şi pentru balamale... şi pentru ciocanul în formă de cap de leu. Îmi place foarte mult.

Glasul lui Ethan era acum mai blînd:

- Violetele ţi-au plăcut?

Ea a ezitat înainte să clatine din cap.

- Nu? a întrebat-o el cu şi mai multă blîndeţe. De ce

nu?

- Îmi aminteau că s-ar putea să nu te revăd.

- S-ar putea, după seara aceasta.

- Spui asta ori de cîte ori ne întîlnim. Şi totuşi îţi faci apariţia pe neaşteptate, lucru care mă face să fiu sceptică. Garrett a făcut o pauză, după care a adăugat: şi plină de speranţă.

Privirea lui i-a mîngîiat chipul.

- Garrett Gibson... cît timp voi fi pe acest pămînt, voi dori să fiu acolo unde eşti şi tu.

Ea nu şi-a putut ascunde zîmbetul.

- Eşti singurul care să-şi dorească asta. Am fost o pacoste în ultimele două săptămîni. I-am supărat pe aproape toţi cunoscuţii mei şi am pus pe fugă vreo doi pacienţi.

Vocea lui era profundă şi catifelată:

- Ai nevoie de mine aici, să te mai îmblînzesc.

Garrett nu a îndrăznit să ridice privirea spre el cînd a recunoscut:

- Da.

Au tăcut amîndoi, conştienţi că îşi erau de ajuns unul altuia, că trupurile lor trimiteau semnale invizibile. Garrett a încercat să guste pentru ultima oară din îngheţată, dar gîtul i se strînsese de plăcere şi abia a reuşit să înghită.

Ethan i-a luat atent bolul din mînă şi i l-a dat unui servitor care trecea pe acolo. A condus-o pe Garrett înapoi în salon şi s-au alăturat unui grup de vreo şase doamne şi domni. Ethan s-a dovedit expert în conversaţia de salon, a rostit ca un cunoscător frazele prin care se prezenta singur celorlalţi. Garrett nu a putut să nu observe că atrăsese

imediat privirile tuturor doamnelor din preajmă. Își fluturau genele și-și făceau ostentativ vînt cu evantaiul, încercînd să-i atragă atenția. Garrett a încercat să privească totul cu amuzament, dar și-a dat seama curînd că era foarte deranjată.

Conversația banală a fost întreruptă de lordul Tatham care și-a făcut apariția în pragul uneia dintre uși. El a anunțat că doamnele și domnii erau invitați acum în salonul dublu, pentru un program muzical. Masa de trupuri transpirate a început să înainteze, ca o turmă. Ethan a tras o deoparte pe Garrett, lăsîndu-i pe ceilalți să treacă pe lîngă ei.

- Nu mai prindem decît cele mai proaste locuri, în spate de tot, l-a prevenit Garrett. Asta dacă mai prindem vreun loc.

- Exact.

Și-a dat seama că Ethan voia să fure obiectul după care venise cît timp oaspeții erau ocupați.

O voce gravă, familiară, i-a tulburat gîndurile:

- Se pare că m-ai înlocuit din postul de însoțitor, doctore Gibson. Era doctorul Havelock care părea foarte jovial. Dar pentru că ești în compania domnului Ravenel, pot renunța cu grație la rolul meu.

Garrett a clipit surprinsă. Nu-și amintea ca Havelock să mai fi făcut o asemenea greșeală. S-a uitat imediat la chipul impenetrabil al lui Ethan, apoi din nou la bătrîn.

- Doctore Havelock, vi-l prezint pe domnul Randolph din Durham.

Contrariat, doctorul Havelock l-a privit mai atent pe Ethan.

- Te rog să mă scuzi, domnule. Aş fi putut să jur că faci parte din familia Ravenel. S-a întors spre Garrett: seamănă perfect cu fratele mai mic al contelui, nu ţi se pare?

- N-aş putea spune, i-a răspuns Garrett, de vreme ce nu i-am fost prezentată domnului Ravenel, deşi lady Helen mi-a promis că asta se va întîmpla într-o bună zi.

- Domnul Ravenel a venit la clinică să o viziteze pe lady Pandora, după operaţie. Nu i-ai fost prezentată atunci?

- Nu, din păcate.

Doctorul Havelock a ridicat din umeri şi i-a zîmbit lui Ethan:

- Randolph, deci? Mă bucur să te cunosc. Şi-au strîns mîinile. În caz că nu ai aflat, bunul mei domn, te afli în compania uneia dintre cele mai pricepute şi mai desăvîrşite femei din Anglia. Aş putea spune că doctoriţa Gibson are un creier de bărbat în trup de femeie.

Garrett a zîmbit stînjenită, înţelegînd că acele ultime cuvinte se doriseră a fi un compliment.

- Mulţumesc, domnule doctor.

- Deşi ne cunoaştem de puţin timp, a spus Ethan, îmi pare că are un creier foarte feminin. Remarca a făcut-o pe Garrett să se încordeze uşor, de parcă s-ar fi aşteptat să urmeze un comentariu ironic. Ceva despre cît de schimbătoare sau superficială este mintea unei femei, unul din clişeele cu care era deja obişnuită. Dar Ethan a continuat fără urmă de ironie: este inteligentă, subtilă şi rapidă, plină de compasiune – da, are minte de femeie.

Prinsă cu garda jos, Garrett îl privea cu admiraţie.

În acel scurt şi intim moment, Ethan chiar părea să o prefere oricui altcuiva pe lume, de parcă o vedea exact aşa

cum era, cu bune și cu rele, dar nu dorea să schimbe nimic la ea.

Ca prin vis, a auzit vocea lui Havelock:

- Noul tău prieten are vorbele la el, doctore Gibson.

- Într-adevăr, a spus Garrett, reușind cu greu să-și desprindă privirea de cea a lui Ethan. V-ar deranja dacă aș continua să-i țin companie domnului Randolph?

- Deloc, a asigurat-o Havelock. Așa sînt și eu scutit să ascult muzica, atunci cînd de fapt aș prefera să mă delectez cu un trabuc alături de prieteni.

- Un trabuc? a repetat Garrett, prefăcîndu-se șocată. După tot acest timp în care te-am auzi spunînd că tutunul este „un lux otrăvitor"? Nu demult mi-ai spus că nu ai mai fumat nici un trabuc de la nuntă.

- Puțini sînt cei care îmi pot înfrînge voința puternică, a spus Havelock. Dar, pe Christos, am făcut-o.

După ce doctorul Havelock s-a îndepărtat, Garrett l-a privit mai atent pe Ethan.

- A avut dreptate într-o privință: chiar ai aerul unui Ravenel. Și ochii lor, mai ales ochii. Nu pot să cred că nu am observat pînă acum. Ce coincidență stranie!

Ethan nu i-a dat nici un răspuns, dar a întrebat-o:

- De ce vrea lady Helen să-ți facă cunoștință cu Weston Ravenel?

- Pare convinsă că ne va face plăcere să ne aflăm unul în compania celuilalt, dar eu nu am avut timp să-l întîlnesc.

- Foarte bine. Să nici nu te apropii de ticălosul acela.

- De ce? Ce a făcut?

- Este un Ravenel. Un motiv suficient.

Garrett a ridicat o sprînceană:

- Ai ceva împotriva acestei familii?

- Da.

- Chiar și împotriva lui lady Helen? Este cea mai bună și mai blîndă ființă de pe pămînt. Nimeni nu ar putea să nu o placă.

- Nu-l urăsc pe vreunul în mod special, a spus Ethan coborînd vocea, ci pe toți în general. Iar dacă te prind vreodată cu un Ravenel, te strîng de gît.

Pentru cîteva momente Garrett a fost mult prea uluită ca să-i poată da un răspuns. L-a privit cu răceală:

- Înțeleg. În spatele costumului impecabil, de seară, se ascunde doar o brută geloasă care nu este în stare să-și înfrîneze pornirile primitive. Așa este?

Ethan o privea lipsit de expresie, dar o clipă mai tîrziu în ochi i-a jucat o luminiță de umor. Și-a plecat capul spre ea și i-a șoptit:

- E probabil mai bine pentru amîndoi, *acushla,* să nu afli niciodată ce se ascunde sub costumul meu de seară

Garrett nu era genul de femeie care să roșească ușor, dar s-a trezit cu obrajii arzînd, roșii ca focul. Și-a ferit privirea și a încercat să se controleze.

- Cum să urăști o întreagă familie? l-a întrebat. Nu se poate ca *toți* să-ți fi făcut vreun rău.

- Asta nu e important.

Nu era adevărat, evident.

Dar Helen nu îi pomenise niciodată nimic despre un conflict între familia Ravenel și Ethan Ransom. Ce-l făcuse oare să le fie atît de ostil? A decis să mai deschidă subiectul și altă dată, în viitor.

Au rămas în camera în care se serveau răcoritoarele

pînă ce mare parte din mulțime s-a strîns în salonul de muzică. Vocea lady-ei Tatham se auzea de la distanță, anunțîndu-i pe primii muzicanți. Notele senine ale Polonezei lui Chopin au inundat holul ca susurul liniștitor al unui izvor. În loc să se îndrepte spre locul de unde se auzea muzica, Ethan a luat-o pe Garrett și au străbătut împreună holul care ducea în celălalt capăt al casei, spre scara privată.

- Unde mergem? a întrebat Garrett.

- În biroul lui Tatham.

Au ajuns la parter, a străbătut holul de la intrare și au ieșit pe un coridor. În capăt era o ușă. Ethan a încercat clanța, care nu s-a mișcat.

Ethan a îngenunchiat și a studiat încuietoarea.

- Poți să o deschizi?

- O închizătoare obișnuită? a întrebat el în loc de răspunsul evident. A scos din buzunar un set de instrumente subțiri din metal și, cît ai clipi, butucul a cedat și ușa s-a deschis.

Au intrat amîndoi în camera întunecată iar Ethan a scos din buzunar o cutie cu chibrituri și a aprins o lampă de veghe. O lumină albă difuză s-a răspîndit imediat.

Garrett a privit în jur și s-a speriat îngrozitor văzînd un setter irlandez stînd liniștit lîngă șemineu, după care și-a dat seama că era împăiat. Biroul era încărcat pînă la refuz cu obiecte decorative: pene de păun țîșnind din vaze cu gîtul lung, figurine din bronz, casete ornamentale. Pereții erau acoperiți în mare parte de dulapuri înalte din nuc, cu polițe și sertare, unele din ele cu încuietori. Spațiul rămas din pereți era plin cu tablouri cu cîini și scene de vînătoare, dar și artefacte și obiecte ciudate expuse în spatele ramelor cu

geam. Dincolo de draperiile din catifea se vedeau gratii din fier forjat ornamentat care făceau ca încăperea să pară o cuşcă.

Ethan se dusese deja la birou şi-şi trecea degetele pe deasupra unui dulap înalt cu sertare.

- Ce cauţi? a întrebat în şoaptă Garrett.

- Registrele contabile. A apăsat pe o margine sculptată iar panoul din lemn s-a dat deoparte, scoţînd la iveală un obiect mai degrabă ciudat, o sferă masivă de oţel aşezată pe un piedestal.

Garrett a venit în spatele lui:

- Ce este asta?

- Un seif în formă de ghiulea.

- De ce nu este pătrat?

- Este mai sigur aşa. Nu-i poţi arunca uşa în aer, pentru că nu ai unde să plasezi explozibilul. Nu are nituri sau şplinturi, nu ai cum să-l forţezi. Ethan şi-a pus mîinile în şolduri şi a examinat cadranul ciudat, din alamă, aflat în centru. Este o închizătoare fără cheie, i-a şoptit lui Garrett, înainte ca ea să apuce să-l întrebe.

A dus mîna la buzunar şi a scos un disc din alamă. L-a scuturat scurt şi instrumentul s-a transformat într-un con îngust. Era un corn telescopic, o pîlnie pentru auz folosită de mulţi dintre pacienţii ei vîrstnici. L-a privit uluită cum l-a dus la ureche şi a început să asculte cu mare atenţie în timp ce rotea cadranul.

- Trebuie să găsesc secvenţa care va deschide seiful, i-a spus Ethan. Zgomotul făcut de rotiţa din interior îmi spune din cîte cifre este formată combinaţia. S-a reîntors la treburile lui şi a rotit cadranul, ţinînd cornul lipit de uşă. Trei

numere, a spus într-un final. Acum vine cea mai grea parte: să ne dăm seama care sînt.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Nu, este... s-a oprit, pentru că-i venise un gînd în minte. Ştii să completezi un tabel?

- Eu aşa cred, a spus Garrett îngenunchind lîngă el. Altfel cum să-mi ţin în ordine fişele pacienţilor?

- În ordine, a spus Ethan. A clătinat uşor din cap în timp ce a privit-o şi imediat i-a apărut o gropiţă în obraz. A dus mîna la buzunar şi a scos un carnet cu paginile imprimate cu linii subţiri şi dese, orizontale şi verticale. I l-a întins ei. Numerele de început le treci pe axa orizontală. Iar pe cele de contact pe axa verticală. Pe măsură ce le încerc pe cadran îţi voi spune pe care să le bifezi.

- Nu aveam idee că spărgătorii folosesc hîrtie milimetrică, a spus Garrett luîndu-i creionul din mînă.

- Nu o fac. Încă. Pentru moment, sînt probabil singurul din Anglia care poate deschide această închizătoare. Este un dispozitiv mecanic cu reguli proprii. Nici măcar cei care l-au construit nu ar şti să-l deschidă.

- Pe tine cine te-a învăţat, atunci?

Ethan a ezitat înainte de a răspunde:

- Îţi povestesc mai tîrziu. S-a reapucat de treabă, aşezînd din nou pîlnia pe seif. Manevra cu blîndeţe cadranul, asculta clicurile şi îi spunea diferite seturi de numere lui Garrett, care le nota sîrguincioasă. În doar zece minute au terminat. Ea i-a înapoiat carnetul şi creionul. Ethan a studiat liniile diagramei şi a desenat nişte cruci în locurile unde acestea convergeau: treizeci şi şapte... doi... şaisprezece.

- În ce ordine?

- Asta o putem afla doar prin încercări. A format numerele de la cel mai mare la cel mai mic, fără rezultat. Apoi a încercat de la cel mai mic la cel mai mare. Ca printr-o magie, un sunet mecanic a răsunat dinăuntrul seifului.

- Cît se poate de mulțumitor! a exclamat triumfătoare Garrett.

Deși Ethan încerca să nu-și piardă concentrarea, totuși nu s-a putut abține să nu surîdă satisfăcut.

- Ești făcută pentru așa ceva, domnișoară doctor. S-a ridicat, a învîrtit de mînerul seifului și ușa circulară de cel puțin optsprezece centimetri grosime s-a deschis fără zgomot, lăsînd să i se vadă conținutul.

Înăuntru nu era nimic extraordinar, doar niște dosare și registre contabile. Dar respirația lui Ethan s-a accelerat și între sprîncenele dese i-a apărut o adîncitură, semn că se concentra. Garrett și-a dat seama că mintea îi lucra febril atunci cînd a scos teancul de hîrtii și le-a așezat pe birou. Le-a răsfoit, a găsit registrul pe care îl căuta și l-a desfăcut larg. A cercetat rapid paginile, atent la zecile de cifre de pe fiecare.

- Mă aștept să fim descoperiți curînd,a spus fără să ridice privirea. Du-te la ușă, uită-te prin crăpătura ei și anunță-mă cînd se apropie cineva.

Vocea îi era calmă, gesturile precise și măsurate.

Garrett era însă neliniștită. S-a apropiat de ușa care părea închisă, dar de fapt între ea și cadru era o fantă prin care putea zări ceva. Și-a dat seama, uimită, că Ethan era într-atît de atent la detalii și la tot ce-l înconjura că observase chiar și crăpătura de cîțiva milimetri.

Ethan a răsfoit registrul vreo două-trei minute. A scos un briceag din buzunarul hainei și l-a desfăcut. Lama a strălucit pe cînd a tăiat cîteva pagini, aproape de cotor.

- Ai terminat? a șoptit Garrett.

El a dat scurt din cap, impasibil. Garrett s-a mirat de calmul lui excesiv, pe cînd ea era neliniștită peste măsură.

S-a uitat din nou spre hol și a văzut ceva mișcîndu-se. Stomacul i s-a strîns.

- Vine cineva, a șoptit. Pentru că nu a auzit nici un răspuns, a privit peste umăr și l-a văzut pe Ethan strîngînd dosarele. Vine...

- Am auzit.

Garrett a privit din nou prin crăpătura ușii. Silueta îndepărtată se mărise cu rapiditate – bărbatul ajunsese la ușă. Speriată, ea s-a dat cîțiva pași înapoi cînd clanța s-a mișcat.

S-a uitat spre Ethan, care pusese dosarele la loc în seif și acum răsucea cadranul.

S-a auzit zgomot de cheie în broască.

Inima îi bătea să-i iasă din piept. Ce să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Cum să reacționeze? În pragul unui acces de panică, a auzit vocea liniștită a lui Ethan:

- Nu te mișca.

L-a ascultat, înghețată.

Cu o agilitatea care contrazicea orice lege a fizicii, Ethan a închis seiful și a împins panelul din lemn care îl masca. Și-a îndesat paginile rupte în buzunar și a sărit peste birou, chiar în clipa în care cheia s-a răsucit în broască.

Ethan a aterizat cu grația unei feline. Garrett s-a întors orbește spre el și a scos un strigăt surd cînd a sărutat-o

flămînd.

Sărutul apăsat i-a împins capul spre spate, dar Ethan i-a susținut gîtul cu mîna lui. Vîrful limbii lui se juca cu buzele ei și nu s-a putut abține să nu le întredeschidă. A ținut-o și mai strîns în îmbrățișare iar sărutul a devenit și mai provocator. Se simțea în pragul leșinului. Nu-și dorea decît să se relaxeze în întuneric și în marea de senzații.

Ethan i-a mîngîiat obrazul, depărtîndu-și ușor gura de a ei și proptindu-i capul de umărul lui. Tandrețea atingerii lui a contrastat puternic cu tonul lui amenințător, atunci cînd i s-a adresat bărbatului care intrase în birou:

- Ce dorești, Gamble?

Capitolul 12

- Accesul este interzis în această cameră, s-a auzit un glas aspru, acuzator. Ce căutați aici?

- Nu este evident? a întrebat sec Ethan.

- Îi voi raporta lui Jenkyn, să știi.

Protejată de pieptul lui Ethan, Garrett a riscat să arunce o privire spre intrusul îmbrăcat în livrea de valet, dar care nu se purta în nici un caz ca unul. Părea într-o formă fizică de invidiat, ca și Ethan, numai că era înalt și deșirat. Cu părul negru tuns extrem de scurt, accentuîndu-i linia agresivă a sprîncenelor. Chipul îi era tînăr, fără riduri, dar cu cîteva cicatrice pe obraji și bărbie. Gîtul neobișnuit de gros se revărsa peste gulerul apretat, lăsat deschis la primul nasture. Garrett s-a trezit privind în ochii duri și inexpresivi și s-a gîndit că arăta exact ca genul de bărbat pe care l-ar fi ocolit dacă l-ar fi întîlnit pe stradă.

Ethan a simțit-o încordîndu-se și s-a jucat liniștitor cu părul moale de pe ceafa ei. Atingerea lui a calmat-o, i-a simțit mesajul tăcut de îmbărbătare.

- Ai fi putut alege orice încăpere, a spus Gamble. De ce tocmai biroul lui Tatham?

- Am vrut să-i admir tablourile, a răspuns sarcastic Ethan.

- Trebuia să asiguri securitatea.

- Şi tu la fel.

Conflictul plutea în aer. Garrett s-a foit stînjenită, înlănţuită de braţele puternice ale lui Ethan. Ceva mai devreme o avertizase că ţine un lup de urechi. Ei bine, în clipa aceea se simţea ca şi cum ar fi fost în compania a doi lupi, amîndoi debordînd de agresivitate.

Gamble a privit-o pe Garrett de parcă ar fi luat-o în bătaia puştii.

- Te-am urmărit, să ştii.

La început, ea a crezut că se referea la serată, numai că el a continuat:

- Umbli încoace şi încolo, la orice oră din zi şi din noapte. Faci muncă de bărbat în loc să stai acasă şi să cîrpeşti rufe. Ai fi mai de folos lumii aşa, în loc să încerci să devii bărbat.

- Nu am nici cea mai mică dorinţă să mă transform în bărbat, i-a răspuns cu răceală Garrett. Mi s-ar părea înjositor. A simţit că braţul lui Ethan se tensiona şi şi-a îngropat degetele în muşchii încordaţi, avertizîndu-l tăcut să nu cadă în cursa celuilalt.

S-a uitat cu mai multă atenţie la gîtul gros al lui Gamble, revărsat peste guler, cu cîţiva milimetri mai mult într-o parte. O umflătură abia se zărea, la margine.

- De cînd ai umflătura aceea la gît? l-a întrebat.

Gamble a făcut ochii mari, surprins.

Cîteva clipa mai tîrziu, dîndu-şi seama că el nu avea de gînd să-i răspundă, a continuat:

- După cum e localizată glanda tiroidă aş spune că ai gușă. O poţi remedia uşor cu picături de iod.

Gamble a privit-o cu dușmănie.

- Vezi-ți de treabă.

Ethan a dat să se repeadă la el, dar Garrett s-a întors și l-a oprit, punîndu-și ambele palme pe pieptul lui.

- Nu, domnule Ransom, a șoptit, nu este o idee bună.

Mai ales acum, cînd avea în buzunar informații furate din seiful Ministrului Afacerilor Interne.

Treptat, mușchii lui s-au relaxat sub mîinile ei.

- Dacă nu-și tratează umflătura, a întrebat plin de speranță, în cît timp se sufocă?

- Ieșiți afară! a strigat Gamble. Să nu vă sufoc eu cu cîte un pumn în gît!

După ce au ieșit din birou, Ethan a condus-o pe Garrett spre capătul holului și a tras-o deoparte în golul de sub scara mare. Au stat acolo nemișcați, în aerul răcoros, ușor stătut. Ethan o sorbit-o din ochi, atît de fină era și de feminină, cu rochia strălucind pe alocuri și cu mărgele în păr.

În ciuda delicateții, avea o doză de încăpățînare, o tenacitate de nezdruncinat pe care o admira mai mult decît și-ar fi imaginat ea. Viața pe care și-o alesese venea la pachet cu obligația nesfîrșită de a demonstra ce era și ce nu era o femeie, ce putea fi o femeie. Oamenii nu-i permiteau să greșească sau să dea vreun semn de slăbiciune. Se descurca chiar mai bine decît ar fi făcut-o un bărbat, era convins de asta.

S-a gîndit la felul în care îl pusese la punct pe Gamble şi a spus spăşit:

- Umflătura din gîtul lui Gamble... s-ar putea să fiu eu răspunzător pentru asta.

- Cum aşa?

- Aseară, după ce am aflat că m-a urmărit şi i-a raportat totul lui Jenkyn, l-am prins pe o alee întunecată şi l-am strîns de gît.

Garrett a scos cîteva sunete de dezaprobare care lui i-au făcut plăcere.

- Şi mai multă violenţă...

- Ţi-a pus viaţa în pericol, a protestat Ethan. Iar pe mine m-a trădat.

- Orice ar fi făcut, nu este cazul să te transformi într-o brută. Există şi alte căi.

Deşi ar fi putut să-i aducă argumente serioase în favoarea violenţei, el a plecat supus capul şi a aşteptat ca ea să continue.

- Cu toate astea însă, a spus Garrett, nu tu eşti cel care i-a produs umflătura. Sunt absolut convinsă că are guşă. S-a uitat de-a lungul coridorului, să se asigure că nu se apropia nimeni, după care s-a întors din nou spre el: ai lăsat vreo urmă în birou?

- Nu. Dar îşi vor da seama că seiful a fost spart atunci cînd vor încerca să-l deschidă. Am modificat combinaţia ca să protejez registrele.

Garrett s-a tras mai aproape:

- Cum rămîne cu informaţiile pe care le-ai obţinut?

Exact aşa cum îi spusese Nash Prescott, registrele conţineau informaţii nepreţuite. Secretele aflate acum în

posesia lui puteau salva sau sacrifica vieţi. Cel puţin zece oameni ar fi fost dispuşi să-l împuşte pe loc dacă ar fi ştiut ce făcuse.

- Am găsit dovezi că Jenkyn, Tatham şi cîţiva alţii din minister au pus la cale atentate cu bombă împotriva cetăţenilor britanici, conspirînd cu radicalii.

- Ce ai de gînd să faci acum?

Ethan îi spusese deja prea multe şi o implicase într-o măsură care îl uimea chiar şi pe el. Dar dacă se mişca repede şi ducea informaţiile unde trebuia, putea să prevină ca ea să devină o ţintă.

- Voi duce hîrtiile la Scotland Yard, i-a spus. Comisarul abia aşteaptă o şansă să scape de Jenkyn.

Şi-a strecurat o mînă sub gulerul hainei lui.

- Dacă lucrurile merg aşa cum ar trebui, tu şi cu mine vom fi liberi să...

- Nu, a întrerupt-o Ethan cu blîndeţe. Ţi-am mai spus-o: eu nu sînt pentru cei ca tine.

Văzîndu-i chipul nedumerit, a încercat să o facă să înţeleagă că erau lucruri pe care ea şi le-ar fi dorit iar el nu i le putea oferi. Nu va fi niciodată suficient de civilizat pentru ea.

- Garrett... eu nu am dus niciodată genul acesta de viaţă, cu clopoţelul care să te cheme la cină şi ceas pe poliţa şemineului. Eu cutreier oraşul jumătate din noapte şi dorm pînă la prînz, a doua zi. Locuiesc într-un apartament închiriat pe Half Moon Street, nu am covoare iar cămara mea e goală. Singurul obiect de decor este un tablou cu o maimuţă de circ pe bicicletă, cu joben. Pînă şi acela a fost lăsat acolo de chiriaşul dinaintea mea. M-am obişnuit prea

tare să fiu singur. Am văzut cele mai urîte lucruri pe care oamenii le pot face semenilor lor şi le port cu mine mereu. Nu am încredere în nimeni. Lucrurile din capul meu... dacă le-ai şti...

Garrett a tăcut cîteva clipe, privindu-l gînditoare.

- Şi eu am văzut cele mai urîte lucruri pe care oamenii le pot face semenilor lor, a spus într-un sfîrşit. Îndrăznesc să spun că nimic nu m-ar mai putea şoca. Înţeleg pe deplin ce fel de viaţă ai dus şi în nici un caz nu aş încerca să te „îmblînzesc", să te transform într-un bărbat de casă.

- Am prea multe tabieturi.

- La vîrsta ta? a ridicat ea o sprînceană.

Ethan a fost amuzat şi ofensat deopotrivă de felul în care i-a vorbit ea, de parcă era doar un băieţandru infatuat care se considera mult mai experimentat decît era cu adevărat.

- Am douăzeci şi nouă de ani, i-a spus.

- Vîrsta nu are nici o legătură.

Privind-o, Ethan s-a gîndit îngrozit ce i-ar putea promite într-un moment de rătăcire.

- Garrett, i-a spus brusc, eu nu voi putea duce o viaţă convenţională.

Garrett i-a zîmbit:

- Crezi că viaţa mea este convenţională?

- În comparaţie cu a mea.

Ea părea să poată privi în sufletul lui, să-l cîntărească. Ethan stătea neajutorat în faţa ei, vrăjit de ochii ei verzi. Regreta din suflet toate momentele pe care nu le va putea petrece cu ea. Dumnezeule, dorinţa pentru ea era de nesuportat.

- Rămîn deci doar cu atît? l-a întrebat ea. Cîteva violete presate într-o carte şi o nouă închizătoare la uşa de intrare? Doar atît îmi va aminti de tine?

- Ce ţi-ai dori? s-a grăbit el să întrebe. Spune-mi. Fur şi bijuteriile coroanei, dacă ţi le doreşti.

Ochii ei s-au îmblînzit şi a ridicat mîna să-i mîngîie obrazul.

- Aş prefera tabloul cu maimuţa.

Ethan o privea uimit, convins că nu auzise bine.

- Vreau să mi-l aduci după ce-ţi termini celelalte treburi. Te rog.

- Cînd?

- În noaptea asta.

Ethan era ca lovit de trăsnet. Părea atît de inocentă, ca şi cum nu i-ar fi propus ceva ce contrazicea orice principiu social sau moral.

- *Acushla,* a reuşit să rostească, nu putem să ne petrecem noaptea împreună. Acest drept îi aparţine celui cu care te vei mărita.

Garrett l-a privit drept în ochi:

- Trupul meu îmi aparţine şi îl împart cu cine vreau. S-a ridicat pe vîrfuri şi l-a sărutat pe buze. Degetele ei fine i-au cuprins obrajii: arată-mi ce ştii să faci, i-a şoptit. Cred că aş putea încerca cîteva din cele o sută şi douăzeci de poziţii.

Ethan era mult prea excitat ca să gîndească. Şi-a lipit fruntea de a ei. Era singurul loc în care o putea atinge – dacă o lua în braţe risca să-şi piardă definitiv controlul.

- Acelea nu sînt pentru virgine.

- Arată-mi atunci cum faci dragoste cu o virgină.

- Naiba să te ia, Garrett, a murmurat el. Erau anumite

lucruri pe care nu dorea să le cunoască: curbura spatelui ei gol, aroma secretă a pielii ei, respirația fierbinte pe gîtul lui în clipa în care o poseda, ritmul rapid al trupurilor lor înlănțuite. Știind toate astea, durerea de a o părăsi se transforma în agonie. Iar viața fără ea va fi chiar mai rea decît moartea.

Pe de altă parte, însă, pînă la sfîrșitul săptămînii el ar putea fi doar un leș într-un sac, aruncat în Tamisa.

Garrett a ridicat ochii spre el și l-a provocat din priviri:

- Dormitorul meu este la etaj, pe partea dreaptă a scării. O să las o lampă aprinsă. L-a sărutat pe obraz. Aș lăsa și ușa de la intrare descuiată... dar știu că nu este nevoie, dat fiind că este vorba despre tine.

Capitolul 13

De la serată, Ethan a plecat direct spre casa lui Fred Felbrigg, comisarul poliției metropolitane, aflată în elegantul cartier Belgravia. Era alegerea logică să-i ducă lui dovezile furate, dat fiind că el avea și autoritatea și interesul de a-i aduce în fața justiției pe complotiștii din Ministerul Afacerilor Interne.

Cînd faptele lor vor ieși la iveală vor fi urmate de tot felul de neplăceri: arestări, demisii, alegerea unor noi comitete, audieri și procese. Putea avea însă încredere într-un singur om care să facă ce trebuia, și acesta era Felbrigg, un om religios pînă la fanatism, care punea mare preț pe ordine și pe rutină. În plus, comisarul de poliție îl disprețuia pe Jenkyn. La Scotland Yard nu mai era un secret că pe Felbrigg îl oripilau poziția nelegitimă a maestrului spionilor, precum și metodele neortodoxe de a obține informații ale agenților lui.

Nemulțumit că-și părăsea patul în miez de noapte, Felbrigg a coborît în birou în halat. Cu favoriți roșcovani, scund și îndesat și cu o bonetă de noapte cu un ciucur atîrnînd într-o parte, semăna cu un spiriduș. Un spiriduș cam nervos.

- Ce sînt astea? a întrebat uitîndu-se pe hîrtiile pe care

Ethan i le aşezase pe birou.

- Dovezi ale legăturii dintre Ministerul Afacerilor Interne şi atentatul cu bombă de la Guildhall, a spus Ethan.

Şocat, Felbrigg s-a aşezat la birou iar Ethan a început să-i povestească despre seiful pe care îl deschisese şi despre registrele cu fonduri guvernamentale deturnate spre forţe ostile, radicale.

- Aici este înregistrat transportul de explozive dispărut din Le Havre, a spus Ethan, arătîndu-i o altă pagină. Dinamita care a fost deturnată spre un grup de activişti irlandezi aflaţi la Londra. Li s-au dat de asemenea bani gheaţă şi un permis de acces pentru vizitatori în camera Comunelor.

Felbrigg şi-a scos boneta de noapte şi şi-a şters cu ea transpiraţia de pe faţă.

- Pentru ce să viziteze Camera Comunelor?

- Este posibil să fi dorit să meargă în recunoaştere. Văzîndu-l nedumerit, Ethan a adăugat: pentru un potenţial atac la Westminster.

Nu era de mirare, şi-a spus în sinea lui, că Jenkyn reuşea să-l tot manevreze pe bărbatul acesta. Nu era chiar încet la minte, dar nici prea departe.

Felbrigg şi-a plecat capul peste pagini, citind rar.

Privindu-l pe comisar, ceva nu-i dădea pace lui Ethan. Fusese convins că Felbrigg va acţiona imediat dacă va avea dovada că Jenkyn a conspirat să ucidă nişte cetăţeni nevinovaţi pe care jurase să-i protejeze. Felbrigg îl ura pe Jenkyn. Îi suportase prea multe. Avea toate motivele din lume, personale şi profesionale, să folosească acele informaţii împotriva lui.

Şi totuşi instinctul îi spunea altceva. Felbrigg transpira abundent, era încordat şi nervos. Ar fi putut să fie din cauză că fusese luat prin surprindere, dar ceva în reacţia lui îi cădea de gîndit lui Ethan. Se aşteptase la un semn clar de indignare şi poate la o urmă de triumf pentru că avea în sfîrşit instrumentul cu care să-şi doboare rivalul. Pe chip nu se citea însă nimic. Şi nici nu scotea vreun sunet.

Mişcarea fusese făcută, însă. Nu mai putea da înapoi. *Ceva* se pusese în mişcare şi, indiferent ce anume ar fi fost, singurul lucru care îi rămînea de făcut era să aştepte în umbră ca Felbrigg să treacă la acţiune.

- Unde vei fi mîine? a întrebat Felbrigg.

- Pe ici, pe colo.

- Voi putea lua legătura cu tine?

- Aveţi dovezi suficiente pentru investigaţii şi citaţii, i-a spus Ethan privindu-l atent. Vom lua legătura atunci cînd va fi necesar.

- Registrele se află în continuare în seiful lordului Tatham?

- Da, a răspuns Ethan fără să-i spună şi că-i schimbase cifrul. L-a privit în ochi pe Felbrigg care nu i-a susţinut privirea mai mult de o secundă-două.

De ce nu-mi spui adevărul, ticălosule?

- Mă voi ocupa neîntîrziat de această problemă, a spus Felbrigg.

- Ştiam că aşa se va întîmpla. Eşti recunoscut drept un om de onoare. Ai jurat la Westminster că-ţi vei face datoria „cu dreptate, imparţialitate şi onestitate".

- Şi aşa va fi, i-a răspuns Felbrigg, vizibil deranjat. Acum, dacă tot mi-ai stricat somnul, îţi voi spune noapte

bună și mă voi gîndi cum să rezolv această situație încurcată.

Ethan se simțea ceva mai bine.

S-a întors în apartamentul lui și s-a schimbat în haine de muncitor: pantaloni din flanel, o cămașă de lucru și ghete scurte din piele. S-a învîrtit pentru cîteva clipe prin camerele goale și a fost pentru prima oară că s-a întrebat de ce trăise atît de mult timp ca un pustnic. Pereți goi, mobilă butucănoasă, cînd de fapt și-ar fi permis o casă confortabilă. El își alesese însă acest loc. În slujba lui avea nevoie de anonimat, de izolare. Jenkyn fusese centrul existenței lui. Și pe Jenkyn tot el îl alesese, pentru motive pe care nu le mai înțelegea acum și nu dorea să le examineze.

S-a oprit în fața tabloului cu maimuța și l-a privit îndeaproape. Ce voia Garrett să facă cu el? Era de fapt o reclamă la un spectacol al cărui nume fusese decupat din partea de jos. O maimuță zîmbitoare cu joben, pedalînd în cerc în fața unor privitori care se țineau la distanță. Ochii ei erau melancolici – sau maniacali – Ethan nu se putea decide. Oare exista și un dresor, undeva în lateral, care îl îmbrăcase așa și-l pusese să-și facă numărul? Maimuța avea voie să se oprească atunci cînd obosea?

De ce-l rugase Garrett să-i aducă blestematul acela de tablou? Crezuse că îi va spune unele lucruri despre el – dar nu era cazul, pentru Dumnezeu! S-a hotărît pe loc: nu i-l va arăta niciodată, era prea stînjenitor. Dar de ce-l lăsase atunci pe perete? Și de ce îi pomenise lui Garrett de existența lui?

Ar fi fost mai bine pentru amîndoi dacă ar fi dispărut pentru totdeauna, chiar din acea seară. Putea pleca în celălalt capăt al lumii, își putea schimba numele, putea deveni altcineva. Și astfel putea spera la o viață mai lungă.

Iar Garrett avea să devină şi mai faimoasă, poate construia un spital, preda, îi inspira pe alţii. Poate se va mărita, va avea copii.

Dar pentru Ethan ea va rămîne ca un vis, în adîncurile memoriei. Anumite cuvinte îi vor aminti mereu de ea. La fel şi sunetul fluierului de poliţist. Sau mirosul de violete, ochii verzi, cerul brăzdat de artificii, gustul îngheţatei de lămîie.

A dat să întindă mîna după tablou , a înjurat în barbă şi şi-a retras mîna.

Dacă se ducea la ea... Dumnezeule... posibilităţile aproape că-l făceau să se teamă. Dar îl şi umpleau de speranţă – emoţie care se putea dovedi mortală în profesia lui.

Cît preţuia o singură noapte? Şi cît avea să-i coste pe fiecare dintre ei?

Garrett s-a trezit cînd o adiere caldă i-a atins chipul, ca nişte petale delicate încălzite de soare. O răsuflare fierbinte i-a mîngîiat obrazul. *Ethan.* A zîmbit şi s-a întors, încercînd pentru prima oară în viaţă deliciul de a te trezi în prezenţa cuiva. El mirosea a noapte şi a ceaţă. L-a sărutat, murmurînd somnoroasă. Pe sub pătură, degetele de la picioare i s-au făcut covrig.

- Nu te-am auzit, i-a şoptit ea. Ea nu avea un somn profund iar podeaua scîrţîia – cum de ajunsese la ea fără să facă vreun zgomot?

Ethan era aplecat deasupra ei şi-i mîngîia părul. Ea şi-l prinsese la ceafă, cu o panglică. Pleoapele lui grele s-au

plecat cînd i-a privit trupul acoperit cu o cămaşă de noapte albă, simplă, cu încreţituri mici în dreptul corsajului. Şi-a pus cu blîndeţe mîna pe pieptul ei iar vîrful degetului mijlociu i-a atins golul de deasupra claviculei, acolo unde pulsul îi bătea vizibil. Privirea i s-a întors la chipul ei.

- Garrett... dacă facem asta, va fi şi mai rău.

Ea şi-a lipit buzele de gîtul lui, inspirîndu-i aroma delicioasă.

- Scoate-ţi hainele, i-a şoptit.

Ethan a coborît din pat. Garrett s-a sprijinit într-un cot, să-l urmărească iar el s-a dezbrăcat încet, fără grabă. Una cîte una, hainele lui au aterizat pe podea.

Avea cel mai frumos trup din cîte văzuse ea vreodată, subţire, cu membre lungi, umeri largi şi piept puternic, cu carne fermă după toţi anii de exerciţii fizice brutale. Lumina dată de lampă îi sublinia curbura muşchilor pe cînd se mişca. Ştiuse dintotdeauna că era bine înzestrat, dar era altceva *să-l vadă* aşa. Era cu adevărat o apariţie. Frumos, de sus pînă jos. Un bărbat potent în floarea vîrstei, complet confortabil în goliciunea lui.

Pe cînd ea, pe care nuditatea nu o mai deranjase niciodată pînă atunci, era acum tulburată, stînjenită, tremurînd de dorinţă.

Înainte de a se întoarce în pat, Ethan a aruncat o privire spre obiectele ei personale de pe măsuţa de toaletă: o perie şi un pieptăn cu mînere din sidef, o lampă cu abajurul brodat de ea în şcoală, o casetă pentru acele de păr cu capac croşetat – un cadou de demult din partea domnişoarei Primrose – un vas minuscul din porţelan cu ulei de migdale şi salvie. S-a uitat mai atent la oblectul înrămat

de pe perete, o pereche de mănuși de copil cu cîte o floare făcută din panglici pe fiecare.

- Mi le-a făcut mama, a spus Garrett. Poate că este o prostie să le țin înrămate pe perete, dar nu am prea multe obiecte care să-mi amintească de ea. Era foarte indemînatică.

Ethan s-a așezat pe pat. I-a luat mîinile și le-a ridicat în dreptul buzelor, i-a sărutat degetele și palmele.

- Pe ea o moștenești, deci.

Garrett s-a aplecat spre el și și-a lipit obrazul de părul lui.

- Ai adus tabloul? l-a întrebat.

- L-am lăsat la ușă.

Cu bărbia sprijinită de umărul lui, a văzut pachetul dreptunghiular înfășurat în hîrtie și sprijinit de perete.

- Pot să-l văd?

- Mai tîrziu, i-a spus Ethan. Dumnezeu știe ce vei face cu el. Are o privire ucigașă.

- Sînt convinsă că a avut motive. Șaua bicicletei cauzează adesea amorțirea zonei perineului

Comentariul ei i s-a părut amuzant. Ochii i-au zîmbit și gropița i-a reapărut în obraz. Garrett nu s-a putut abține să nu o atingă cu vîrful degetelor. S-a aplecat și l-a sărutat chiar acolo.

- Vreau să o sărut de fiecare dată cînd o văd, i-a spus.

- Ce anume?

- Gropița din obraz.

Ethan era sincer mirat.

- Nu am nici o gropiță.

- Ba ai. Apare cînd zîmbești. Nu ți-a spus nimeni?

- Nu.

- Nu te-ai văzut în oglindă?

- Nu zîmbesc niciodată atunci cînd mă privesc în oglindă. A cuprins-o pe după ceafă şi i-a posedat gura cu un sărut fierbinte şi lacom. Ea s-a deschis în faţa limbii lui mătăsoase iar gustul lui a ameţit-o uşor. A întins-o pe pat, sărutînd-o leneş, umplîndu-i simţurile cu un foc domol. Mîinile lui rătăceau peste cămaşa de noapte, învăţîndu-i forma trupului prin muselina subţire.

Cu un gest stîngaci, ea i-a atins pieptul, părul scurt şi cîrlionţat. L-a cuprins cu braţele şi a făcut ochii mari cînd şi-a dat seama cît de dezvoltaţi şi de bine conturaţi erau muşchii spatelui.

- Dumnezeule!

Ethan a ridicat capul şi a privit-o întrebător.

- Muşchii trapezi şi deltoizii sînt absolut remarcabili, a spus visătoare, cu mîinile rătăcind pe spatele lui. Şi marele dorsal este perfect definit.

El a rîs în timp ce-i desfăcea cămaşa de noapte:

- Mă faci să mă simt stînjenit cu atîtea complimente.

S-a lăsat peste ea, aproape cu întreaga greutate iar buzele i-au coborît pe pieptul ei, pe pielea dezgolită. Respiraţia ei se adîncea, pulsul i se accelera iar mîinile lui erau peste tot, trăgînd de cămaşa de noapte, alunecînd pe sub ea. Curînd, era dezbrăcată, acoperită numai cu tot ce însemna trupul lui: asprime, netezime, duritate şi mătase. El deţinea complet controlul, conducîndu-o spre un tărîm unde doar el era stăpînul, iar ea novicea.

- Am visat demult asta, i-a şoptit. Cînd te-am văzut prima oară, o parte din creierul meu a spus: pe ea o vreau.

Garrett a zîmbit, cu nasul cufundat în pieptul lui. I-a încercuit un sfîrc cu limba şi l-a întrebat:

- De ce nu ai trecut la fapte?

- Ştiam că eşti prea bună pentru mine.

- Nu, a protestat ea încet. Nu sînt o lady din înalta societate, sînt o femeie obişnuită, ca oricare alta.

- Nimic la tine nu este „obişnuit". Ethan începuse să se joace cu părul ei lung, îşi trecea degetele prin el, îi săruta vîrfurile, le lipea de obraz. Vrei să ştii de ce ţi-am dăruit violete? Sunt frumoase şi delicate, dar şi suficient de rezistente ca să crească în crăpăturile din caldarîm. Nu doar o dată le-am văzut înghesuite la baza vreunui perete întunecat, strălucind ca pietrele preţioase. Chiar şi fără lumina soarelui sau pămînt bun, ele reuşesc să înflorească.

Şi-a lipit buzele de adîncitura dintre sînii ei, ca şi cum ar fi vrut să-i guste delicateţea pielii.

- Nu era nevoie să-mi laşi lampa aprinsă, i-a şoptit. Te-aş găsi oriunde, pe lumină sau întuneric. I-a sărutat alene sînii, lăsînd urme subţiri de umezeală pe care le-a răcorit cu respiraţia. A coborît spre buric şi a suflat uşor în el... după care s-a oprit, mirat de aroma neaşteptată. Lămîie, a şoptit, încercînd să-şi dea seama de unde venea aroma.

- Este... un burete, a spus precaută Garrett, îmbujorîndu-se. Una din modalităţile de a te apăra de o sarcină nedorită este să iei o bucată de burete îmbibat cu zeamă de lămîie şi să-l bagi... Înăuntru...

- Ştiu, a murmurat Ethan, continuînd să o sărute pe abdomen.

- Ştii?

El a zîmbit.

- Nu sînt vreun puştan.

I-a desfăcut cu blîndeţe picioarele şi şi-a lăsat degetele să alunece pe coapsele ei. În sus... în jos... mişcările erau hipnotice, ondulate, ca şi cum era mîngîiată de tentacule delicate. Gura lui s-a aventurat de-a lungul îndoiturii dintre picior şi vintre iar degetele i-au cuprins cîrlionţii care-i protejau sexul, desfăcîndu-i, frămîntîndu-i. A continuat cu limba, mai adînc, separînd cele două pliuri cu lingeri lungi, sinuoase.

Garrett s-a încordat şi a oftat.

Ethan s-a sprijinit în coate iar ochii i-au strălucit amuzaţi.

- Te-am şocat, iubire?

Garrett nu mai reuşea să gîndească limpede. Întreg trupul îi pulsa.

- Puţin, i-a răspuns nesigură. Este prima dată pentru mine.

- Dar păreai atît de aventuroasă ceva mai devreme, atunci cînd vorbeai de poziţii. Degetele lui începuseră să se joace indecent cu ea, alunecau prin părul creţ.

Dorinţa părea să radieze din trupul ei – era aproape mirată că nu vedea nori de aburi ieşindu-i prin piele.

- Eu... eu mă aşteptam să începem ceva mai civilizat şi să lăsăm chestiile aventuroase pentru mai tîrziu.

A zîmbit leneş, cu jumătate de gură.

- Nu m-ai invitat în patul tău aşteptîndu-te să fiu un amant civilizat. Degetul lui mare a alunecat în deschizătura tandră a sexului ei şi s-a rotit în umezeala delicioasă. Un val de plăcere i-a cuprins întregul trup.

I-a aruncat o privire intensă, părînd să-i citească

gîndurile de parcă acestea ar fi plutit prin aer.

- Ai vrut să afli cît de mult te pot face să simți. Ai vrut să știi ce înseamnă să te pierzi în vîltorile plăcerii și să te simți în siguranță în brațele mele, după aceea. Acum sînt aici și te voi iubi cu toată ființa mea.

Degetele lui au desfăcut-o blînd, croindu-și drum printre cele două petale. L-a privit ca vrăjită plecîndu-și capul, cu umerii flexați. S-a înfruptat din ea fără grabă iar ei i-a plăcut atît de mult încît a crezut că va leșina. Limba lui o chinuia, se răsucea, carnea ei se umezea și devenea mai mătăsoasă, mușchii intimi se strîngeau neajutorați, în gol. El îi cerceta secretele ascunse ale sexului, se desfăta cu gustul ei intim. *Te rog, te rog*, ar fi vrut ea să țipe, să-l implore, dar singurul sunet pe care reușea să-l rostească era o tînguire tăcută. Dorința pe care el o trezea în ea nu mai lăsa loc demnității.

Nimic nu i-ar fi putut distrage atenția de la el și de la ce îi făcea el. O fanfară ar fi putut intra triumfal în dormitorul ei, iar ea nici nu ar fi observat-o. Devenise doar o ființă pur fizică, se zvîrcolea ca ieșită din minți pînă cînd el și-a încleștat mîinile pe șoldurile ei și a ținut-o în loc. Și-a concentrat întreaga atenție pe vîrful clitorisului ei, lovindu-l delicat cu vîrful limbii. Disperată, a încercat să-l prindă de umeri și să-l ridice spre ea dar nu a reușit nici să-l clintească.

Limba lui și-a schimbat ritmul, trecea acum peste mugurul sensibil, atingîndu-l ușor, ca degetele care întorc pagina unei cărți. Senzații intense o asaltau din toate părțile iar limba lui neobosită o aducea pe o culme ametitoare. S-a arcuit cînd a ajuns la extaz, cu respirația întretăiată și inima bătînd cu putere. Plăcerea a venit ca o serie de

cutremure... iar şi iar... după care şi-a regăsit pacea, inertă ca o mănuşă goală. Gura lui a însoţit-o mereu şi într-un final s-a întins lîngă ea şi a luat-o în braţe.

- Ţi-a plăcut, i-a spus cu o satisfacţie pur masculină.

Garrett a dat din cap, visătoare.

Cu blîndeţe, Ethan a potrivit-o între şoldurile lui.

- Trebuie să stai relaxată, i-a şoptit. Şi să mă primeşti înăuntrul tău.

I-a simţit bărbăţia întărită şi fierbinte pe abdomen. Dovada dorinţei lui a excitat-o, reaprinzînd dorinţa de a fi posedată. Şi-a trecut braţul peste umărul lui şi a încercat să se rostogolească pe spate, cu el deasupra, dar el a ţinut-o cum era, pe o parte şi i-a trecut piciorul pe deasupra şoldului său. S-a aplecat spre ea, a sărutat-o pe gît şi a muşcat-o uşor. Mîna lui aluneca de-a lungul trupului ei şi nu contenea să o mîngîie.

Şi-a potrivit cu mîna unghiul erecţiei şi a frecat uşurel vîrful de locul vulnerabil dintre coapsele ei. Ea s-a încordat, pregătită. Dar el nu a împins, ci a păstrat o presiune constantă, o prezenţă fierbinte acolo, la intrarea în trupul ei. Gura lui o stăpînea pe a ei, o invada în joacă. I-a cuprins un sîn în palmă şi şi-a trecut degetul mare peste sfîrc.

Garrett nu se putea abţine să nu se foiască sub mîngîierile lui experimentate. Încerca să stea nemişcată, dar degetele lui parcă dansau peste pliurile sexului ei, aţîţîndo. Foamea de el îi sălăşluia adînc în stomac iar el nu a grăbito, a lăsat-o să-l primească în ritmul ei, uşor... oh, degetele lui...

- Respiră, i-a şoptit el.

Ea a oftat, a gemut, s-a arcuit, a tremurat, iar el a

pătruns-o în tihnă, treptat, posedînd-o răbdător. Au trecut cîteva minute, timp în care degetele lui au atins-o, au frămîntat, iar dorința a crescut din nou, în valuri. Numai că de data asta ea nu se mai simțea golită, mușchii ei îl țineau acolo, prizonier.

Cînd și ultimul val de plăcere a trecut, el a schimbat poziția. A ridicat-o cu ușurință și a așezat-o în poala lui, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. I-a cuprins fesele în palme, controlînd cît de adînc o penetra, ferindu-se să o rănească.

Ochii lui erau tulburi cînd au privit într-ai ei.

- Să fiu înăuntrul tău, așa... nu credeam că voi simți într-atît de mult, fără să mor din asta.

Ea și-a lipit fruntea de a lui iar respirațiile li s-au amestecat, nesigure.

- Spune-mi ce să fac.

- Nu te mișca. Rămîi așa, să simți cît de mult te doresc. Ethan tremura, mușchii coapselor lui se încordau sub trupul ei. Chiar și cea mai mică mișcare a lui îi dădea fiori. El a potrivit-o mai bine pînă ce ea l-a simțit ajungînd într-un loc mai adînc, mai sensibil, într-un ritm neobosit.

I-a căutat buzele iar el a răsplătit-o cu un sărut aproape brutal, arzător. Devorîndu-i fiecare geamăt surd, a continuat să-și miște șoldurile iar viscerele ei s-au strîns în jurul bărbăției lui. Trupul lui era atît de puternic încît ar fi putut să o zdrobească cu ușurință, dar o ținea cu grijă în brațe, de parcă era un obiect delicat pe care se temea să nu-l spargă.

Și-a coborît gura pe umărul lui și a savurat gustul sărat, de bărbat. El o pătrunsese adînc – trupul ei se

relaxase suficient încît să-şi dorească mai mult din el – aşa că a început să-l călărească şi totul s-a transformat în delicii şi uimire. Muşchii puternici ai spatelui au tresărit de plăcere sub degetele ei, care lăsau urme invizibile de posesiune.

Respiraţia i s-a oprit cînd el s-a eliberat în sfîrşit. Şi-a îngropat orbeşte faţa în umărul ei şi a scos un sunet surd, ca o creatură pierdută, sălbatică. Ea i-a cuprins capul cu braţele, şi-a trecut buzele peste părul lui în timp ce trupul îi primea ultimele valuri ale eliberării, fierbinţeala lichidă şi uşurarea lentă.

Au rămas îmbrăţişaţi, mîngîindu-se pînă aproape de ivirea zorilor. La primele semne ale dimineţii, Ethan s-a ridicat şi s-a aşezat pe marginea patului.

Garrett s-a pus în genunchi şi l-a îmbrăţişat pe la spate, cu sînii lipiţi de el. *Nu pleca*, ar fi vrut să-l implore, dar a ales să-i spună încet:

- Să te întorci la mine atunci cînd vei putea.

Ethan a tăcut un lung moment.

- Voi încerca, *acushla*.

- Dacă lucrurile nu merg aşa cum ar trebui... dacă vei fi nevoit să pleci departe... promite-mi că mă iei cu tine.

Ethan s-a întors cu faţa spre ea.

- Iubire... a clătinat din cap. Nu ţi-aş putea face asta. Ai rude, prieteni, pacienţi, ai munca ta... totul este aici. Viaţa ta ar fi distrusă dacă ai părăsi toate astea.

- Ar fi distrusă fără tine. De îndată ce cuvintele i-au părăsit buzele, Garrett şi-a dat seama că era adevărat. Pot fi doctor oriunde. Am ceva bani puşi deoparte. Odată ce ne stabilim undeva voi putea să cîştig suficient cît să ne întreţinem pînă cînd îţi găseşti şi tu o ocupaţie potrivită. Ne

descurcăm noi. Mă tem că va trebui să-l luăm și pe tata cu noi, dar...

- Garrett. O succesiune rapidă de emoții i-a străbătut chipul. I-a zîmbit ciudat, i-a luat capul între mîini și a sărutat-o scurt și apăsat pe buze. Nu va trebui să mă întrețiii. Am suficienți bani încît... ei bine, nu contează. Nu se va ajunge acolo. A lipit-o de pieptul lui și a legănat-o ca pe un copil, sărutîndu-i părul. Voi veni la tine dacă voi putea. Îți jur.

Garrett a închis ochii, ușurată și l-a cuprins în brațe.

În seara următoare, Ethan mergea de-a lungul Blackfriars Bridge, podul extrem abrupt de pe Tamisa susținut de cinci piloni din granit roșu. Indiferent din ce direcție ar fi venit trecătorii sau trăsurile, să-l traverseze era o încercare aproape mortală.

Deși era aproape de amurg, prin aer încă pluteau aburii și zgomotele dinspre fabrici, hărmălaia venind dinspre docuri.

Ethan a înaintat pe lîngă cîteva nișe în care dormeau vagabonzi acoperiți cu ziare vechi. Niciunul dintre ei nu s-a mișcat și nici nu a scos vreun sunet cînd a trecut pe lîngă ei. A găsit un loc în care să poată mînca cina cumpărată de la o tarabă cu pește din Southwark. Cu numai un penny, oricine putea mînca la fel de bine cu orice bogătaș din Londra: un file de cod proaspăt trecut prin pesmet și prăjit pe foc de cărbuni într-un ceaun cu grăsime clocotită. În timp ce la interior carnea era moale și albă, exteriorul era

rumenit, crocant. Peștele era împachetat în hîrtie de pergament, alături de o jumătate de lămîie și cîteva mănunchiuri de pătrunjel sărat, prăjit și el.

Sprijinit de o balustradă, Ethan mînca încet și se gîndea. Fusese toată ziua în mișcare, se învîrtise printre măturători, oameni-sandviș care purtau diverse reclame în față și în spate, lustragii și hoți de buzunare. Se simțea foarte obosit, dar mai în siguranță decît între cei patru pereți ai apartamentului său.

A strîns ghemotoc hîrtia de pergament și a aruncat-o în apa murdară, urmărind-o cu privirea. În ciuda tuturor eforturilor de a reduce murdăriile deversate în Tamisa – legislație mai strictă, stații de pompare, canale colectoare noi, nivelul de oxigen nu era suficient pentru ca peștii sau orice vietăți să poată supraviețui.

Bila albă a fost înghițită imediat de suprafața opacă.

A ridicat privirea spre cupola catedralei St. Paul's, cea mai înaltă clădire din Londra. Dincolo de ea, cîțiva nori străluceau lăptoși, străbătuți de raze roz și portocalii.

S-a gîndit la Garrett, așa cum făcea ori de cîte ori avea cîte un moment de tihnă. La ora asta era acasă, de obicei. Nu foarte departe de acolo, îi despărțeau doar vreo cinci kilometri. O parte din creierul lui calcula într-una distanța dintre ei. Gîndul la ea îl liniștea, îi făcea plăcere, îi amintea de umanitatea sa, așa cum nimic și nimeni nu reușea.

Un sunet răsunător anunța trecerea unui tren de-a lungul șinelor. Deși era obișnuit cu acest zgomot, a tresărit auzind puternicul scrîșnet metalic. S-a întors și și-a continuat drumul.

O lovitură puternică l-a luat prin surprindere, de parcă

fusese lovit cu o bîtă. A căzut în fund, abia mai reușea să respire. A încercat să tragă aer în piept, dar se îneca, horcăia. Un bîzîit ciudat îi străbătea trupul.

A făcut apel la toată forța ca să se ridice în picioare. Membrele nu-l mai ascultau, mușchii îi tremurau, creierul îi trimitea semnale ciudate. Bîzîitul s-a transformat în ceva arzător și îngrozitor, mai fierbinte ca focul. Nu părea posibil ca trupul de om să adăpostească o asemenea durere. Pentru că nu-și dădea seama care era cauza, a coborît uimit privirea. O pată de un roșu violent se întindea pe partea din față a cămășii lui.

Fusese împușcat.

A ridicat privirea amorțită spre William Gamble, care se apropia cu un revolver în mînă.

Sunetul asurzitor al trenului părea să nu se mai sfîrșească. S-a sprijinit de balustradă, încercînd să rămînă în picioare.

- Contai pe onoarea lui Felbrigg, așa-i? l-a întrebat Gamble cînd zgomotul s-a stins. E doar un birocrat. Va da întotdeauna raportul superiorului său. Tatham și Jenkyn l-au convins fără probleme că planurile erau pentru binele celor mulți.

Ethan îl privea și nu-i venea să creadă. Dumnezeule mare! Comisarul de poliție avea să sacrifice oameni nevinovați, printre care femei și copii, doar ca să beneficieze de avantaje politice.

- ... ai jefuit seiful lui Tatham cînd eu trebuia să mă ocup de siguranța locului, a continuat iritat Gamble. Jenkyn nu mi-a tras un glonț în cap doar pentru simplul motiv că el a insistat să o invite le serată pe doctorița Gibson. S-a

apropiat de Ethan: nu am vrut să se termine așa. Voiam o luptă dreaptă.

- Ar fi fost, a reușit Ethan să vorbească, dacă... te-aș fi văzut venind. Ceva îi gîlgîia în gît. A tușit și a văzut că scuipa sînge. S-a aplecat peste balustradă și a privit spre apa întunecată de dedesubt.

Nu avea cum să cîștige. Nu avea cum să supraviețuiască.

- Ar fi fost, a repetat Gamble. Dar în ultimele săptămîni ai fost cu mintea razna din cauza tîrfei cu ochi verzi. Ea te-a adus în halul ăsta.

Garrett.

Nu va ști niciodată că în ultima clipă a vieții lui el s-a gîndit la ea. Nu va ști ce însemna pentru el. Moartea i s-ar fi părut mai ușoară dacă ar fi apucat să-i spună. Dar ea se va descurca, așa cum o făcuse și pînă atunci. Era o femeie puternică, o forță a naturii.

Singura lui grijă era că nu-i va mai aduce nimeni flori.

Ce ciudat! În ultimele clipe ale vieții, nu simțea nici furie, nici teamă, ci numai dragoste. Se topea în dragoste. Nimic nu mai conta, doar felul în care ea îl făcuse să se simtă.

- Măcar a meritat? a întrebat Gamble.

Ethan a strîns balustrada în mîini și a zîmbit slab:

- Da.

În momentul următor și-a luat elan și s-a aruncat în apă, cu picioarele înainte. Înainte să lovească apa a auzit ca prin vis zgomot de împușcături. Și-a ținut răsuflarea și s-a pregătit de impact.

Lumea a explodat într-un întuneric de gheață. Ca o

moarte lichidă. S-a luptat slăbit, orbește, fără să poată vedea sau respira. Într-un final, a ajuns în punctul în care durerea a devenit de nesuportat.

A ajuns într-un loc rece și tăcut în care nu mai existau nici timp, nici lumină, nici măcar el însuși. A dispărut în apa rîului, într-un oraș cu milioane de oameni, sub un cer misterios. Inima lui bătea slab, în ritmul numelui ei... *Garrett... Garrett.* Ea era undeva, nu foarte departe. S-a agățat de acest gînd atunci cînd curenții l-au tras spre soarta sa.

Capitolul 14

- Eliza, a spus Garrett obosită, frecîndu-se la ochi. Doar pentru că tata îşi doreşte ceva nu înseamnă că trebuie să-i dai.

Servitoarea era în bucătărie, acolo unde plutea un miros îmbătător de plăcintă cu carne şi încerca să se apere:

- I-am dat o felie subţire, cea mai subţire, de un deget grosime. Uite, să-ţi arăt plăcinta...

- Nu vreau s-o văd. Vreau doar să urmezi meniul săptămînal pe care ţi l-am dat.

- Nu poate mînca aşa, ca un invalid.

- *Este* un invalid.

După multe ore petrecute la clinică, Garrett se întorsese acasă şi descoperise că Eliza avusese geniala idee să-i pregătească tatălui ei una din mîncărurile preferate, o plăcintă enormă cu carne tocată, prea grea pentru sistemul lui digestiv. Şi înfricoşător de scumpă, pentru că se făcea din trei kilograme de coacăze şi stafide, un kilogram şi jumătate de mere, un kilogram şi jumătate de seu de vită, un kilogram de zahăr, un kilogram de carne de vită, cîte o jumătate de litru de vin şi coniac şi o mulţime de condimente, amestecate şi coapte în cocă fragedă.

De sus, din camera tatălui ei, nu se auzea nici un

zgomot. Eliza îi dusese deja felia de plăcintă şi probabil că acum se grăbea să o termine.

- Într-o oră sau două va începe să se plîngă de dureri de stomac, a spus Garrett. Plăcinta cu carne conţine tot ce-i face lui rău, de la seu la zahăr.

Pe jumătate defensivă, pe jumătate copleşită de regrete, Eliza i-a răspuns:

- Domnul Gibson obişnuia să mănînce plăcintă cu carne în fiecare duminică. Iar acum nu mai are voie nici să guste. Ce plăceri i-au mai rămas? Nu are soţie, nu are voie dulciuri, abia dacă mai poate merge, ochii nu-l mai ajută la citit... stă singur în camera lui şi numără zilele pînă la următoarea partidă de poker. Eu zic că ar trebui să-i facem cîte o bucurie, măcar din cînd în cînd.

Garrett a dat să riposteze, dar s-a abţinut, gîndindu-se la cuvintele Elizei.

Avea dreptate. Stanley Gibson, cîndva un bărbat viguros, activ, agent de poliţie, îşi petrecea acum zilele într-o încăpere cufundată în linişte. O încăpere confortabilă, era adevărat, dar în care probabil că uneori se simţea ca la închisoare. Cît rău putea să-i facă cîte un mic răsfăţ, cînd şi cînd? Deşi încerca să facă orice ca să-i păstreze cît mai avea din sănătatea fizică, nu trebuia să-i refuze unele mici plăceri care îi făceau viaţa tolerabilă.

- Ai dreptate, a spus fără prea mare tragere de inimă.

Eliza rămăsese cu gura căscată.

- Am?

- Sînt de acord. Fiecare dintre noi merită un strop de răsfăţ, cînd şi cînd.

- Foarte frumos că gîndeşti aşa, domnişoară.

- Dar dacă acest „răsfăţ" o să-l ţină treaz toată noaptea din cauza unei dureri de burtă, să ştii că te chem să mă ajuţi.

Servitoarea a zîmbit larg.

- Da, doctore.

După ce a urcat la etaj să-şi vadă tatăl care părea foarte mulţumit de el însuşi, insistînd că plăcinta nu-i va face deloc rău, Garrett a coborît în sala de primire din faţă. S-a aşezat la birou şi şi-a sortat corespondenţa, muşcînd din felia de plăcintă pe care i-o adusese Eliza. A luat numai vreo două înghiţituri. Nu-i plăcuseră niciodată mîncărurile dulcege şi grele şi nu împărtăşea cu tatăl ei preferinţa pentru acea plăcintă. După părerea ei, plăcinta aceea cu carne era un amestec de ingrediente care nu aveau ce căuta laolaltă, unite într-o cocă. Era o mîncare grea care se opunea în forţă enzimelor digestive.

Chiar şi înainte să guste din plăcintă, stomacul îi dăduse semne de nelinişte. Îşi făcuse griji ziua întreagă, ştiind că Ethan dusese deja informaţiile incriminatoare la Scotland Yard. Maşinăria justiţiei fusese pusă în mişcare iar lordul Tatham şi sir Jenkyn erau cu siguranţă în defensivă, acum, în încercarea de a se salva. Gîndul că Ethan cunoştea fiecare colţ din Londra o mai liniştea. Era stăpîn pe el şi agil, ştia cum să-şi poarte de grijă.

După cîteva zile, cînd uneltitorii vor fi în spatele gratiilor, Ethan o va căuta. Garrett şi-l imagina în pragul uşii ei, înalt şi frumos, poate chiar puţin emoţionat atunci cînd îl va invita înăuntru. Vor discuta despre viitor... viitorul lor... iar ea îl va convinge că ar fi mai fericiţi împreună decît despărţiţi, în ciuda grijilor pe care şi le făcea el. Iar dacă

Ethan nu va îndrăzni să o ceară în căsătorie, atunci o va face ea, pur și simplu.

Cum arăta oare o cerere în căsătorie?

În romane, cei doi se întorceau dintr-o plimbare la lumina lunii iar logodna era deja *un fait accompli*, lăsîndu-i pe cititori să-și imagineze scena. Garrett auzise că pretendentul se lăsa într-un genunchi, ceea ce ea una n-ar fi făcut pentru nimeni, cu excepția cazului cînd ar fi ajutat să-și urce un pacient pe targa ambulanței.

Frazele romantice nu erau punctul ei forte, așa că ar fi fost mai bine dacă ar fi cerut-o Ethan. I-ar fi spus ceva frumos și poetic, cu accentul lui irlandez. Da, va găsi ea o cale să-l convingă să facă el primul pas.

Se gîndea cu adevărat să se căsătorească cu un bărbat pe care îl cunoștea atît de puțin? Dacă o altă femeie s-ar fi aflat în această situație, Garrett ar fi sfătuit-o să aștepte și să încerce să afle mai multe despre viitorul soț. Șansele ca totul să iasă prost erau mai mari decît să iasă bine.

A trebuit să aștept pentru atît de multe lucruri în viață, și-a spus ea. Petrecuse ani întregi studiind și muncind în timp ce alte tinere erau curtate. Să devină medic fusese visul ei, chemarea ei. Nu se gîndise niciodată că în viitor își va găsi un partener stabil și iubitor care să aibă grijă de ea. Nu dorise să depindă de nimeni.

Garrett nu avea regrete. Aceasta era viața pe care și-o dorise. În același timp însă... obosise să fie mereu prevăzătoare și responsabilă. Tînjea să se arunce cu capul înainte, să fie iubită, dorită, posedată și posesivă. Iar Ethan Ransom era singurul bărbat care o făcuse să-și dorească să-și asume acest risc al adevăratei intimități, nu numai fizice

ci și emoționale. Simțea că cele mai intime gînduri și sentimente erau în siguranță cu el – Ethan nu o va ironiza niciodată, nu-i va cere mai mult decît îi dărula el. În același timp, va fi un amant pretențios, care nu o va lăsa să-i ascundă nimic, iar gîndul acesta o tulbura dar o și înspăimînta.

O bătaie scurtă la ușă a trezit-o din visare. Trecuse de mult ora la care veneau curierii. Cinci secunde mai tîrziu s-a auzit o nouă bătaie la ușă.

Eliza s-a grăbit să deschidă, mormăind ceva despre cei care sculau și morții:

- Bună seara, a auzit-o Garrett spunînd. Cu ce treburi pe-aici?

A urmat o discuție pe înfundate.

Pentru că nu auzea nimic din ce se vorbea, Garrett s-a încruntat și s-a întors în scaun, să se uite spre ușă.

Eliza și-a făcut apariția cu un bilet împăturit. Era încruntată și și-a mușcat buza înainte să spună:

- Este unul din valeții lordului Trenear. Mi-a spus că așteaptă.

Garrett a întins mîna după bilet. A rupt sigiliul de ceară și a văzut cîteva rînduri scrise în grabă. Biletul era de la Kathleen, lady Trenear, soția contelui.

Dr. Gibson,

Dacă ai posibilitatea, te implor să vii cît de repede la reședința Ravenel. Unul dintre oaspeții noștri a avut un accident. Chestiunea este foarte sensibilă, așa că te rog să păstrezi discreția. Mulțumesc, dragă prietenă.

-K

Garrett s-a ridicat atît de repede că scaunul era cît pe ce să se răstoarne.

- Cineva a fost rănit, a spus ea. Plec la reşedinţa familiei Ravenel. Ai grijă să nu-mi lipsească din geantă trusa chirurgicală şi adu-mi haina şi pălăria.

Eliza nu a pierdut vremea cu întrebări. O ajutase pe Garrett de prea multe ori ca să ştie că viteza era esenţială în cazul anumitor pacienţi.

Valetul, un bărbat înalt şi grizonat, a urmat-o imediat atunci cînd i-a făcut semn să o urmeze în sala de operaţii.

- Cine a fost rănit? a întrebat Garrett.

- Mă tem că nu ştiu, domnişoară... doamnă. Un străin.

- Bărbat sau femeie?

- Bărbat.

- Ce a păţit? Văzîndu-l că ezita, a spus nerăbdătoare: trebuie să ştiu de ce natură este rana ca să iau ce trebuie.

- Un accident cu armă de foc.

- Înţeleg, a spus ea. A luat un coş metalic plin cu de toate şi l-a răsturnat pe podea, după care a început să pună în el diverse sticluţe de pe un raft: cloroform, eter, acid fenic, iod, colodiu, soluţie de bismut, fire subţiri de bumbac, tifon, bandaje, glicerină, ligaturi din catgut, alcool izopropilic, săruri metalice. Ia-l tu, i-a spus valetului împingînd coşul spre el. Şi pe aceasta, a continuat arătîndu-i spre o carafă cu apă sterilizată. Valetul s-a clătinat puţin sub greutatea lor. Să mergem, a spus Garrett îndreptîndu-se spre uşă, acolo unde o aştepta Eliza cu pălăria şi haina.

- Nu știu cît timp voi lipsi, i-a spus Garrett servitoarei, trăgîndu-și haina pe ea. Dacă tata să plînge de dureri de stomac, dă-i o doză de tonic digestiv din dulăpiorul lui cu medicamente.

- Da, doctore. Eliza i-a întins geanta grea din piele și bastonul.

Valetul se lupta deja să iasă pe ușă, cu ambele mîini ocupate. Eliza a sărit imediat să-l ajute.

Garrett s-a oprit în prag văzînd trăsura neagră, fără vreun semn de identificare. L-a privit suspicioasă pe valet și a întrebat:

- De ce nu se știe cui aparține? Trăsura familiei Ravenel are blazonul pictat pe una dintre uși.

- A fost decizia lordului Trenear. Mi-a spus că este o chestiune privată.

Garrett nu s-a clintit.

- Cum se numesc cîinii familiei?

Valetul părea ușor jignit.

- Napoleon și Josephine. Sunt doi spanieli mici și negri.

- Spune-mi un cuvînt de-al lady-ei Pandora.

Pandora, una dintre gemene, obișnuia să inventeze cuvinte atunci cînd cele obișnuite nu-i plăceau. În ciuda încercărilor de a o dezvăța de acest obicei, ea tot mai scăpa cîte un cuvînt, cînd și cînd.

Valetul s-a gîndit o clipă:

- Lînezie. Asta a spus atunci cînd lady Trenear și-a rătăcit coșul în care ține lîna de tricotat.

Sigur era vorba de Pandora. Garrett a dat hotărîtă din cap și a spus:

- Să mergem.

Au călătorit din King's Cross pînă în South Audley, mai bine de cinci kilometri care au părut însă cinci sute. Garrett fremăta de nerăbdare cu geanta în poală, ținînd o mînă pe coșul metalic, să nu se răstoarne. Era dispusă să facă orice pentru familia Ravenel, toți fuseseră mereu amabili cu ea și nu-și dăduseră niciodată aere, deși făceau parte din înalta societate.

Contele de acum, Devon, lord Trenear, era un văr de departe care moștenise titlul în mod neașteptat după ce primii doi conți muriseră unul după altul, la un interval foarte scurt de timp. Deși Devon era un tînăr fără experiență în administrarea unui mare domeniu sau în ceea ce privea obligațiile financiare, se achitase admirabil de această sarcină. Își asumase și răspunderea pentru cele trei surori Ravenel, Helen, Pandora și Cassandra, toate nemăritate la acel moment, cînd ar fi putut foarte bine să le lase în voia sorții.

Casa construită în perioada domniei lui Iacob I a apărut într-un final în depărtare, o construcție pătrată bogat ornamentată cu coloane, arcade și frontoane. În ciuda dimensiunilor, era o casă caldă, primitoare. De îndată ce trăsura s-a oprit, un valet a deschis ușa iar un altul a întins mîna să o ajute pe Garrett să coboare.

- Luați asta, a spus Garrett fără altă introducere, întinzînd coșul. Aveți grijă – majoritatea chimicalelor de acolo sînt caustice și ușor inflamabile.

Valetul i-a aruncat o privire speriată și a strîns și mai tare mînerul coșului.

Garrett a coborît din trăsură și a străbătut cu pași

repezi aleea care ducea spre intrare.

Două femei o așteptau în prag: doamna Abbott, menajera, o femeie plinuță cu păr argintiu și lady Cassandra, tînără, blondă, cu ochi albaștri și genul de chip întîlnit pe o camee. În spatele lor, în holul de la intrare părea să domnească panica: cameriste și valeți alergau de colo-colo cu carafe cu apă și cu ceea ce păreau a fi prosoape și cearșafuri murdare.

Garrett a strîmbat din nas la mirosul care plutea prin aer, un amestec de substanțe organice și chimicale caustice... oricare ar fi fost sursa, mirosul era greu, de putregai.

Menajera a ajutat-o imediat să-și scoată pălăria și haina.

- Doamnă doctor Gibson, a spus Cassandra, părînd tulburată. Slavă Domnului că ai ajuns atît de repede!

- Spune-mi ce s-a întîmplat.

- Nu sînt foarte sigură. Un bărbat a fost adus aici ceva mai devreme de poliția fluvială care ne-a cerut să nu spunem nimănui nimic. A fost aruncat în rîu și se pare că atunci cînd l-au scos au crezut că era mort, dar imediat a început să tușească și să geamă. L-au adus aici pentru că avea în portofel o carte de vizită de-a vărului West și pentru că nu au știut unde să-l ducă în altă parte.

- Bietul de el, a spus încet Garrett. Chiar și cel mai sănătos bărbat se putea îmbolnăvi grav după ce a fost expus apelor toxice ale Tamisei. Unde este acum?

- L-au dus în bibliotecă, a spus doamna Abbott, arătînd spre unul dintre holuri. Acolo e ceva de nedescris. Lordul și lady Trenear au încercat să dea mizeria jos de pe

el și să-l facă să se simtă ceva mai confortabil. A clătinat din cap: covoarele... mobila... sînt toate distruse, fără îndoială.

- De ce contele și contesa l-ar îngriji personal pe un străin? a întrebat nedumerită Garrett.

O nouă voce s-a alăturat conversației. Un bărbat se apropia de ele din celălalt capăt al holului.

- Nu este un străin. Vocea îi era profundă, cu un ușor accent rafinat.

Garrett s-a întors cu fața spre el și a simțit un șoc care aproape că a lăsat-o fără răsuflare. *Ethan.* Ochii aceia albaștri... părul întunecat. . statura atletică... numai că nu era el. Dezamăgirea a pus stăpînire pe ea, urmată de un fior rece, o premoniție.

- Sunt West Ravenel. S-a uitat peste umăr, spre Cassandra. Draga mea, i-a șoptit, te rog să mă lași singur cu doctorul, pentru cîteva clipe. Fata a ieșit imediat, urmată de menajeră. Ravenel s-a întors din nou spre Garrett și a spus încet: bărbatul rănit este o cunoștință de-a ta. Ești aici pentru că el a dorit să vii.

Prin piept îi treceau săgeți reci de spaimă. Cele cîteva înghițituri de plăcintă cu carne de mai devreme păreau să i se ridice în gît. A înghițit cu greu, încercînd să alunge starea de greață și a întrebat:

- Este domnul Ransom?

- Da.

Alte săgeți și mai ascuțite i s-au înfipt în piept, în inima care îi bătea nebunește.

Ravenel i-a vorbit rar, de parcă ar fi încercat să-i dea timp să se obișnuiască cu gîndul:

- A primit un glonț în piept. A pierdut foarte mult

sînge. Rana nu pare să mai sîngereze acum, dar este într-o stare foarte gravă. Își pierde adesea cunoștința. Te-am chemat nu pentru că am mai spera să-l salvezi, ci pentru că el a vrut să te vadă pentru ultima oară.

Garrett a încercat să gîndească limpede dincolo de oroare. Ar fi vrut să țipe, să plîngă, să se prăbușească la pămînt. S-a gîndit însă la cei care erau responsabili pentru răul făcut lui și un val de furie a cuprins-o, alungînd disperarea. *Cum de au îndrăznit să-i facă asta?* Accesul de mînie i-a dat forță și curaj. A strîns din pumni și a spus cu glas ferm:

- Duceți-mă la el. Îl voi face bine.

Capitolul 15

- Cred că nu ai înțeles bine în ce stare este, a spus Ravenel pe cînd o conducea spre bibliotecă. Viața lui atîrnă de un fir de ață.

- Am înțeles foarte bine, a spus Garrett urmîndu-l cu pași mari. Orice rană în piept pune viața în pericol. În plus, apele Tamisei sînt contaminate cu bacterii, nitrați și alte chimicale otrăvitoare. Astfel de răni sînt cel mai greu de dezinfectat.

- Și totuși crezi că sînt șanse să-l salvezi? a întrebat-o sceptic.

- Îl voi salva. Garrett a clătinat din cap nemulțumită auzindu-și vocea tremurînd.

Au intrat în biblioteca imensă, formată din două încăperi care comunicau între ele, pe ai căror pereți erau înșirate rafturi pentru cărți, din mahon. Piesele de mobilier erau greoaie și includeau o masă masivă, așezată în centru și o banchetă lungă. Pe covorul adus din Persia erau teancuri de prosoape și carafe cu apă. Un miros greu răzbătea în ciuda prospețimii săpunului cu fenol, folosit de obicei pentru cai sau pentru murdăriile dificile din casă.

Kathleen, lady Trenear, subțire și fragilă și soțul ei Devon erau amîndoi aplecați deasupra unei siluete întinse

pe banchetă.

Inima lui Garrett bătea atît de tare că luminile din încăpere păreau să-i pulseze în fața ochilor.

- Bună seara, a spus încercînd să pară liniștită, dar fără prea mare succes.

S-au întors amîndoi spre ea.

Kathleen era o femeie delicată, roșcată, cu o frumusețe aproape felină. A privit-o cu îngrijorare.

- Doamnă doctor Gibson, a murmurat.

- Contesă, a spus ea. După care l-a salutat pe contele înalt și brunet: lord Trenear.

S-a uitat imediat la Ethan. Dacă nu ar fi tremurat violent, ar fi crezut că murise deja. Chipul îi era ca de ceară, buzele vinețiii, ochii închiși. Îl acoperiseră cu o pătură dar îi lăsaseră un braț și umerii descoperiți. Mîna se odihnea cu palma în sus, cu degetele ușor îndoite și unghiile aproape gri.

A lăsat geanta jos, lîngă banchetă și i-a luat pulsul. Era atît de slab că abia l-a simțit. Venele erau lipsite de culoare și aplatizate. *Dumnezeule mare!* Pierduse prea mult sînge.

Ethan a tresărit sub atingerea ei. A ridicat pleoapele grele iar privirea tulbure, dezorientată s-a fixat asupra ei, focalizîndu-se cu efort. Un zîmbet slab i-a apărut pe buze, fantomatic.

- Garrett... nu am prea mult timp.

- Prostii, a spus ea hotărîtă. Te voi face bine cît de curînd.

A dat să-l dezvelească dar mîna lui mare a alunecat peste mîna ei, oprind-o:

- Sunt pe moarte, iubire, l-a auzit șoptind.

Cuvintele lui au cutremurat-o. Pînă şi ea a fost uimită că i-a putut răspunde coerent:

- Lasă-mă pe mine să pun diagnosticul.

Degetele lui s-au înlănţuit cu ale ei. Senzaţia era lipsită de căldură şi forţă, aşa cum fusese obişnuită.

- Garrett...

Şi-a folosit mîna liberă ca să dea pătura deoparte, să poată vedea rana de glonţ. Era un cerc mic, surprinzător de neted. Dată fiind elasticitatea pielii, Garrett ştia sigur că glonţul era mai mare decît diametrul găurii.

Ethan şi-a fixat privirea asupra ei şi a vorbit cu mari eforturi:

- Din prima clipă în care te-am văzut am ştiut că tu eşti jumea mea. Te-am iubit dintotdeauna. Dacă mi-aş putea alege soarta, nu ne-am despărţi niciodată. *Acushla*... bătaie a inimii mele, respiraţia sufletului meu... nimic pe lume nu e mai frumos. Umbra ta pe pămînt este lumina soarelui meu.

A tăcut, cu ochii închişi. Trupul îi tremura violent. Durerea îl făcea să-şi apropie sprîncenele, de parcă s-ar fi concentrat pe ceva.

Neîndemînatică, Garrett a început să scotocească în geantă după stetoscop. Inima i se frîngea în bucăţi. Ar fi vrut să se arunce pe el şi să urle de disperare. *Nu sînt suficient de puternică pentru asta,* şi-a spus. *Nu pot suporta. Dumnezeule, te rog, nu lăsa să se întîmple asta... te rog...*

S-a uitat la chipul lui cenuşiu şi o mantie de calm s-a aşezat peste îngrijorarea ei. Nu-l va pierde.

A pus cu grijă stetoscopul pe cîteva locuri de pe pieptul lui, din dreptul gîtului şi pînă în capătul cutiei

toracice. Deși respira rapid și superficial, plămînii nu păreau să-i fie afectați. S-a agățat de această veste bună și a căutat din nou în geantă. A găsit trusa cu ace hipodermice și a pregătit o seringă cu morfină.

- Ethan, a spus încet, poți să-mi spui ce fel de armă a fost? Cam de la ce distanță a tras atacatorul?

El a întredeschis ochii și a privit-o fără să înțeleagă.

Din spatele ei s-a auzit glasul lui Devon, lord Trenear:

- După arsura din piept aș zice că s-a tras de aproape. Glonțul nu a ieșit. Aș crede că a fost un pistol de calibru mare.

Spera ca el să aibă dreptate: rana făcută prin carne de un glonț de calibru mare ar fi trebuit să fie mai largă, ceea ce făcea mai ușoară scoaterea lui.

- Mi-a spus că a fost unul dintre oamenii lui Jenkyn, a continuat Trenear. Un asasin de profesie ar folosi un glonț modern, cu formă conică, nu rotundă. Dacă este așa, înseamnă că este învelit într-o carcasă de cupru sau oțel.

- Mulțumesc, domnule. Glonțul cu vîrf ascuțit avusese probabil o traiectorie directă, nu ricoșase în interiorul corpului lui. Iar dacă era în carcasă metalică însemna că nu s-a fragmentat.

Trenear a privit-o și a înțeles că avea de gînd să-l opereze acolo pe Ethan, într-un efort de ultim moment pentru a-i salva viața. Ochii lui erau întunecați, mărginiți de un albastru profund... *ochii lui Ethan*. Înnebunise oare? Nu, nu se va mai gîndi la altceva. Doar la ce avea de făcut acum.

- De ce ai nevoie? a întrebat Kathleen. Avem trei vase mari cu apă clocotită și altele pe foc. L-am spălat cu săpun cu fenol.

- Excelent, a spus Garrett. Am adus cu mine un coş cu chimicale. Căutaţi vă rog sticluţa pe care scrie hipoclorit de sodiu şi turnaţi-o toată într-un vas cu apă. Dezinfectaţi cu ea masa, centimetru cu centimetru, şi acoperiţi-o cu cearşafuri curate. Am nevoie de toate lămpile pe care le găsiţi. S-a întors spre Devon: îl poate aduce cineva pe doctorul Havelock?

- Merg chiar eu după el.

- Mulţumesc. Să aducă neapărat dispozitivul Roussel pentru transfuzii. N-o să vrea, dar să nu vină fără el. A îngenunchiat lîngă banchetă şi a frecat braţul lui Ethan cu soluţie antiseptică. A ridicat seringa şi a scos aerul din corpul de sticlă pînă ce apărut un strop limpede în vîrful acului.

Ethan a clipit, părînd să-şi revină.

- Garrett, a spus cu grijă, de parcă nu era sigur că acela era numele ei. A văzut seringa din mîna ei. Nu am nevoie de asta.

- Îmi vei mulţumi cînd voi începe să caut glonţul.

Pieptul i se ridica şi-i cobora violent, respira agitat.

- Nici să nu te gîndeşti să mă deschizi... ca pe o blestemată conservă cu carne.

- Vei primi cele mai bune îngrijiri medicale, l-a liniştit ea.

- Chiar dacă supravieţuiesc operaţiei, febra mă va ucide.

- Vei supravieţui cu siguranţă operaţiei şi, la fel de sigur, vei face febră. Una foarte rea. Eşti plin de microbi inflamatorii după ce ai stat în apa aceea mizerabilă. Din fericire, am adus cu mine o mulţime de soluţii antiseptice. Te curăţ imediat.

- Pentru Dumnezeu, femeie... ah, la naiba, ce-a fost asta?

- Morfină, i-a răspuns ea împingîndu-i în braţ soluţia din seringă.

Ethan s-a supus, ştiind că nu avea cum să o oprească.

- N-ai pic de romantism în tine, a mormăit. Nici măcar un osişor.

Garrett ar fi zîmbit dacă ar fi putut.

- La şcoală am desfăcut şi apoi am asamblat un întreg schelet. Nu există nici un os al romantismului.

El şi-a întors capul.

Garrett era sfîşiată de dragoste şi îngrijorare. A simţit cum îi tremurau buzele şi a închis strîns gura. Ştia că Ethan înţelesese cît de aproape era de moarte şi că se resemnase în faţa inevitabilului. Voia să-şi petreacă ultimele clipe conştient şi lucid, în braţele femeii pe care o iubea.

În loc să-l mîngîie, însă, mîinile ei vor mînui instrumente chirurgicale. În loc să-l privească cu adoraţie, ochii ei vor căuta contuzii şi sîngerări.

Nu, ea nu era o romantică.

Dar nici nu ar fi fost femeia pe care o iubea el dacă nu ar fi făcut totul ca să-l salveze.

A lăsat deoparte seringa şi s-a uitat la urechea lui, cu formă perfectă. S-a aplecat şi i-a şoptit:

- Ethan, ascultă-mă. Asta fac eu cel mai bine. Vom trece împreună de asta iar eu voi avea grijă de tine. Voi sta cu tine minut de minut. Ai încredere în mine.

Şi-a întors obrazul spre ea. Garrett ştia că el nu o credea. Lumina din ochi i se stingea.

- Spune-mi că mă iubeşti, i-a şoptit el.

Cuvintele au dat năvală în inima ei... *te iubesc, am nevoie de tine, oh, Doamne, nu mă părăsi...* dar a avut premoniția îngrozitoare că, spunînd asta, îl va lăsa să plece. Ca și cum i-ar da permisiunea să treacă dincolo, împăcat, în loc să lupte pentru viața lui.

- Mai tîrziu, i-a răspuns cu blîndețe. Îți spun cînd te trezești, după operație.

Cînd doctorul Havelock a ajuns, Ethan fusese deja așezat pe masa masivă din stejar. Fusese nevoie de efortul lui West Ravenel și a încă trei bărbați care l-au mișcat cu mare grijă, de teamă să nu-i facă vreun rău. Ethan delira acum, scotea din cînd în cînd cîte un geamăt sau un strigăt de neînțeles.

Cu ajutorul lui Kathleen, Garrett îl spălase din cap pînă în picioare cu soluție dezinfectantă și-i răsese zona din jurul rănii, pregătindu-l pentru operație. Îi puseseră un prosop peste mijloc, din decență, iar la sfîrșit îl acoperiseră cu cearșafuri curate din bumbac. Paloarea alb-albăstruie dădea pielii lui aparența marmurei.

Morfina își făcuse efectul doar în parte, era evident că Ethan avea în continuare dureri, dar Garrett nu îndrăznea să-i suplimenteze doza din cauza tensiunii foarte scăzute.

Garrett a răsuflat ușurată cînd l-a văzut pe doctorul Havelock. Prezența lui îi dădea curajul că îl va ajuta pe Ethan să depășească acel moment. Havelock se pieptănase în grabă iar pe obraji și bărbie avea peri scurți argintii, barba de o zi. L-a examinat pe Ethan cu o eficiență tăcută și a răspuns murmurelor lui incoerente cu cîteva cuvinte liniștitoare.

Cînd Havelock a terminat evaluarea, Garrett l-a tras într-un colţ ca să discute între patru ochi.

- Este foarte aproape de un colaps circulatoriu, a spus Havelock încet, cu o expresie gravă. Nu am mai văzut pînă acum un pacient care să poată supravieţui unei hemoragii atît de severe. Glonţul a pătruns în muşchiul pectoral stîng. Nu m-ar mira ca artera să fie complet secţionată.

- La asta m-am gîndit şi eu – dar dacă ar fi fost aşa, ar fi murit pe loc. De ce s-a oprit sîngerarea? Dacă sîngele s-ar fi scurs în cavitatea toracică, plămînii nu i-ar mai fi funcţionat. Dar nu s-a întîmplat asta.

- Este posibil ca artera să se fi comprimat şi să se fi obturat temporar.

- Dacă se dovedeşte că e vorba de artera axilară, braţul va fi suficient de alimentat cu sînge dacă i-o întrerup definitiv?

- Da, circulaţia colaterală ar fi suficientă. Dar nu te-aş sfătui să faci asta.

- Ce m-ai sfătui, atunci?

Havelock a privit-o cîteva momente într-un fel care ei nu i-a plăcut deloc.

- Lasă-l pe bietul de el să moară în pace.

Cuvintele lui au avut efectul unei palme peste faţă.

- Poftim? a întrebat uimită. Nu. Îl voi salva.

- Nu poţi. Din cîte am învăţat de la tine despre medicina antiseptică, bărbatul este într-atît de contaminat încît nu mai are nici o şansă. Este o nebunie, o dovadă de egoism să-l faci să treacă printr-o operaţie inutilă. Chiar dacă ai reuşi să-i amîni decesul cu o zi sau două, l-ai face să treacă printr-o agonie de nesuportat. Organele îi vor ceda,

unul după altul. Nu vreau să am așa ceva pe conștiință. Și nici tu.

- Văd eu ce fac cu conștiința mea. Tu doar ajută-mă. Nu-l pot opera singură.

- Să operezi atunci cînd datele medicale spun contrariul – și cînd îi vor cauza pacientului doar o suferință inutilă, este chiar definiția malpraxisului.

- Nu-mi pasă, a spus Garrett, nechibzuită.

- Îți va păsa chiar foarte tare dacă asta îți va distruge cariera. Știi că sînt numeroși cei care abia așteaptă să-ți ridice licența. Prima femeie chirurg din Anglia, alungată din profesie din cauza unui scandal... ce va însemna asta pentru toate femeile care visează să-ți calce pe urme? Și cum rămîne cu pacienții pe care nu-i vei mai putea ajuta?

- Dacă nu fac nimic pentru el nu voi mai putea fi de ajutor nimănui, a izbucnit Garrett, tremurînd de emoție. M-ar bîntui pentru totdeauna. N-aș putea trăi cu gîndul că aveam o șansă să-l salvez dar nu am făcut-o. Tu nu-l cunoști. Dacă lucrurile ar fi stat invers, el ar fi făcut orice pentru mine. Trebuie să lupt pentru el. *Trebuie*.

Bărbatul o privea de parcă nu o mai recunoștea.

- Nu gîndești limpede.

- Gîndesc mai limpede decît am făcut-o în viața mea.

- Este bărbatul pe care l-ai cunoscut în casa lordului Tatham.

Garrett a roșit, dar i-a susținut privirea:

- Ne cunoșteam deja. El este... este... important pentru mine.

- Înțeleg. Tăcut, Havelock se trăgea de favoriții albi, timp în care se scurgeau secunde prețioase din viața lui

Ethan.

- Ai adus dispozitivul pentru transfuzii? a izbucnit Garrett, nerăbdătoare să treacă la acțiune.

- Am încercat transfuzii în cazul a șapte pacienți și fiecare s-a sfîrșit cu dureri atroce sau chiar atacuri de cord. Nu s-a descoperit încă de ce anumite tipuri de sînge sînt compatibile iar altele nu. Tu nu ai văzut ce se întîmplă cînd procedura eșuează. Eu da. Și nu voi mai face niciodată un pacient să treacă printr-o asemenea agonie.

- L-ai adus? a insistat ea.

- Da, i-a răspuns el. Dacă îl folosești, atunci Dumnezeu să vă ajute, și pe tine și pe bietul nenorocit. Fii sinceră: acționezi pentru binele pacientului sau pentru tine?

- Pentru amîndoi! O fac pentru amîndoi.

A citit în expresia lui că era răspunsul greșit.

- Nu te pot ajuta să faci ceva împotriva intereselor pacientului. Sau ale tale, a spus Havelock. Este curată nebunie, Garrett.

Nu-i mai spusese niciodată pe numele mic.

Au rămas tăcuți cîteva momente, apoi Havelock i-a aruncat o privire rugătoare și fermă deopotrivă și s-a întors spre ușă.

- Pleci? l-a întrebat ea uluită.

El a trecut pragul fără să-i răspundă.

Garrett se simțea goală pe dinăuntru, amorțită. Doctorul William Havelock – partenerul, sfătuitorul și confidentul ei, bărbatul cu o capacitate infailibilă de a discerne între bine și rău chiar și în cele mai dificile situații – tocmai îi întorsese spatele. Nu voia să ia parte la ce avea ea de gînd să facă. Nu pentru că el nu ar fi avut dreptate –

ci ea. El rămînea fidel principiilor, pe cînd ea...

Nu avea principii cînd era vorba de Ethan Ransom.

Ci doar îl iubea, pur şi simplu.

Tremurînd de disperare, a clipit des pentru că i se pusese un văl pe ochi. Simţea că se sufocă.

La naiba, la naiba, acum mai şi plîngea!

Cineva stătea în prag. Era West Ravenel, care o privea atent. Ochii lui neobişnuit de albaştri ieşeau în evidenţă pe tenul ars de soare.

Garrett a plecat capul şi a înghiţit în sec de cîteva ori. Probabil că o dispreţuia, sau o compătimea. Orice ar fi fost, simţea că un singur cuvînt din partea lui o va distruge.

- Hai s-o facem, l-a auzit spunînd. Te ajut eu.

A ridicat capul şi l-a privit uimită. I-au trebuit cîteva clipe ca să-şi dea seama că el se oferea să o ajute cu operaţia. Şi-a dres glasul şi a reuşit să rostească:

- Ai pregătire medicală?

- Deloc. Dar voi face tot ce-mi spui.

- Ai probleme la vederea sîngelui?

- Dumnezeule, nu! Sînt fermier. Sînt mereu înconjurat de sînge, animal sau uman.

Garrett l-a privit neîncrezătoare, ştergîndu-se la ochi cu mîneca.

- Fermierii au de-a face cu mult sînge?

Ravenel a zîmbit:

- N-am spus că m-aş şi pricepe la asta. Zîmbetul lui îi aducea aminte atît de mult de cel al lui Ethan că Garrett a simţit o gheară în piept. Ravenel a scos o batistă din buzunar şi i-a întins-o.

Simţindu-se umilită pentru că o văzuse plîngînd,

Garrett şi-a şters ochii şi obrajii şi şi-a suflat nasul.

- Cît de multe ai auzit?

- Cam tot. Sunetul se propagă în toată biblioteca.

- Crezi că Havelock avea dreptate?

- În legătură cu ce?

- Că ar trebui să-l las să moară în pace în loc să-l torturez cu o operaţie?

- Nu. Oricum ai distrus scena mişcătoare de pe patul de moarte. Abia aşteptam să aud ce urmează după „umbra ta pe pămînt este lumina soarelui meu" şi cînd colo ai început să răcneşti ordine, mai rău ca un sergent. Poţi să-l operezi pe Ransom. Oricum nu va mai fi în stare să spună ceva la fel de romantic în seara asta.

Garrett îl privea încruntată dar şi uimită. Probabil că nu-şi dădea seama sau nu-i păsa că glumele erau total nepotrivite în asemenea împrejurări. Probabil ultima variantă era cea adevărată. Pe de altă parte, nepăsarea lui o liniştea. Putea fi un ticălos atunci cînd îi convenea, mai mult ca sigur, dar nu era genul care să cedeze sub presiune. Iar în clipa aceea era tot ce-i trebuia.

- Foarte bine, a spus ea. Mergi la bucătărie şi spală-ţi partea de sus a corpului cu săpun cu fenol şi apă fierbinte. Ai grijă să te freci şi sub unghii. I-a privit mîinile îngrijite, cu degete lungi şi elegante.

- Ce să îmbrac? a întrebat-o Ravenel.

- O cămaşă din bumbac. Să nu atingi nimic după aceea – în special clanţa uşii. Şi să vii direct încoace.

El a dat scurt din cap şi s-a îndepărtat cu paşi siguri. Vocea i-a răsunat pe coridor:

- Doamnă Abbott, merg la bucătărie să mă spăl.

Avertizează-le pe cameriste să-şi ferească privirea de la fizicul meu masculin.

Kathleen, lady Trenear s-a apropiat de Garrett.

- Despre ce cameriste o fi vorba? Ale noastre se vor înghesui toate în camera de spălat vasele, să vadă mai bine.

- Mă pot baza pe el? a întrebat-o Garrett.

- Este solid ca o stîncă. West administrează fermele domeniului, se ocupă de arendaşi şi se pricepe la toate, de la mieii născuţi primăvara la îngrijirea vitelor bolnave. Face orice este nevoie, oricît de neplăcut ar fi. Te-aş ajuta şi eu, dar... Kathleen a făcut o pauză, apoi a adăugat: sînt din nou însărcinată şi am greţuri mare parte din timp.

Garrett a privit-o îngrijorată pe contesa albă ca varul. Probabil că îi era rău din cauza mirosului greu al apei murdare.

- Expunerea la această contaminare nu-ţi face bine, i-a spus. Trebuie să faci imediat baie şi să stai întinsă într-o cameră bine aerisită. Şi spune-i bucătăresei să-ţi facă un ceai cu ghimbir. O să-ţi mai liniştească stomacul.

- Aşa voi face. Kathleen i-a zîmbit. West şi servitorii te vor ajuta. Soţul meu şi cu mine vom face aranjamentele necesare ca domnul Ransom să părăsească Londra cît mai curînd posibil. Trebuie dus într-un loc sigur pînă ce se întremează.

- Mă tem că ai prea multă încredere în priceperea mea, i-a spus Garrett cu tristeţe.

- După ce ai operat-o pe Pandora? Nu am nici cel mai mic dubiu. Sunt convinsă că ai un as în mînecă.

- Mulţumesc. Tulburată, Garrett a simţit că ochii i se umezeau din nou.

Kathleen i-a prins mîinile în mîinile ei calde.

- Dă tot ce poţi şi lasă soarta să decidă. Nu-ţi vei face reproşuri mai tîrziu dacă vei şti că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă.

Garrett a schiţat un zîmbet:

- Îmi cer scuze... dar nu ştii mai nimic despre doctori.

- Forceps de arteră, a spus Garrett arătînd spre unul dintre instrumentele sterilizate de pe tava acoperită cu o bucată de pînză de in. Forceps de torsiune. Forceps pentru răni. Forceps pentru sutură. Bisturiu pentru amputare. Bisturiu cu două tăişuri pentru amputare. Bisturiu interosos. Bisturiu pentru rezecţie. Scalpel curbat, scalpel drept, foarfece curbate...

- Mi le spui pe parcurs. Mintea mi s-a golit imediat ce am auzit „bisturiu pentru amputare".

West Ravenel stătea alături de Garrett în faţa mesei din bibliotecă, acolo unde Ethan, inconştient, fusese înfăşurat în cearşafuri albe curate şi o pătură din bumbac. Garrett îi administrase cloroform turnînd cu grijă cîteva picături într-un inhalator cilindric în timp ce Ravenel îi ţinea o mască ce îi acoperea nasul şi gura.

A dat cearşaful deoparte şi l-a lăsat descoperit pînă la talie

- Ce mai specimen! a spus Ravenel. Are muşchi pînă şi în locuri în care nici nu ştiam că există muşchi.

- Domnule Ravenel, a spus ea luînd o siringă lungă şi groasă, te rog să te abţii de la comentarii. A turnat cu grijă soluţie de clorură de zinc pe rană şi a pus siringa deoparte. Dă-mi te rog sonda Nélaton – cea cu vîrful din porţelan.

A inserat sonda şi a descoperit că glonţul avusese o traiectorie dreaptă, ajungînd pînă la prima coastă. Vîrful sondei s-a lovit de ceva dur. Garrett a scos-o şi i-a privit vîrful devenit acum albastru.

- Ce este? a întrebat-o Ravenel.

- Porţelanul se albăstreşte în contact cu plumbul.

Glonţul ajunsese într-o zonă cu vene majore, artere şi nervi, toate fiind protejate de armura muşchilor duri.

Garrett învăţase la şcoală să nu opereze niciodată un membru al familiei sau pe cineva de care era ataşată emoţional. Chirurgii aveau nevoie de obiectivitate. A privit chipul lui Ethan şi şi-a dat seama că urma să înceapă cea mai dificilă operaţie din cariera sa pe bărbatul de care se îndrăgostise. *Dumnezeu să mă ajute*, şi-a spus în gînd, nu ca o blasfemie ci ca o rugăciune.

- Am nevoie de scalpelul curbat, a spus.

Ravenel i-a întins imediat instrumentul. Pe cînd se pregătea să facă o incizie imediat sub claviculă l-a auzit întrebînd:

- Trebuie neapărat să privesc partea aceasta?

- Aş prefera să-mi dai instrumentul corect atunci cînd ţi-l cer, i-a spus sec. Ceea ce înseamnă să-ţi ţii ochii deschişi.

- Întrebam şi eu, a spus el. Sunt deschişi.

A tăiat cu grijă, divizînd ţesutul. Glonţul era înfipt în artera axilară, împreună cu ceva ce părea a fi o bucată de pînză din cămaşă sau haină. Aşa cum bănuise doctorul Havelock, capetele arterei secţionate se contractaseră şi se închiseseră.

- Ar fi murit în cîteva minute din cauza hemoragiei dacă glonţul nu i-ar fi astupat temporar artera. Acesta,

împreună cu coagularea, au acționat ca un dop. Continuînd să studieze atent rana, l-a întrebat: te pricepi să pui ață într-un ac?

- Da.

- Bine. Folosește-te de forceps și ia catgut din borcanul acela. Trece-l prin cel mai subțire ac de pe tavă.

A îndepărtat brațul lui Ethan astfel încît să formeze un unghi drept.

Văzînd unde se pregătea să facă o a doua incizie, el a întrebat:

- De ce-l tai la subraț cînd rana este în piept?

- Trebuie ligaturat mai întîi capătul distal al arterei. Lasă-mă să mă concentrez, te rog.

- Scuze. Sunt obișnuit cu operațiile pe animalele de la fermă. Dacă ar fi fost vorba de o vacă lovită de ciumă aș fi înțeles exact ce se petrece.

- Dacă nu taci îți pun cloroform la nas și mă descurc singură.

El a închis imediat gura.

În minutele care au urmat, Garrett a făcut o muncă delicată: a ligaturat artera în două locuri, atentă să nu atingă rețeaua de vene din zona axilei. A extras glonțul și bucata de țesătură, a debridat țesutul afectat și a irigat rana ca să scape de mizerii și bacterii. La indicațiile ei, Ravenel s-a folosit de o chiuretă pentru a spăla inciziile proaspete cu soluție antiseptică. Ea a montat cîteva tuburi pe post de drene și le-a cusut cu mătase carbolică, după care a bandajat locul cu tifon.

- Am terminat? a întrebat Ravenel.

Garrett nu i-a răspuns imediat, ocupată să evalueze

starea lui Ethan.

Genunchii şi picioarele deveniseră albe ca marmura, chipul lui căpătase o paloare mortală. Pulsul îi coborîse la patruzeci de bătăi pe minut.

Îl pierdea.

- Nu încă, a răspuns încercînd să-şi păstreze calmul. Am nevoie... avem nevoie de încă o persoană. Una să doneze sînge, cealaltă să mă asiste. Aparatul Roussel... unde este?

- Vorbeşti despre o transfuzie? a întrebat Ravenel. Funcţionează?

Ea nu l-a privit cînd i-a răspuns:

- Cam jumătate din pacienţi au decedat în mai puţin de o oră.

Din celălalt capăt al încăperii au auzit vocea lordului Trenear.

- Aparatul este chiar aici, lîngă mine.

Garrett nu-şi dăduse seama că asistase şi el la operaţie, într-atît fusese de concentrată pe ce avea de făcut.

Trenear s-a apropiat şi a pus pe masă o casetă din lemn de trandafir lăcuit.

- Ce trebuie să fac? a întrebat.

- Deschide caseta dar nu atinge nimic dinăuntru. Am nevoie ca unul dintre voi să doneze sînge iar celălalt să mă ajute cu transfuzia.

- Ia-mi mie sînge, s-a oferit imediat Trenear.

- Nu, a spus Ravenel. Insist să fie eu donatorul. Dacă supravieţuieşte, asta o să-l înfurie şi mai tare.

I-a zîmbit lui Garrett. Privindu-l, Garrett s-a relaxat puţin.

- Foarte bine. A tras adînc aer în piept. Lord Trenear, te rog să-ţi speli mîinile în vasul din partea aceea şi să pulverizezi soluţie carbolică. Scoate-ţi cămaşa, domnule Ravenel şi aşează-te pe masă aşa încît braţul stîng să fie poziţionat lîngă braţul drept al domnului Ransom.

Dispozitivul fusese sterilizat deja. Avea o formă ciudată, un mănunchi de tuburi delicate care ieşeau dintr-un vas de sticlă, ca o vieţuitoare marină mecanică. Un tub era conectat la un aspirator, altul la un robinet minuscul şi la o canulă cu un ac în vîrf, iar altul la o pompă de forma unui balon.

Dispozitivul a tremurat puţin în mîinile lui Garrett, atunci cînd ea l-a scos cu grijă din cutie. Mai asistase o dată la o transfuzie, dar chirurgul de atunci folosise un aparat mult mai simplu, de modă veche.

Blestemat să fie Havelock! Dacă rămînea ar fi putut-o sfătui cum să-l folosească.

Garrett a ridicat ochii de pe aparat şi a clipit văzîndu-l pe West Ravenel dîndu-şi cămaşa jos şi urcîndu-se pe masă. În ciuda comentariului de mai devreme legat de Ethan şi de silueta lui atletică, nici el nu se prezenta prea rău. Avea musculatura dură, bine formată a unui bărbat obişnuit să ridice şi să care greutăţi. Cel mai mult a surprins-o însă că şi bustul îi era la fel de bronzat ca şi faţa.

Ce gentleman stătea afară, la soare, fără cămaşă?

Ravenel a zîmbit cînd i-a surprins expresia. O strălucire de amuzament uşor arogant i-a străbătut privirea.

- Munca la fermă, a spus. Şi mai muncesc din cînd în cînd la carieră.

- Gol pe jumătate? a întrebat Garrett, aşezînd aparatul

pe o pînză curată.

- Încarc bolovani în căruțe trase de cai, a spus el. Ceea ce se potrivește perfect cu intelectul meu. Și este mult prea cald pentru cămașă, să știi. Deși Garrett nu a schițat nici un zîmbet, a apreciat nota de umor care i-a abătut atenția de la gravitatea situației. O singură greșeală, o bulă de aer în venă, și viața lui Ethan se sfîrșea.

Trenear s-a apropiat la rîndul lui.

- Ce mai fac acum?

Ea i-a întins un vas sterilizat, din sticlă.

- Umple-l cu apă fiartă.

I-a ascultat apoi inima lui Ravenel, cu stetoscopul și i-a luat pulsul. Avea inimă de bivol, ritmul era puternic și regulat. A umplut aspiratorul cu apă și i-a legat ferm un garou pe braț.

- Strînge pumnul te rog. Brațul musculos s-a contractat. O venă cubitală medie perfectă, a spus frecîndu-i brațul cu alcool izopropilic. Aș fi găsit-o și fără garou.

- M-aș mîndri tare cu aceste laude privind venele mele, a spus Ravenel, dacă nu aș vedea acul acela lung de vreo opt centimetri atașat la unul dintre tuburi.

- Voi fi cît mai blîndă cu putință, a spus ea. Dar mă tem că va fi incomod.

- Nu se compară cu un glonț în piept, sînt sigur. Nu pot să mă plîng ca un papă-lapte.

Fratele lui mai mare i-a spus fără urmă de răutate:

- Știm cu toții că ești un papă-lapte. N-ai decît să te văicărești.

- Poate că ar fi mai bine să-ți ferești privirea, domnule Ravenel, a murmurat Garrett. Și să nu deschizi pumnul.

- Spune-mi West.

- Nu ne cunoaștem suficient de bine.

- Îmi storci sîngele din vena cubitală medie, a spus el. Îmi spun pe numele mic femei care au făcut chiar mai puțin de atît. Drace! a exclamat cînd Garrett i-a înfipt acul ușor curbat în venă. S-a încruntat văzînd cum sîngele îi curgea de-a lungul tubului spre aspirator. De cît va fi nevoie?

- Cam trei sute de mililitri. Vom umple vasele doar cît pulsul să-și revină la ritmul și volumul normal. Garrett a legat un alt garou pe brațul inert al lui Ethan și a început să caute o venă. Niciuna nu era vizibilă. Lord Trenear, te rog să apeși aici și aici... El a făcut întocmai cum i se spusese.

Nimic. Nici o venă.

Puls zero.

Ethan și-a dat ultima suflare, ca un oftat.

Murise.

- Nu, nu! a spus cu vehemență Garrett apucînd un bisturiu. Să nu-mi faci asta, ticălosule, porc de cîine! A strîns o bucată de piele între degete, a făcut rapid o incizie și a expus o venă. Dă-mi un depărtător, a spus printre dinți. Cum Trenear ezita în fața tăvii cu instrumente, a continuat: pe cel ascuțit. El l-a ridicat imediat de pe tavă și i l-a întins.

În cîteva secunde, Garrett ridicase vena cu depărtătorul, făcuse o incizie transversală cu bisturiul și introdusese o canulă. În timp ce lordul Trenear ținea canula nemișcată, ea a conectat-o la transfuzie și s-a folosit de pompă și de aspirator ca să scoată ultimul dram de aer și să introducă apă sterilă. Deși nu mai folosise niciodată aparatul, cumva mîinile ei știau ce să facă, ghidate de o parte a creierului ei care gîndea de zece ori mai repede decît

de obicei. A răsucit ventilul de închidere şi sîngele a început să-i curgă în venă.

Cei doi bărbaţi erau acum conectaţi printr-un canal închis ermetic.

Garrett a apăsat balonul-pompă ca să elibereze sîngele încet în vena lui Ethan, să nu-i forţeze inima. Buzele i se mişcau într-o incantaţie neobosită: *întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te...*

Un minut mai tîrziu, silueta lipsită de viaţă a suferit o schimbare miraculoasă. Pulsul i-a revenit. A prins ceva culoare iar pieptul i s-a ridicat o dată, de două ori... după care a început să respire întretăiat. După încă un minut transpira şi avea convulsii.

Garrett a oftat uşurată. Ochii i s-au înceţoşat, aşa că i-a acoperit cu mîna şi a încercat să se stăpînească. Cîteva cuvinte profane i-au scăpat printre dinţi cînd o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

- Înjuri atît de frumos, i-a spus Ravenel. Puţine femei o fac cu atîta naturaleţe.

- Am învăţat la Sorbona, i-a răspuns Garrett continuînd să-şi ţină mîna la ochi. Ar trebui să mă auzi înjurînd în franceză.

- Prefer să nu, altfel cine ştie? Dacă mă îndrăgostesc de tine? A propos, Ransom are suficient sînge acum? Nu de alta, dar am cam început să ameţesc.

Garrett şi-a curăţat instrumentele şi aparatul pentru transfuzii şi i-a verificat lui Ethan semnele vitale pentru a zecea oară. Pulsul – o sută. Temperatura – treizeci şi şapte

cu doi. Respirația – treizeci. Transpira abundent și se zvîrcolea în timp ce efectul anesteziei se risipea.

L-a lăsat în grija doamnei Abbott, a păşit nesigură pînă în colțul bibliotecii și s-a așezat pe o scăriță din lemn sculptat. Și-a sprijinit capul în mîini. Și-a dat seama, ca prin vis, că tremura violent. Nu se putea gîndi ce să facă, așa că a stat acolo, cu dinții clănțănind.

Cineva s-a aplecat spre ea. A simțit pe spate o mînă mare, caldă. A întors capul și l-a văzut pe West Ravenel. Nu a făcut nici un comentariu malițios, era doar o prezență calmă, prietenoasă, care a liniștit-o puțin. Atingerea lui i-a amintit de felul în care o mîngîia Ethan pe gît. Tremurul s-a risipit, a început să se relaxeze. El a rămas nemișcat, în liniște, pînă ce ea s-a ridicat cu un oftat.

Ravenel și-a retras mîna de pe spatele ei. Fără vreun cuvînt, i-a întins un pahar cu whisky sau coniac – ceva cu alcool, în orice caz – pe care ea l-a acceptat recunoscătoare. Dinții i s-au ciocnit de pahar cînd a luat prima înghițitură. Focul de culoarea ambrei a ajutat-o să se elibereze cu totul de tensiune.

- A trecut aproape o oră, a spus Ravenel. Înseamnă că transfuzia a fost un succes, nu-i așa?

Garrett a mai luat o înghițitură.

- Nu va muri din cauza rănii produse de glonț, a spus cu tristețe, încleștîndu-și degetele în jurul paharului. Va muri din cauza a ce i-a pătruns în corp pe traiectoria glonțului. Viruși, bacterii, microbi letali, chimicale contaminate. Rîul este o adevărată otravă.

- Nu m-aș grăbi să-l consider mort, a spus Ravenel. Provine dintr-o familie de bărbați rezistenți. O lungă linie de

ticăloși plini de vicii. Așa cum a dovedit-o deja, poate supraviețui acolo unde alții nu au nici o șansă.

- Îi cunoști familia?

- Înțeleg că nu ți-a spus. Este un Ravenel. Bătrînul conte a fost tatăl lui. Dacă nu ar fi fost un bastard, el ar fi purtat acum titlul de lord Trenear, nu fratele meu.

Capitolul 16

West a zîmbit cînd Garrett Gibson a ridicat spre el ochii verzi, mirați.

- Acum îmi explic asemănarea, a spus după un lung moment.

Ce mică părea acum, ascunsă într-un colț al bibliotecii, cu genunchii la gură! În ora care trecuse fusese un comandant plin de energie, cu privirea hotărîtă. Lucrase cu o precizie milimetrică uimitoare pe vene și țesuturi. West nu știa mai nimic despre chirurgie, dar înțelesese că asistase la o operație executată cu o rară măiestrie.

Acum, din cauza epuizării, chirurgul strălucit semăna cu o școlăriță sperioasă care greșise drumul spre casă.

West o plăcea mult. Chiar îi părea rău că o refuzase de fiecare dată pe Helen atunci cînd încercase să le facă cunoștință. Și-o imaginase ca pe o matroană severă, probabil ostilă bărbaților, iar insistențele lui Helen cum că doctorița Gibson era o tînără drăguță nu îl convinseseră deloc. Helen, cu nejustificata ei afecțiune pentru oameni, obișnuia să-i supraaprecieze pe toți.

Garrett Gibson era mai mult decît drăguță, însă. Era fascinantă. O femeie desăvîrșită, inteligentă cu o calitate subtilă... cea a unei tandrețe abia sugerate.. totul la ea îl

intriga.

În seara aceea surprizele se ţinuseră lanţ, începînd cu Ethan Ransom care fusese adus pe jumătate mort de doi poliţişti îngroziţi care, era evident, nu voiau să ştie nimic despre cele întîmplate. Îşi opriseră barca de patrulare sub podul Blackfriars, ca să tragă pe furiş o duşcă de whisky din sticlă şi au auzit ce se întîmpla sus, pe pod. După ce asasinul s-a îndepărtat, au reuşit să-l tragă pe bărbatul rănit în barca lor şi l-au căutat prin buzunare. Nu au găsit nimic cu ajutorul căruia să-l poată identifica, doar cartea de vizită a lui West. Dar auziseră suficient de mult din conversaţia celor doi ca să-şi dea seama că, dacă raportau întîmplarea, îşi creau probleme grave.

- Cine ţi-a făcut asta? îl întrebase West pe Ransom atunci cînd acesta a fost aşezat pe banchetă, în bibliotecă.

- Unul dintre oamenii lui Jenkyn, reuşise să spună Ransom, chinuindu-se să rămînă conştient.

- Jenkyn a dat ordinul?

- Da. Să nu ai încredere în poliţie. Felbrigg... Cînd mă vor găsi...

- Nu te vor găsi.

- Vor veni după mine.

N-au decît să încerce, îşi spusese West.

Kathleen se aplecase deasupra bărbatului pe moarte şi-i ştersese mîlul de pe faţă cu o cîrpă curată. Ransom îşi pierduse cunoştinţa cîteva secunde, după care s-a trezit la loc, cu un geamăt.

- Vrei să chemăm pe cineva? îl întrebase cu blîndeţe iar el îi răspunsese ceva neinteligibil din care, ca prin minune, ea reuşise să înţeleagă ceva. Se întorsese spre West

şi îi spusese: vrea să o chemăm pe doctorița Gibson.

- Gibson are cabinetul în King's Cross, nu-i așa? Îl putem aduce mult mai repede pe medicul familiei.

- Nu o vrea în calitate de doctor, spusese Kathleen cu blîndețe. O dorește pe femeia pe care o iubește.

Ce pereche ciudată, își spusese atunci West: o doctoriță și un agent guvernamental. Dar după ce i-a văzut împreună și-a dat seama că legătura dintre ei nu trebuia înțeleasă de nimeni în afară de cei doi.

S-a ridicat și a privit chipul ei extenuat. Și-a dat seama că era pe punctul să cedeze. Îl privea cu ochi goi, copleșită, incapabilă să pună o singură întrebare măcar.

- Doctore, i-a spus el, tocmai ce am vorbit cu fratele meu. Îl vom duce pe Ransom în Hampshire. Plecăm în cîteva ore.

- Nu poate fi deplasat.

- Nu este în siguranță aici. Niciunul dintre noi nu sîntem, de fapt. Nu avem de ales.

Garrett a reușit să se adune:

- Zdruncinăturile îl vor omorî. Mutatul lui iese din discuție.

- Îți jur că-l vom duce repede și cu mare grijă.

- Pe drumuri de țară? a întrebat ea neîncrezătoare.

- Îl vom transporta cu un vagon privat. Vom ajunge la domeniul familiei în zori. Este retras și liniștit. Se va putea recupera departe de ochii curioși.

West abia aștepta să se întoarcă la Eversby Priory. Începea să urască Londra și haosul ei de străzi, clădiri, vehicule, mizerie, fum, strălucire și grandoare. Oh, îi mai lipsea din cînd în cînd orașul, dar după cîteva zile era

nerăbdător să se întoarcă în Hampshire.

Vechiul conac al familiei Ravenel era aşezat în vîrful unui deal. Oricine se apropia putea fi văzut de la cîţiva kilometri depărtare. Zecile de mii de acri erau în posesia familiei încă de pe vremea lui Wilhelm Cuceritorul. Părea potrivit ca Ethan Ransom, care – deşi ilegitim – aparţinea liniei succesorale, să fie apărat de duşmani în casa strămoşilor lui. El şi Garrett Gibson aveau să fie în siguranţă acolo. West avea de gînd să se asigure de asta.

Garrett a clătinat din cap:

- Nu-mi pot părăsi tatăl... este bătrîn şi bolnav...

- Îl luăm cu noi. Acum spune-mi de ce va avea nevoie Ransom pentru călătorie.

West era aproape sigur că, în condiţii obişnuite, Garrett l-ar fi combătut. Acum îl privea însă inertă, ca paralizată.

- Dacă nu doreşti să vii cu noi, a spus cîteva momente mai tîrziu, îi voi angaja o asistentă. Poate că ar fi chiar mai bine. Poţi rămîne la Londra, să păstrezi aparenţele, în timp ce el...

- Vom avea nevoie de o trăsură-ambulanţă cu care să-l transportăm de aici la gară, l-a întrerupt Garrett. Tot o ambulanţă trebuie să-l ia din gara Hampshire şi să-l ducă la tine acasă. Va trebui deci să o luăm cu noi.

- O trăsură întreagă? s-a mirat West, întrebîndu-se cum ar încăpea într-un vagon. Nu ne descurcăm cu o targă şi o saltea bună?

- Ambulanţele au arcuri speciale, elastice, care absorb şocurile. Altfel, ligaturile arterelor nu vor rezista şi va face hemoragie. Mai avem nevoie de recipiente cu apă, o cutie

cu gheață, lămpi de mînă, ligheane, prosoape, cearșafuri...

- Fă o listă, i-a spus grăbit West.

- Va trebui să o luăm cu noi și pe servitoarea noastră, să aibă grijă de tata.

- Orice este nevoie.

L-a privit suspicioasă:

- De ce faci toate astea? Domnul Ransom nu-i agreează pe cei din familia Ravenel. Devine ostil doar cînd le aude numele pomenit.

- Asta pentru că Edmund, fostul conte, i-a tratat foarte urît și pe el și pe mama lui. West și-a suflecat și mai sus mîneca și a apucat de un capăt al plasturelui pe care Garrett i-l lipise pe urma lăsată de ac. Sîngerarea se oprise iar bandajul începuse să-l deranjeze. Vreau să-l ajut pe Ransom pentru că în trecut s-a purtat frumos cu Helen și cu Pandora. Și pentru că este un Ravenel, fie că-i place sau nu. Și am rămas destul de puțini Ravenel pe fața pămîntului. Fratele meu și cu mine am rămas orfani de mici și, undeva în adîncul sufletului, am adăpostit dintotdeauna niște fantezii idioate cu mese mari, în familie, cu copii mulți și cîini alergînd prin casă.

- Mă îndoiesc că domnul Ransom ar dori să ia parte la așa ceva.

- Poate că nu. Dar să știi că noi, bărbații, nu judecăm chiar atît de simplist. Un glonț primit în piept ne poate face să ne schimbăm anumite păreri.

Garrett abia dacă a observat vîrtejul de pregătiri din jurul ei. A rămas lîngă Ethan în fosta bibliotecă elegantă a

familiei Ravenel, acum plină cu piese de mobilier pline de sînge şi covoare distruse. Nu mai deţinea controlul situaţiei.

Lordul Trenear şi West Ravenel luau decizii fără să o întrebe iar ea era prea epuizată ca să se mai amestece.

Ethan s-a trezit treptat, dezorientat şi avînd dureri insuportabile. Abia dacă a părut să o recunoască pe Garrett şi i-a răspuns cu greu, monosilabic la întrebări. Ea a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-i aline durerile, i-a mai făcut o injecţie cu morfină, i-a răcorit fruntea cu apă rece şi i-a pus o pernă mică sub cap. S-a aşezat la masă şi şi-a sprijinit fruntea pe braţele încrucişate. A închis pentru o clipă ochii şi a simţit că se afundă în somn.

- Doctore, a auzit vocea blîndă a lui Kathleen.

Garrett a ridicat repede capul, încercînd să se adune.

- Cum te simţi, doamna mea?

- Mult mai bine, mulţumesc. Am trimis doi servitori la tine acasă, să-i ajute la împachetat pe tatăl tău şi pe servitoare. Lordul Trenear şi cu mine avem o propunere la care am vrea să reflectezi.

- Da?

- Plănuisem deja să plecăm din oraş pe timpul verii. Dar înainte să ne retragem la Eversby Priory, am acceptat invitaţia socrilor Pandorei, ducele şi ducesa de Kingston, să petrecem două săptămîni în Sussex. Au acolo un conac minunat, pe malul mării, cu un mic golf privat şi plajă şi o mulţime de camere pentru oaspeţi. Cred că tatălui tăi i-ar face foarte bine dacă ar veni cu noi, să facă băi în mare şi să stea puţin la soare. În felul acesta te-ai putea concentra pe îngrijirea domnul Ransom, în loc să te împarţi în mai multe locuri.

- Nu v-aș putea cere așa ceva, cu atît mai mult ducelui și ducesei...

- Ar fi încîntați să-l găzduiască, doar i-ai salvat viața Pandorei. Va fi tratat regește.

Garrett și-a frecat ochii obosiți și a adăugat:

- Este responsabilitatea mea. Nu cred că...

- Se pune de asemenea problema siguranței lui, i-a atras atenția cu blîndețe Kathleen. Dacă se întîmplă ceva legat de prezența domnului Ransom la Eversby Priory, sînt sigură că ai prefera ca tatăl tău să nu fie expus pericolului.

- Probabil ai dreptate. Dar va trebui să-l întreb pe tata ce preferă. Mă îndoiesc însă că va dori să locuiască în casa unor străini.

- Servitoarea voastră îl va însoți, bineînțeles. Kathleen o privea cu căldură și îngrijorare. Îl voi aduce la tine de îndată ce sosește, să stați de vorbă.

- Va dori să meargă cu mine, a spus Garrett. Sînt tot ce i-a rămas pe lume.

Dar cînd Stanley Gibson a sosit acasă la familia Ravenel și i s-au prezentat cele două posibilități, reacția lui nu a fost tocmai cea scontată de Garrett.

- O vacanță la soare, în compania unui duce? a exclamat încîntat tatăl ei. Eu, care nu am făcut în viața mea baie în mare? Eu, un amărît de agent de poliție, să stau de vorbă cu bogătanii, să mănînc din farfurii poleite cu aur și să beau vin franțuzesc simandicos?

- Înțeleg, tată, nu este nevoie să...

- Accept! a exclamat el din toată inima. Dacă ducele își dorește compania mea, o va avea. Cred că-i va face bine să poată sta de vorbă cu unul ca mine, sa afle cîte ceva

despre anii petrecuți în poliție.

- Tată, a spus Garrett alarmată, nu cred că ducele a cerut în mod special să...

- Înseamnă că totul este aranjat, a intervenit grăbită Eliza. Nu vrem să dezamăgim un duce, nu-i așa? Noi doi va trebui să ne sacrificăm și să mergem în Sussex, domnule Gibson, ca să-i facem pe plac ducelui. Trebuie să faci tot ce poți pentru alții, așa mi-a spus mereu mama. Haide, să mergem. Menajera a pregătit o cameră în care să te odihnești pînă mîine dimineață, cînd avem tren.

Înainte ca Garrett să poată protesta, cei doi ieșiseră deja din bibliotecă.

Cu o viteză și o eficiență aproape miraculoase, familia Ravenel a reușit să îndeplinească pînă în zori toate cerințele lui Garrett. Ethan a fost așezat cu mare grijă pe o targă care a fost cărată de trei valeți și de însuși contele pînă la ambulanța care aștepta ascunsă în spatele unui grajd. Cerul era complet negru, singura lumină care venea de la un felinar arunca umbre strîmbe pe caldarîm.

Așezată lîngă Ethan în trăsura acoperită, Garrett nu a văzut mai nimic tot drumul. West îi spusese că mergeau la o gară privată, la sud de Londra, de unde se vor îmbarca într-un tren special fără să fie văzuți de nimeni. Fuseseră luate măsuri speciale și luaseră toate permisele pentru ca trenul să nu oprească deloc pînă la destinație.

Trăsura trasă de un singur cal înainta ușor, cu pași măsurați. Chiar și așa, în ciuda arcurilor elastice, Ethan gemea ori de cîte ori era zdruncinat și izbit. Garrett nici nu-

şi putea imagina agonia prin care trecea. L-a ţinut de mînă tot timpul, nu i-a dat drumul nici măcar atunci cînd strînsoarea lui ameninţa să-i frîngă oasele.

Trăsura a încetinit. Ajunseseră într-un loc întunecat şi tăcut, ca într-o pădure izolată. Garrett s-a uitat printre perdelele trăsurii şi a văzut nişte porţi înalte acoperite cu iederă şi sculpturi cu îngeri şi figuri solemne de bărbaţi, femei şi copii cu braţele încrucişate la piept, resemnaţi. Erau într-un cimitir. Îngrozită, s-a tîrît pînă în faţă, acolo unde West Ravenel stătea pe banchetă, alături de vizitiu.

- Unde naiba ne duci?

El a privit-o peste umăr.

- Ţi-am spus mai devreme. La o gară privată.

- Arată ca un cimitir.

- Este a cimitirului, a recunoscut el. Are o linie specială pentru trenuri funerare. Dar are şi legături cu liniile principale londoneze şi cu London Ironstone Railroad care îi aparţine prietenului nostru comun Tom Severin.

- I-ai povestit domnului Severin ce s-a întîmplat? Dumnezeule mare! Putem avea încredere în el?

West a făcut o grimasă.

- Nimeni nu-şi doreşte să fie nevoit să aibă încredere în Severin, a recunoscut el. Dar era singurul care putea obţine atît de rapid permisele de trecere pentru un tren special.

S-au apropiat de o clădire masivă din cărămidă şi piatră care adăpostea un peron de cale ferată. Deasupra intrării era aşezată o placă: *Grădinile Liniştii.* Sub ea era un blazon ca o carte deschisă în care fuseseră sculptate cuvintele *Ad Meliora.*

- Spre o lume mai bună, a tradus în șoaptă Garrett.

West a privit-o surprins:

- Ai studiat latina?

L-a privit ironică:

- Sînt doctor.

- Bineînțeles, s-a scuzat el.

Trăsura-ambulanță s-a oprit în dreptul peronului, acolo unde fuseseră trase deja trăsura familiei Ravenel și alte două. În clipa în care au oprit, valeții s-au repezit să scoată targa din trăsură.

- Cu grijă, le-a spus Garrett.

- Mă ocup eu, i-a spus West. Tu urcă în tren.

- Dacă îl lovesc sau îl răstoarnă...

- Am înțeles. Mă descurc.

Încruntată, Garrett a coborît din trăsură și a privit în jur. Pe un geam fusese pictat un anunț cu ce anume se afla pe fiecare nivel: la primul se găseau camere mortuare, cripte, încăperi de depozitare și sala de așteptare pentru clasa a doua, în timp ce la al doilea nivel erau birourile și sala de așteptare pentru clasa întîi.

Un al doilea panou le arăta însoțitorilor cortegiilor care dintre vagoane erau pentru sicriele de clasa întîi și care pentru clasa a doua și a treia.

Garrett le-a citit cu atenție și a clătinat din cap, descoperind că și cadavrele din trenuri erau împărțite pe clase sociale, așa cum erau și pasagerii în viață. Pentru un doctor, însă, nu existau asemenea categorisiri. Toți oamenii erau egali, fie ei săraci sau bogați.

O voce amuzată cu accent galez i-a tulburat gîndurile:

- Așa-i! Chiar și cadavrele trebuie să știe unde le e

locul.

Garrett s-a întors repede.

- Domnule Winterborne! a exclamat. Nu ştiam că veţi veni! Îmi pare atît de rău că v-am deranjat!

Patronul ei i-a zîmbit. În ochii negri au strălucit luminile date de lămpile de gaz din preajmă.

- Nici un deranj, doctore. Oricum pe la ora asta mă trezesc de obicei dimineaţa. Am vrut să mă asigur că vagonul este pregătit şi că vă aşteaptă.

Garrett a făcut ochii mari.

- Este vagonul dumneavoastră?

- Vagonul da, dar locomotiva îi aparţine lui Tom Severin.

- Domnule, vă rămîn îndatorată mai mult de cît aş putea...

- În nici un caz. Şi eu şi lady Helen te considerăm ca făcînd parte din familie. A propos, Helen îţi transmite dragostea ei. Winterborne a ezitat, privind în depărtare pe peron înainte să o privească din nou: am aflat de refuzul lui Havelock de a te asista. Să ştii că decizia lui m-a dezamăgit.

- Nu trebuie să-l condamnaţi, vă rog.

- Tu nu-l condamni?

Garrett a clătinat din cap.

- Un prieten adevărat îţi spune cînd crede că faci o greşeală.

- Un prieten adevărat face greşeala alături de tine, a spus sec Winterborne. Eu nu sînt de părere că ai acţionat greşit. Şi eu aş fi procedat la fel.

- Adevărat?

- Dacă aş avea şi cea mai mică şansă să o salvez pe cea

pe care o iubesc nu aș ezita nici un moment. Și vai de cel care mi-ar fi stat în cale! A cercetat-o atent și i-a spus franc: ești la capătul puterilor. Vagonul are două separeuri. Încearcă să te odihnești puțin înainte de a ajunge în Hampshire. A dus mîna la buzunar și a scos un plic gros din piele. Ia-i, te rog.

Garrett s-a uitat cu grijă în plicul plin cu bancnote de o sută de lire. Erau mai mulți bani decît văzuse în toată viața ei.

- Domnule Winterborne, nu aș putea să...

- Banii nu rezolvă toate problemele, i-a spus el. Dar nici nu strică să-i ai. Trimite-mi vorbă dacă ai nevoie de ceva. Și dă-mi de veste cînd starea lui Ransom se va îmbunătăți.

- Da, domnule. Mulțumesc.

Winterborne a condus-o la tren. Au trecut pe lîngă cîțiva bărbați care scoteau roțile trăsurii-ambulanță, ca să poată fi transportată cu mai mare ușurință. Targa fusese deja așezată în vagonul care era mai degrabă un palat pe roți. Fiecare dintre cele două saloane avea baie proprie cu apă curentă, caldă și rece. Mai exista un salon cu scaune confortabile îmbrăcate în catifea și lămpi de citit.

Dulgherii lui Winterborne încropiseră o suspensie pentru targă. Erau doi suporți încrucișați, prinși de pereți cu cîrlige masive, din metal. Garrett s-a înfiorat cînd a văzut că acele cîrlige fuseseră înșurubate direct în lemnul de nuc măiestrit lucrat. S-a dovedit însă că suspensia avea să reducă la maximum șocurile și hurducăturile din timpul mersului.

După ce targa a fost fixată, Garrett și-a tras un scaun aproape. Cu tandrețe, și-a pus palma pe fruntea lui Ethan

care frigea şi l-a prins de încheietură, să-i verifice pulsul. Ethan respira greu şi se zvîrcolea de durere.

Winterborne s-a apropiat şi el şi l-a privit cu îngrijorare profundă pe rănit:

- Părea întotdeauna indestructibil, a spus încet. Şi-a făcut duşmani periculoşi. Nu-mi place că eşti şi tu implicată în acest conflict.

- Nici lui nu-i plăcea. A încercat să se ţină departe de mine.

Winterborne a zîmbit maliţios:

- Nu suficient de bine, după cît se pare.

Garrett a zîmbit stins.

- Nu a reuşit din cauza mea. Pot fi foarte încăpăţînată uneori.

- Am observat, i-a răspuns Winterborne iar ochii i-au zîmbit, blînzi.

Garrett a privit chipul lui Ethan şi a spus:

- S-a aşteptat chiar de la început că se va ajunge la asta. Dar era convins că, pentru el, este singura cale.

- Poate că ar trebui să-i demonstrezi că se înşeală, a murmurat Winterborne.

- O voi face, i-a răspuns ea. Dacă voi avea prilejul, o voi face.

Capitolul 17

În timp ce trenul înainta spre Hampshire, peisajul se schimba. Tonurile de gri și albastru ale Londrei lăsau loc unei palete explozive de culori. Răsăritul roz-portocaliu s-a topit pe cerul limpede. Pentru cineva care trăise toată viața la oraș, Hampshire era ca un tărîm de basm, cu rîuri șerpuitoare, păduri seculare și pajiști de un verde crud mărginite de copaci pitici.

Ethan se cufundase într-un somn agitat, legănat de mișcarea ritmică a trenului. Garrett a trebuit să facă apel la toată stăpînirea de sine să nu se agite constant pe lîngă el, ca un artist cusurgiu care lucrează la o sculptură din lut. Și-a îndreptat atenția spre West Ravenel, care se așezase la unul dintre geamuri și se uita la peisajul care i se derula prin fața ochilor.

- Cum ai aflat de domnul Ransom? l-a întrebat Garrett.

Privirea lui West era caldă și insolentă, mult diferită de cea secretoasă și pătrunzătoare a lui Ethan. Părea să se simtă în largul lui în lume, un dar rar într-o vreme în care cei din clasa lui socială aveau probleme financiare și de adaptare socială și erau în pericol să-și piardă tradițiile.

- Te referi la legătura lui cu familia noastră? a întrebat West și a continuat fără să-i aștepte răspunsul. Am aflat de

curînd că în testamentul vechiului conte există un codicil secret. Un servitor aflat dintotdeauna în serviciul familiei noastre ne-a confirmat că Ransom este fiul lui Edmund şi al unei fete din Irlanda, cel mai probabil o prostituată. Cum Edmund nu a vrut să-i întreţină, nici pe femeie şi nici pe copil, ea a fost nevoită să se mărite cu un temnicer de la Clerkenwell. Sînt convins că a dus o viaţă grea. Iar faptul că Edmund i-a lăsat pe amîndoi în voia sorţii, fără mustrări de conştiinţă, spune multe despre caracterul lui.

- Poate că avea îndoieli în privinţa paternităţii?

- Nu. A recunoscut şi în faţa valetului că băiatul era al lui. Iar Ransom îi seamănă perfect. West a făcut o pauză şi a clătinat din cap: Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că îl voi aduce pe Ransom în Hampshire. Cînd l-am întîlnit la Londra, cu cîteva săptămîni în urmă, a fost mai mult decît ostil. Nu a vrut să aibă de-a face cu niciunul dintre noi.

- Îi era devotat mamei lui, a spus Garrett. S-ar putea să simtă că orice legătură cu familia Ravenel este o ofensă adusă memoriei ei.

West s-a gîndit cîteva clipe la cuvintele spuse de ea.

- Regret orice le-ar fi făcut bătrînul conte lui sau mamei sale. Dar Ransom ar trebui să ştie că abuzurile nu s-au limitat la ei doi. Copiii lui i-au fost victimele preferate. Întreab-o pe oricare dintre fiicele lui – îţi vor spune că traiul cu el a fost un iad.

O hurducătură mai puternică l-a făcut pe Ethan să geamă în somn. Garrett l-a mîngîiat pe părul acum aspru, diferit de cel mătăsos cu care era obişnuită.

- Ajungem imediat, a spus West. De-abia aştept. Eram pe cale să părăsesc Londra cu cîteva zile în urmă pentru că

nu mai puteam de dorul acestor locuri.

- Ce-ți lipsea cel mai tare?

- Mi-au lipsit fiecare frunză de nap, fiecare căpiță de fîn, fiecare pui de găină, fiecare albină din stup.

- Vorbești ca un fermier get-beget, i-a spus Garrett, amuzată. Și cînd te gîndești că ai sînge albastru...

- Chiar am? West a privit-o malițios. Am încercat să nu mă uit, dar tot mi s-a părut că sîngele meu era destul de roșu. Și-a întins picioarele lungi, să stea mai comod și și-a încrucișat mîinile în talie. Fratele meu și cu mine sîntem descendenții unei lungi linii de Raveneli. Nici unul dintre noi nu s-ar fi așteptat să administreze Eversby Priory sau ca Devon să moștenească titlul și tot ce presupune el.

- Cum de ai ajuns tocmai tu să te ocupi de domeniu și de arendași?

- Cineva trebuia să o facă. Devon este mai priceput la chestiunile financiare și legale. La momentul acela ideile mele despre a fi fermier se reduceau la a aranja fînul în căpițe cît mai pitorești. S-a dovedit mult mai complicat de atît.

- Ce-ți place cel mai mult?

West s-a gîndit puțin, timp în care trenul pufăia și urca cu hotărîre panta unui deal acoperit de arbuști cu flori galbene.

- Îmi place să desțelenesc pămîntul, să aud rădăcinile pocnind sub lama plugului. Îmi place să știu că după ce semăn trei baniță de grîu pe un pogon de pămînt, amestecul potrivit de soare, ploaie și îngrășămînt va da șaizeci și patru de baniță. După ce am trăit atîta timp la Londra, ajunsesem la un punct la care aveam nevoie de

altceva. Privirea îi era acum absentă, visătoare. Îmi place să văd cum se scurg anotimpurile. Îmi plac furtunile de vară care vin dinspre mare, îmi place mirosul de pământ reavăn și de fîn cosit. Îmi plac mic-dejunurile copioase cu ouă proaspete fierte exact cît gălbenușul să nu fie nici moale, dar nici tare, cu chifle cu unt stropite cu miere și felii de slănină prăjită sau șuncă de Hampshire, cu boluri de mure abia culese și...

- Te rog, i-a spus Garrett căreia îi era deja greață de la legănatul trenului. Nu mai vorbi despre mîncare.

West a zîmbit.

- Pofta de mîncare îți va reveni după ce te odihnești și petreci cîteva zile în aer curat.

În loc să se oprească la gara publică din Alton, trenul special a tras într-o haltă privată aflată la est de vastul domeniu Eversby Priory.

Halta avea un singur peron. O boare plăcută a pătruns în vagon atunci cînd West a deschis ușa.

- Va fi nevoie de cîteva minute ca trăsura să fie coborîtă din tren și asamblată la loc, i-a spus el. A făcut o pauză, după care a adăugat: cred că ar trebui să-i mai dai ceva contra durerii pentru ultima porțiune de călătorie. Nu sînt pavate chiar toate drumurile.

Garrett s-a încruntat imediat.

- Încerci să-l omori? a șuierat printre dinți.

- Nu, evident. Altfel l-aș fi lăsat la Londra.

După ce West a coborît din vagon, Garrett s-a întors la Ethan care începuse să se agite. Ochii îi erau înfundați în orbite, buzele albe precum creta.

I-a dus la buze un tub flexibil iar el a sorbit de cîteva

ori din apa cu gheață.

Privirea lui tulbure s-a oprit la ea.

- Tot aici, a șoptit răgușit. Nu părea prea încîntat.

- Te vei face bine curînd. Trebuie doar să dormi.

Ethan o privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină pe care se chinuia să o înțeleagă. Spiritul și trupul păreau să se desprindă unul de altul. Tremura din cauza frisoanelor, în ciuda faptului că pielea îi ardea. *Inflamații traumatice*, și-a notat partea medicală a creierului ei. În ciuda cantităților mari de antiseptice pe care le folosise, infecția se instalase. Temperatura avea să-i crească curînd.

L-a convins să mai ia o înghițitură de apă.

- Am dureri mari, i-a șoptit Ethan după ce a înghițit. Dă-mi ceva.

Știa prea bine că lui nu-i stătea în fire să se plîngă.

- Îți fac imediat morfină, a spus ea și a pregătit o altă seringă.

Pînă cînd injecția și-a făcut efectul, trăsura-ambulanță fusese asamblată și doi cai domoli fuseseră înhămați la ea. Drumul pînă la Eversby Priory a părut nesfîrșit, roțile îmbrăcate în cauciuc de India se rostogoleau cu greu pe terenul accidentat.

S-au apropiat într-un final de un conac masiv, așezat pe un deal. Casa din cărămidă și piatră era împodobită cu frontoane, arcade și lungi șiruri de ferestre. Rînduri-rînduri de coșuri de fum lucrate cu grijă făceau ca acoperișul să semene cu un tort aniversar cu lumînări.

Trăsura-ambulanță s-a oprit în fața intrării. Patru lachei și un valet în vîrstă și-au făcut imediat apariția de după ușile duble masive, din stejar. Fără vreo altă

introducere, Garrett le-a explicat cum să scoată targa din trăsură. S-a enervat cînd West i-a întrerupt instrucțiunile:

- Sînt lachei, doctore. Cară lucruri în nouăzeci la sută din timp.

- Nu este *un lucru*, este... pacientul meu.

- Nu-ți vor scăpa pacientul, i-a spus West, însoțind-o dincolo de prag. Ei bine, această doamnă plăcută cu privire de general de armată este menajera noastră, doamna Church. Iar toate aceste fete de ispravă sînt cameriste – ți le voi prezenta mai tîrziu. Pentru moment, trebuie doar să știi că pe două dintre ele le cheamă Martha. Acesta este numele pe care să-l strigi oricînd ai nevoie de ceva.

Menajera a făcut o plecăciune scurtă și s-a grăbit să-i îndrume la etaj pe lacheii care duceau targa. Deși avea forme de matroană, a urcat scările cu o agilitate neașteptată. Garrett a urmat-o, fără să aibă timp să se uite prea mult în jur, dar ce a văzut a fost de ajuns să-i alunge orice temere legată de starea vechii clădiri. În ciuda vîrstei venerabile, casa părea foarte curată și bine ventilată, aerul era impregnat de miros de ceară de albine și săpun cu gudron. Pereții erau de un alb proaspăt iar pe tavane nici urmă de mucegai. Garrett fusese în numeroase spitale care arătau mult mai rău.

Ethan a fost dus într-o cameră mică dar curată. În fața geamului fusese așezat un paravan, ca să nu lase să pătrundă insectele și praful, ci numai aerul proaspăt.

- Au aflat dinainte de sosirea noastră? a întrebat Garrett, observînd că de pe podeaua care strălucea de curățenie fuseseră îndepărtate covoarele iar pe pat erau cearșafuri albe din pînză de in, ca de spital.

- Telegramă, i-a răspuns scurt West, ajutîndu-i pe lachei să pună targa pe podea, lîngă piciorul patului.

Au numărat pînă la trei şi l-au aşezat cu mare grijă pe pat. După care West s-a întors spre Garrett şi s-a frecat la ceafă, obosit:

- Nu ai dormit deloc. Las-o pe doamna Church să-l vegheze cîteva ore, cît tragi un pui de somn.

- Mă mai gîndesc, a spus Garrett, deşi nu avea de gînd să facă asta. Camera era curată, dar departe de a fi sterilă. Mulţumesc, domnule Ravenel. De aici încolo mă ocup numai eu. L-a scos afară din cameră şi a închis uşa în urma lui.

Doamna Church a ajutat-o să îndepărteze cearşafurile şi păturile care îl acoperiseră pe Ethan pe timpul călătoriei şi să le înlocuiască cu altele curate. Era îmbrăcat cu o cămaşă de noapte din bumbac subţire de-a lordului Trenear. Mai tîrziu, Garrett avea să-l schimbe cu una adusă de la clinică, o cămaşă de noapte de pacient care se desfăcea fie în faţă, fie în spate.

Ethan s-a trezit doar cît să-i arunce o privire goală. Tremura din cap pînă în picioare.

Garrett l-a mai înfăşurat într-o pătură şi l-a mîngîiat uşor pe obrazul ţepos. Nu-l mai văzuse nebărbierit. Mai mult din obişnuinţă decît de nevoie, i-a căutat încheietura ca să-i ia pulsul. El şi-a înlănţuit degetele cu ale ei, a clipit de cîteva ori şi a căzut din nou în uitare.

- Bietul băiat! a exclamat încet menajera. Cum a fost rănit, doctore?

- Armă de foc, a spus Garrett desprinzîndu-şi uşor degetele.

Doamna Church a clătinat din cap.

- Temperament de Ravenel, a spus mîhnită. N-ar fi primul tînăr promițător din neam care să-și găsească sfîrșitul.

Uimită, Garrett a privit-o întrebător:

- Recunosc un Ravenel atunci cînd văd unul, a spus menajera. Pomeții înalți și nasul lung, linia părului, pe frunte. L-a privit gînditoare pe Ethan și a continuat: indiscrețiile vechiului stăpîn nu erau un secret pentru nimeni. Aș zice că este fiul său natural. Și nu este singurul, probabil.

- Nu sînt eu în măsură să confirm, a murmurat Garrett învelindu-l mai bine pe Ethan. Se simțea datoare să-l protejeze, să-i ia apărarea. Nu era numai neajutorat din punct de vedere fizic, dar unul dintre secretele lui cele mai întunecate era discutat pe deasupra patului său de convalescență. Știu însă că rana nu a fost rezultatul temperamentului său năvalnic. A fost atacat după ce și-a riscat viața protejînd un mare număr de oameni nevinovați.

Doamna Church l-a privit lung și admirativ pe Ethan:

- Înseamnă că este un bărbat curajos. Lumea are nevoie de cît mai mulți ca el.

- Cu siguranță, a fost de acord Garrett, deși știa că Ethan nu ar fi agreat asemenea comentarii legate de eroismul lui.

- Care este prognoza?

Garrett i-a făcut semn să se îndepărteze de pat, să vină lîngă fereastră.

- Rana este contaminată, a spus ea. Și îi otrăvește sîngele. Febra îi va crește pînă va intra în criză. Va trebui să

păstrăm o curățenie perfectă, să-i ajutăm organismul să scape de infecție iar rana să nu îi supureze. Altfel... S-a oprit, inima îi bătea cu putere. S-a întors cu fața spre geam și a privit în zare, la grădinile îngrijite, la pereții acoperiți cu iederă. Undeva în depărtare un șir de sere strălucea în bătaia soarelui dimineții. Era o lume aparte față de Londra, atît de îngrijită și de senină încît ai fi avut impresia că acolo nu se putea întîmpla nimic rău.

Menajera o aștepta răbdătoare să continue.

Garrett a făcut un semn spre o măsuță din apropiere pe care erau așezate o vază cu flori proaspete, o miniatură înrămată și cîteva cărți.

- Am nevoie ca masa aceea să fie golită. Te rog să-mi trimiți un teanc de prosoape curate și un vas cu apă fierbinte. Ai grijă să clocotească cel puțin treizeci de minute. Spune-le lacheilor să aducă tot echipamentul și toate substanțele din trăsură, cît mai repede posibil. După toate astea, nimeni nu va mai avea voie să intre în această cameră fără permisiunea mea. Cu excepția ta. Nimeni nu-l va atinge fără să se spele bine pe mîini cu săpun cu fenol. Pereții trebuie să fie spălați cu clorură iar pe podea va trebui pulverizată pudră dezinfectantă.

- Pudra McDougall este bună? O folosim la grajduri.

- Da. Este perfect.

Doamna Church a luat vaza și cărțile de pe măsuță.

- Se rezolvă totul într-o secundă.

Garrett o plăcea mult pe menajeră. Știa că putea conta pe ea să-i fie un ajutor de neprețuit în zilele următoare. Poate din cauză că o plăcea, poate din cauza oboselii, s-a trezit spunîndu-i:

- Ai observat imediat asemănarea cu cei din familia Ravenel, spre deosebire de lady Helen şi de Pandora care nu şi-au dat seama deloc.

Doamna Church i-a zîmbit din prag:

- Sunt în slujba lor de la cincisprezece ani, doctore. Este treaba unui servitor să observe detaliile. Le învăţăm obiceiurile şi preferinţele. Le citim pe chip, să aflăm ce doresc înainte să se gîndească să ne spună. Îndrăznesc să spun sîntem mai atenţi noi cu ei decît sînt între ei.

După ce uşa s-a închis, Garrett i-a luat din nou mîna lui Ethan. Era elegantă şi puternică, cu vîrfurile degetelor şi articulaţiile uşor înăsprite. Pielea îi frigea precum pietrele rămase în soare. Febra se instala rapid.

În vene şi ţesuturi aveau loc procese microscopice, între celule se purtau bătăliі nevăzute cu bacterii. *Nu pot controla nimic din toate astea*, şi-a spus neajutorată.

Şi-a pus uşor mîna peste pieptul lui, peste pătură, să-i măsoare ritmul rapid al respiraţiei.

Sentimentele pentru el erau copleşitoare.

S-a gîndit din nou la ce-i spusese el înainte de operaţie, la cuvintele pe care el le crezuse ultimele. Ce anume să fi avut ea, o femeie practică şi cu minte de om de ştiinţă, de a inspirat o asemenea pasiune?

A rămas nemişcată, cu palma pe pieptul lui, şoptind cuvinte pe care nu le mai rostise în toată viaţa ei.

- Este a mea, a spus răsfirîndu-şi degetele peste inima lui, adunînd bătăile preţioase ca pe nişte perle scăpate din şirag. Eşti al meu, îmi aparţii mie de-acum.

Capitolul 18

Pînă a doua zi, temperatura i-a crescut la treizeci ş nouă cu patru, iar o zi mai tîrziu la patruzeci cu şase. Delira de-acum, mintea chinuită de febră rătăcea printre amintiri şi coşmaruri pline de sînge care îl lăsau şi mai slăbit şi mai agitat. Vorbea incoerent, se sucea şi se răsucea şi nici cea mai puternică doză de opiu nu-l putea linişti. Din timp în timp transpira abundent, pentru ca imediat mai apoi să tremure din toate încheieturile din cauza frisoanelor.

Garrett părăsea camera doar preţ de cîteva minute, pentru nevoile personale. Dormea pe un scaun lîngă patul lui, cu capul căzut în bărbie şi se trezea imediat la cel mai mic sunet, la cea mai mică mişcare. O lăsa doar pe doamna Church să o ajute să-i schimbe cearşafurile şi să-i spele trupul cu cîrpe răcoroase, înmuiate în soluţii antiseptice.

Cînd temperatura a crescut la extrem, l-au înfăşurat în pungi cu gheaţă învelite în pînză de in. Garrett îi curăţa frecvent rana şi-l obliga să ia înghiţituri mici de apă sau tonic dezinfectant. Rana părea să se vindece, dar chiar şi aşa, în cea de-a treia seară, Ethan a părut să plece într-un loc unde ea nu-l mai putea ajunge sau alina.

- Am nouă diavoli în cap, a murmurat el luptîndu-se să se ridice din pat. Alungă-i, nu mă lăsa...

- Șșt, a spus Garrett încercînd să-i pună o cîrpă rece pe frunte, dar el a împins-o cu un sunet disperat. Îngrozită ca nu cumva toată agitația să-i provoace o hemoragie, ea a spus liniștește-te, Ethan. Te rog. A încercat să-l facă să pună capul pe pernă, dar el a împins-o cît-colo, în delirul său. Garrett s-a împiedicat și a căzut pe spate.

Nu s-a prăbușit însă la podea, pentru că au prins-o din spate două brațe puternice.

Era West Ravenel, cu hainele mirosind a aer proaspăt a pădure și a cai. Mirosuri care în mod obișnuit nu i-ar fi plăcut lui Garrett, dar pe care acum le-a găsit agreabil de masculine. El a ajutat-o să-și recapete echilibrul după care s-a apropiat de silueta chinuită de febră de pe pat.

- Ransom, a spus pe un ton ferm, nu este nici un diavol aici. Au plecat toți. Lasă capul pe pernă și odihnește-te. Așa, ce băiat bun! A pus mîna pe fruntea lui Ethan. Arde ca focul. Cred că-ți pocnește capul. Cel puțin eu așa simt, cînd am febră. A luat o pungă cu gheață de pe pieptul lui Ethan și i-a așezat-o pe frunte.

Spre mirarea ei, Ethan s-a liniștit și a început să respire mai regulat.

- Te-ai spălat pe mîini? l-a întrebat ea pe West.

- Da, dar crede-mă, nici o bacterie pe care aș putea-o aduce cu mine nu are de-a face cu el. Continua să-l privească încruntat pe Ethan, ale cărui trăsături deveniseră ascuțite. Cît de mare este temperatura?

- Patruzeci cu șase, a spus Garrett. Acum este cel mai rău.

West s-a uitat la ea:

- Cînd ai mîncat ultima oară?

- Am băut ceai şi am mîncat pîine prăjită acum o oră-două.

- Acum douăsprezece ore, după spusele doamnei Church. Şi mi s-a spus că nu ai dormit de trei zile.

- Am dormit, a răspuns scurt Garrett.

- Mă refer la somnul în care corpul stă în poziţie orizontală. Dacă te prăbuşeşti într-un scaun nu înseamnă că dormi. Eşti pe punctul de a ceda.

- Sunt perfect capabilă să-mi evaluez starea.

- Abia dacă te mai poţi concentra. Ai ajuns într-o stare de epuizare cînd există atîtea servitoare care aşteaptă cu nerăbdare şansa să-i pună lui Ransom o compresă rece pe frunte. Iar dacă nu o lăsăm pe menajeră să-i facă măcar o baie cu buretele mă tem că-şi va da curînd demisia.

- *Cu buretele*? a întrebat oripilată Garrett. Ştii cîte bacterii conţine un burete? Sunt cel puţin...

- Te rog, am auzit deja mult prea multe despre bacterii. West a privit-o cu disperare cum se îndrepta spre scaunul de la căpătîiul lui Ransom. Doctore, te implor – şi fără vreo intenţie lascivă – mergi în pat. O oră, măcar. Am eu grijă de el.

- Cîtă experienţă ai?

El a ezitat:

- O oaie balonată de la atîta păscut se pune?

Garrett s-a aşezat pe scaun.

- Îmi voi reveni după o ceaşcă de ceai tare, a spus cu încăpăţînare. Nu-l pot părăsi acum. Este în criză.

- Şi tu treci printr-o criză, numai că eşti mult prea epuizată să-ţi dai seama. A oftat. Foarte bine. Sun să ţi se aducă ceaiul.

După ce a discutat în șoaptă cu menajera, la ușă, West s-a reîntors lîngă pat.

- Cum arată rana? a întrebat, încercuind cu brațele unul dintre stîlpii baldachinului. Se vindecă?

- Așa pare, a spus Garrett, dar pot exista în corp surse secundare de infecție.

- Există vreun semn de așa ceva?

- Nu încă.

A fost adus ceaiul. Ea a murmurat un „mulțumesc", a luat ceașca în mîini și a băut ceaiul fără să-i simtă gustul.

- Ce folosești pentru a pansa rana? a întrebat West, privind la colecția de sticluțe de pe masă.

- Glicerină și picături de dezinfectant.

- Și nu-ți lipsește gheața, nici un moment.

- Da. Și încerc să-l fac să bea cîte o înghițitură de apă măcar o dată pe oră. Numai că nu... Garrett s-a oprit. A închis ochii – ce greșeală – și camera a părut să se rotească.

- Ce s-a întîmplat? l-a auzit pe West întrebînd. Vocea lui părea să vină de foarte departe.

— Sunt amețită, a mormăit ea. Trebuie să mai beau niște ceai, sau... Trebuia să se lupte din greu să țină ochii deschiși. West a venit în fața ei și i-a luat ceașca din mînă înainte ca ea să o scape pe jos. A privit-o atent și abia atunci ea și-a dat seama ce se întîmplase.

- Ce mi-ai pus în ceai? a întrebat panicată, încercînd să se ridice de pe scaun. Ce-ai pus în el? Camera se învîrtea cu ea. I-a simțit brațele învăluind-o.

- Doar un strop de valeriană, i-a răspuns calm West. Care nu ar fi avut un asemenea efect dacă nu ai fi fost pe punctul să cazi din picioare de epuizare.

- Te omor! a strigat ea.

- Da, dar mai întîi ar trebui să te odihnești, nu crezi?

Garrett a încercat să-l lovească cu pumnul dar el s-a apărat fără probleme și a prins-o în brațe, pentru că se prelingea din picioare.

- Lasă-mă! Trebuie să am grijă de el... are nevoie de mine...

- Mă descurc cît timp dormi tu.

- Nu, nu vei putea, a spus Garrett. A început să plîngă. Toți pacienții tăi au patru picioare pe cînd el... are doar două.

- Ceea ce înseamnă că îmi va crea de două ori mai multe probleme, a spus West.

Garrett se zbătea furioasă și neputincioasă. Ethan era pe patul de moarte iar bărbatul acesta nu lua deloc lucrurile în serios.

În timp ce West o cără în brațe de-a lungul holului, Garrett încerca cu disperare să se oprească de plîns. Ochii îi ardeau, capul îi zvîcnea și o durea, așa că i-a spus încet de umărul lui.

- Gata, liniștește-te, i-a murmurat el. Doar pentru cîteva ore. Cînd te trezești te poți răzbuna cum vrei.

- Te disec, a spus ea printre suspine, într-un mormînt de bucăți!...

- Da, a spus el. Gîndește-te însă cu care dintre instrumente vrei să începi. Poate cu bisturiul acela cu două tăișuri și mîner ciudat. A dus-o într-un dormitor drăguț cu tapet înflorat pe pereți. Martha! a strigat. Amîndouă! Veniți să vă ocupați de doctorița Gibson.

Nici o viziune mistică a iadului, cu cazane cu smoală

şi forme umane prefăcute în cenuşă nu putea fi mai rău decît locul în care era Ethan. Demoni cu gheare de oţel îl atacau prin întuneric. Încerca să scape, dar cu fiecare mişcare ghearele i se înfigeau şi mai adînc în carne. Îi trăgeau spre guri de foc şi îl prăjeau pe cărbuni încinşi, rîzînd pe înfundate cînd el îi blestema.

Uneori îşi dădea seama că era ţintuit la pat, atunci cînd chipul calm al unui înger îi îngrijea trupul torturat, provocîndu-i noi dureri. Aproape că-i prefera pe demoni. Nu-şi amintea numele ei, dar ştia cine era. Cu mîinile ei mici, hotărîte, ea insista să-l aducă pe pămînt. El ar fi vrut să-i poată spune că ajunsese prea departe, că nu mai avea cale de întoarcere. Dar voinţa ei era mai puternică decît slăbiciunea lui.

Un val de foc s-a ridicat din podea, înmugurind într-o flacără albăstruie. El s-a zvîrcolit şi a gemut, a încercat să scape, să iasă din puţul adînc cu flăcări. Deodată, deasupra lui a coborît un cerc de lumină şi un bărbat i-a întins mîna. A recunoscut braţul puternic al tatălui său şi a dat să-l prindă, disperat.

- Tată, a şoptit. Focul... trage-mă de aici... nu-i lăsa să mă ia...

- Gata, ai ieşit. Te-am prins.

- Să nu-mi dai drumul, tată.

- Nu-ţi dau. Linişteşte-te. Tatăl lui l-a întins pe spate şi i-a trecut ceva rece pe obraz şi pe gît. Gata, ce-a fost mai rău a trecut.

Nu-l mai văzuse niciodată atît de blînd pe tata, orice urmă de răutate dispăruse. Ethan s-a relaxat şi a tremurat uşor cînd răcoarea binefăcătoare s-a risipit în trupul lui.

Mîna care îl mîngîia cu cîrpa rece s-a oprit în loc. L-a prins pe tatăl lui de încheietură şi l-a îndrumat orbeşte, în sus şi în jos. Mişcările liniştitoare au continuat iar mintea obosită a lui Ethan şi-a croit drum spre tihnă.

S-a trezit cu lumina dimineţii bătîndu-i în ochi. Cineva îi trăgea de bandaj, de parcă ar fi decojit un fruct. Un lichid care îl ardea îi era aplicat pe umăr, picături măsurate, ritmice. În acest timp, un bărbat spunea ceva, Nu-i vorbea lui, ci mai degrabă spre el, cuvinte fără şir care nu aşteptau vreun răspuns.

Era al naibii de enervant.

- ... n-am mai avut de-a face atît de mult cu un trup de bărbat. Dacă stau să mă gîndesc bine, cred că nici cu un trup de femeie. S-ar putea să trebuiască să mă călugăresc după asta.

Bărbatul îi înfăşura acum un bandaj în jurul pieptului şi al spatelui, aplecîndu-se să-l ridice uşor la fiecare trecere.

- ... şi mai eşti şi greu ca un porc de Hampshire... porcii ăştia au mai mulţi muşchi decît celelalte soiuri şi de aceea şi cîntăresc mai mult. Crede-mă pe cuvînt, ai lua premiul cel mare la orice tîrg de porci. O spun ca un compliment, să ştii.

Cu un geamăt, Ethan l-a împins pe bărbat, aruncîndu-l cîţiva paşi înapoi. S-a uitat rapid în jur, s-a aplecat spre măsuţa de la capul patului şi a apucat un obiect din metal. Ignorînd durerea îngrozitoare din umăr a rămas întors pe o parte, uitîndu-se urît la bărbatul de lîngă patul lui.

Era West Ravenel, care îl privea cu capul puţin înclinat.

- Ne simţim mai bine azi, ai?

- Unde sînt? a întrebat răguşit Ethan.

- Pe vechiul nostru domeniu adorat, Eversby Priory. West s-a uitat la bandajul de pe pieptul lui Ethan, care începuse să se desfacă. L-a apucat de un capăt. Dă-mi voie să termin de înfăşurat, altfel...

- Mai atinge-mă o singură dată, a mîrîit Ethan, şi te omor cu asta.

West şi-a retras imediat mîna iar privirea i-a căzut pe obiectul din mîna lui Ethan.

- Ştii că e o lingură, nu?

- Ştiu.

West a zîmbit dar tot s-a retras un pas-doi.

- Unde este Garrett? a întrebat Ethan.

- După ce te-a operat, a călătorit pînă în Hampshire şi te-a vegheat treizeci şi şase de ore, a fost nevoită să se odihnească puţin, Febra a cedat peste noapte, ceea ce va fi cu siguranţă o veste bună cînd se va trezi. Între timp, am avut eu grijă de tine. West a făcut o pauză. Ce să zic, cred că te preferam inconştient.

Ethan era umilit: bărbatul acesta îl îngrijise în timp ce el delira... Dumnezeule, visul cu tatăl lui... momentele de tandreţe ale tatălui său după care tînjise dintotdeauna. Şi mîna aceea întinsă – şi-o imaginase oare, sau chiar...

- Relaxează-te, i-a spus calm West, iar ochii îi străluceau amuzaţi. Doar sîntem rude.

Era pentru prima oară cînd vorbea făţiş despre legătura dintre el şi familia Ravenel. Ethan l-a privit precaut, refuzînd să-i răspundă.

- De fapt, a continuat West, acum că sîngele meu îţi curge prin vene, sîntem practic fraţi.

Ethan a clătinat din cap, nedumerit.

- Transfuzie, i-a explicat West. Ai primit cam trei sute de mililitri de sînge Ravenel din „recolta" '49. Un an bun, se pare, de vreme ce te-a readus la viaţă după ce inima ţi s-a oprit după operaţie. A zîmbit văzînd expresia lui Ethan. Haide, înveseleşte-te. S-ar putea ca de acum încolo să ai şi simţul umorului.

Privirea atentă a lui Ethan nu era cauzată nici de consternare, nici de resentiment... era pur şi simplu uluit. Tot ce ştia despre transfuzii era că al naibii de puţini supravieţuiseră. Iar West Ravenel, al naibii cavaler, îşi asumase cu bună ştiinţă o mulţime de riscuri şi neplăceri doar pentru el. Nu numai că-i donase sînge, ci îl şi adusese acolo, la Eversby Priory şi îl îngrijise, pe deplin conştient de pericolul la care se expunea. Ethan l-a privit în ochii albaştri atît de asemănători cu ai lui şi şi-a dat seama că West se aştepta la o remarcă rece, lipsită de amabilitate.

- Îţi mulţumesc, i-a spus simplu.

West a clipit surprins şi l-a privit mai îndeaproape, de parcă ar fi vrut să se asigure de sinceritatea lui.

- Cu plăcere, i-a răspuns la fel de simplu. După cîteva momente de tăcere stranie, dar nu neprietenoasă, a continuat: dacă vrei, pot încerca să te fac cît de cît prezentabil înainte ca doctoriţa Gibson să te vadă. Înainte să refuzi aş vrea să-ţi spun că ai barba ca o perie din oţel şi că miroşi ca o capră de Angora. Dacă preferi să o facă altcineva, bănuiesc că l-am putea dezinfecta pe valetul meu. Deşi nu sînt foarte sigur că i-ar rezista stomacul.

Garrett s-a trezit amorţită. Înainte ca mintea să-i redevină pe deplin conştientă, trupul a perceput catastrofa la care se aştepta.

Razele puternice ale soarelui își croiau drum printre șipcile obloanelor. Garrett privea fix albul tavanului.

Pînă la acea oră, procesul natural al stării lui febrile ajunsese la sfîrșitul lui logic.

Pupilele i se dilataseră și nu mai răspunseseră la lumină. Temperatura corpului scăzuse pînă la cea a mediului înconjurător. L-ar fi putut lua în brațe, dar spiritul era deja într-un loc în care ea nu putea ajunge.

Nu-l va ierta niciodată pe West Ravenel pentru că o lipsise de ultimele minute din viața lui Ethan.

S-a ridicat din pat cu mișcările unei bătrîne. Fiecare mușchi o durea, fiecare articulație. Fiecare centimetru de piele. A intrat în toaletă să se spele pe față. Nu s-a grăbit. Nu mai avea de ce.

Un halat dintr-un material înflorat o aștepta pe un scaun. Iar lîngă scaun, o pereche de papuci. Nu știa ale cui erau, nu le mai văzuse pînă atunci. Își amintea vag că două cameriste o ajutaseră să se schimbe în cămașă de noapte și îi despletiseră părul. Hainele ei nu se vedeau nicăieri iar pe noptieră nu era nici măcar un ac de păr. S-a înfășurat în halat și și-a legat cordonul în talie. Papucii îi erau prea mici.

A ieșit în picioarele goale din cameră, pregătindu-se pentru durerea care o aștepta. Ethan îi trecuse prin viață ca o lumină vie și dispăruse înainte ca ea să ajungă măcar să înțeleagă ce avea de jelit.

Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, ajungînd pe podea. De undeva se auzeau zgomotele făcute de servitorii care își vedeau de treburi. Acum înțelegea de ce oamenii se închideau în casele lor atunci cînd erau îndurerați. Orice zgomot i se părea strident, o deranja.

Și-a încetinit pașii auzind voci venind din camera lui Ethan. West Ravenel, cu obișnuita lui nepăsare, se conversa cu cineva în camera unui mort.

Cuprinsă de furie, Garrett a trecut pragul și a văzut o siluetă așezată în capul oaselor în pat. S-a încordat. A căutat orbește cadrul ușii, să se sprijine de el.

Ethan.

Aerul a explodat în mii de săgeți care i-au umplut ochii și plămînii. Pentru o clipă nu a mai putut vedea sau respira. Sîngele îi năvălea prin vene. Era oare adevărat? Nu se putea încrede în propriile simțuri. S-a întors orbește spre West. A trebuit să clipească de mai multe ori ca să-l vadă apoi, și chiar și atunci totul era învăluit în ceață.

- I-a cedat febra și nu m-ai trezit?

- Care ar fi fost rostul? Aveai nevoie de somn și știam că el va fi la fel de viu și a doua zi dimineață.

- Dar tu nu vei fi cînd voi termina cu tine! a strigat ea.

West a ridicat o sprînceană, părînd infatuat.

- Așa vă veți începe fiecare zi cît timp veți sta aici? Cu amenințări cu moartea, fie de la unul, fie de la celălalt?

- Așa se pare, s-a auzit vocea lui Ethan din pat.

Era chiar vocea lui. Familiară și lucidă. Tremurînd, Garrett abia dacă a îndrăznit să se întoarcă spre el, de teamă să nu dispară.

Ethan stătea în șezut, proptit în perne, proaspăt bărbierit și îmbăiat. Părea nefiresc de normal, ținînd cont de cît de aproape fusese de moarte cu numai cîteva ore în urmă. A privit-o din cap pînă în picioare, observînd părul despletit, halatul din catifea, picioarele goale care se iveau dincolo de tivul cămășii de noapte. Ochii lui albaștri ca

adîncurile oceanelor erau plini de căldură, de îngrijorare, de tandreţe... totul pentru ea... numai pentru ea.

Şi-a croit cu greu drum pînă la el, de parcă ar fi înaintat prin apă. Abia dacă se ţinea pe picioare. Cînd a ajuns la el, Ethan a tras-o spre el:

- *Acushla.* I-a mîngîiat obrazul. Eşti bine?

- Dacă sînt eu... Uimită că prima lui întrebare era despre ea, Garrett a simţit că pămîntul îi fuge de sub picioare.

Ethan a întins-o cu grijă lîngă el şi i-a sprijinit capul de umărul lui. Spre marea ei nemulţumire, ea izbucnise în lacrimi, de uşurare, deşi ar fi vrut să păstreze o aparenţă de demnitate. Nu o ajuta nici faptul că Ethan îi mîngîia părul şi-i şoptea la ureche:

- Te aşteaptă vremuri grele, iubire. M-ai vrut şi se pare că mă vei avea.

- Mă ţii prea aproape, i-a spus ea atunci cînd a fost în stare, încercînd să se tragă mai departe.

Braţul lui s-a strîns în jurul ei.

- Eu decid cînd sîntem prea aproape. Mîna lui îi explora acum spatele. Ea s-a topit în braţele lui, liniştită.

- Sînt cam de prisos, se pare, a spus West din prag. Bănuiesc că a venit timpul să mă retrag. Înainte de asta, doctore, cred că ai dori să afli că rana pacientului a fost curăţată iar bandajul schimbat în dimineaţa asta. Nici un semn de supurare. I-am dat nişte zeamă de orz pe care a refuzat-o, aşa că am încercat cu leacul pe care îl folosim noi cînd sîntem bolnavi, apă în care a fost înmuiată pîine prăjită. Drept pentru care s-a enervat şi mai tare şi a cerut pîine prăjită adevărată. Într-un final a trebuit să-i facem pe

plac. Şi să-i dăm mai apoi ceai, ca să nu-i rămînă pîinea în gît. Sper ca asta să nu-i cauzeze vreo problemă.

- Ţi-a făcut cumva rău? a întrebat Garrett.

- Nu, i-a răspuns West, doar m-a ameninţat cu o lingură.

- Îl întrebam pe Ethan.

Ethan i-a zîmbit cînd a privit-o şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

- Nu am nici un motiv să mă plîng, cu excepţia zemii de orz. S-a uitat peste capul ei la bărbatul din prag. Deşi tonul folosit nu era unul afectuos, conţinea o undă de prietenie circumspectă. Îţi mulţumesc, Ravenel. Scuze pentru felul în care m-am purtat atunci cînd ne-am cunoscut.

West a ridicat din umeri:

- Ştii cum spune poetul: „ceva mai mult ca văr şi mai puţin ca fiu".

Citatul i-a atras atenţia lui Ethan:

- Este din Hamlet, nu-i aşa? Ai vreun exemplar pe aici?

- Am operele complete ale lui Shakespeare în bibliotecă, a spus West. Inclusiv Hamlet. De ce te interesează?

- Jenkyn mi-a spus să-l citesc. Spune că este o oglindă a sufletului.

- Nu-i de mirare că-l urăsc.

Garrett s-a tras înapoi să se uite bine la Ethan. Era palid, epuizat şi se vedea că avea dureri.

- Singurul lucru pe care îl vei face în următoarele două săptămîni va fi să te odihneşti, i-a spus. Cititul lui „Hamlet" implică prea multă emoţie.

- Emoție? a repetat West pufnind disprețuitor. Este o piesă despre amînare.

- Este o piesă despre misoginism, a spus Garrett. Iar acum îi voi face domnului Ransom o injecție cu morfină, să poată dormi.

- Noapte bună, dulce prinț, a spus vesel West și a ieșit.

Ethan i-a cuprins coapsa în palmă, printre faldurile cămășii de noapte și ale halatului, împiedicînd-o să coboare din pat.

- Nu vreau morfină încă, a spus el. Prea mult timp am avut mințile rătăcite.

Era palid și epuizat, cu pomeții proeminenți și ochii șocant de albaștri. Era frumos. Era viu și era al ei. Aceeași energie intimă, de-acum familiară se insinua între ei, aceeași conexiune invizibilă pe care nu o mai simțise cu nimeni altul.

- Ravenel mi-a povestit puțin din cele întîmplate, a spus Ethan, dar vreau să aud totul de la tine.

- Dacă m-a înfățișat ca pe o scorpie afurisită să știi că nu voi putea spune că nu are dreptate.

- Mi-a spus că ești curajoasă și înțeleaptă precum Atena. Te prețuiește mult.

- Adevărat? Garrett era surprinsă. Niciodată nu am avut atît de multe îndoieli în ceea ce mă privește ca în aceste ultime zile. Și nici nu m-am temut atît de tare. L-a privit îngrijorată: după ce rana se va vindeca s-ar putea să nu mai ai tot atîta putere și mobilitate pe partea aceea. Vei fi în continuare mai în formă decît alți bărbați, dar s-ar putea să treacă luni pînă să poți ridica brațul fără să ai dureri. Știu că nu ești obișnuit cu nici un fel de

vulnerabilitate. Dacă vei fi atras într-o confruntare și cineva te lovește în zona în care ai fost rănit...

- Voi avea grijă. Dumnezeu mi-e martor că nu voi căuta nici o confruntare.

- Va trebui să rămînem aici pînă te întremezi. Nu poți pleca nicăieri cel puțin o lună.

- Nu pot să aștept atît de mult, a spus el încet.

Au tăcut amîndoi, conștienți că mai aveau multe să-și spună, dar hotărînd tacit că totul putea să mai aștepte.

Temătoare, Garrett și-a strecurat mîna prin deschizătura cămășii lui de noapte, să se asigure că bandajul era prins bine. El i-a acoperit mîna cu mîna lui și i-a lipit-o de pieptul lui cald. Părul scurt și mătăsos, pe care abia dacă îl observase atunci cînd el avea febră, îi trezea acum un roi de fluturi în stomac. Cu mîna rămasă liberă i-a cuprins ceafa și a tras-o spre el.

Conștientă de starea în care era el, Garrett l-a sărutat ușor, cu grijă. Buzele lui erau uscate, fierbinți... dar nu de la febră... era căldura aceea curată, de bărbat sănătos pe care și-o amintea foarte bine. Ea nu s-a putut abține să nu i se deschidă, să-l guste... oh, Doamne, gustul acela pe care crezuse că nu-l va mai simți niciodată. Gura lui a pus stăpînire pe gura ei și valuri întunecate de plăcere i-au învăluit simțurile, precum catifeaua. A încercat să pună capăt sărutului dar brațele lui o țineau prizonieră iar ea nu a vrut să riște să-i facă rău împingîndu-l.

A trecut un minut, apoi încă unul. Roșie în obraji, ea și-a desprins buzele cît să spună:

- Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost cît pe ce să mori acum cîteva ore.

Şi-a plecat pleoapele şi s-a uitat la baza gîtului ei, acolo unde pulsul i se zbătea frenetic. A mîngîiat-o uşor cu vîrful degetelor:

- Sînt în pat cu tine. Doar mort nu te-aş dori.

Garrett a aruncat o privire spre uşa întredeschisă, temîndu-se că puteau fi văzuţi de servitorii care treceau pe acolo.

- Dacă ţi se ridică tensiunea poţi să mori. Pentru sănătatea ta, orice activitate sexuală este interzisă.

Capitolul 19

Lui Ethan i-au trebuit aproape două săptămîni să o seducă.

Garrett îi scrisese un program strict de recuperare. În prima zi avea voie să se ridice în şezut, proptit între perne. În a patra şi a cincea zi putea coborî din pat şi putea sta pe scaun o oră, o dată dimineaţa şi o dată după-amiaza. Abia după o lună, îl informase ea, putea să se plimbe prin casă neînsoţit.

Mare parte din timp, cei doi erau lăsaţi de capul lor, pentru că West avea multe treburi rămase nerezolvate în timpul şederii la Londra. Era ocupat cu arendaşii şi cu pămînturile, trebuia să supravegheze folosirea noilor utilaje care încărcau fînul cosit. Ieşea de obicei din casă la răsăritul soarelui şi se întorcea abia la cină.

Fără responsabilităţile obişnuite, Garrett avea acum mult timp liber la dispoziţie, mai mult decît avusese chiar şi în copilărie. Îşi petrecea aproape minut de minut cu Ethan, care îşi revenea uimitor de repede. Rana i se închidea şi i se vindeca fără vreo urmă de infecţie, pofta de mîncare îi revenise. Mîncărurile uşoare trimise de la bucătărie – supă de vită, blancmange, budinci şi jeleuri – toate fuseseră refuzate ferm în favoarea mîncărurilor obişnuite.

La început Ethan a dormit mult, mai ales datorită

narcoticelor administrate de Garrett împotriva durerilor. În orele în care era treaz, ea stătea lîngă el şi îi citea cu voce tare din Hamlet, dar şi din Times şi din gazeta poliţiei. Găsea motive de fericire în cele mai mici lucruri pe care le făcea pentru el, în îndreptatul păturilor, în urmărirea a tot ce bea şi mînca, în cîntărirea tonicului. Uneori stătea pur şi simplu lîngă el şi îl privea dormind. Nu se putea abţine: după ce aproape că-l pierduse, era mulţumită să-l vadă acolo, în pat, curat şi confortabil şi bine hrănit.

Probabil că atîta atenţie îl sufoca pe Ethan – ca pe oricare alt bărbat – dar nu a scos nici un cuvînt. Îl surprindea adesea privind-o cu un zîmbet slab pe cînd îşi găsea de lucru – îşi reorganiza medicamentele, înfăşura bandajele proaspăt sterilizate, pulveriza fenol prin cameră. Părea să-i înţeleagă nevoia de a avea totul sub control.

În cea de-a doua săptămînă, însă, Ethan a devenit atît de neliniştit din cauza statului la pat încît Garrett a trebuit să-l lase să coboare şi să stea afară, pe terasa de la etaj care dădea spre imensele grădini ale domeniului. Fără cămaşă, cu rana acoperită doar cu un tifon, părea un tigru care dormita la soare. Garrett le-a văzut amuzată pe cîteva din servitoare adunîndu-se în dreptul unui geam care dădea spre terasă, pînă cînd doamna Church a venit şi le-a alungat. Nu le puteai condamna pentru că doreau să-l zărească măcar pe Ethan cel pe jumătate dezbrăcat, frumos ca un zeu.

Zilele leneşe şi însorite se scurgeau una după alta iar Garrett a fost obligată să se acomodeze cu mersul relaxat al lucrurilor de la Eversby Priory. Nu avea de ales. Timpul avea un alt ritm acolo, în casa cu ziduri groase care

adăpostise cîndva doisprezece călugări și în care șemineurile din încăperi erau într-atît de înalte că puteai cu ușurință să stai în picioare în ele. Șuierul locomotivelor, omniprezent la Londra, se auzea doar arareori aici. Se auzeau însă frecvent triluri de păsări cîntătoare, bocănit de ciocănitoare și nechezat de cai. Rar se auzeau zgomote de ciocane sau de fierăstraie, pentru că se lucra la fațada sudică a casei, dar nimic nu se compara cu tumultul londonez.

La Eversby Priory existau două ore de masă respectate cu sfințenie: un mic dejun copios și o cină care proclama cultul plăcerii. Între cele două mese, pe un bufet erau aranjate artistic diverse gustări. Nu lipseau niciodată smîntîna, untul și brînza. Șunca suculentă și fragedă și cea afumată erau servite aproape la fiecare masă, adesea tăiate bucăți și amestecate în salate sau alte preparate gustoase. Se serveau din abundență legume proaspete din grădină sau fructe zemoase din livezi. Obișnuită cu mesele pe fugă, spartane de acasă, Garrett a trebuit să facă eforturi să mănînce încet, să zăbovească la masă. Nu avea un program sau responsabilități, așa că nu era nevoie să se grăbească.

Cum Ethan dormea după-amiezile, Garrett a căpătat obiceiul de a se plimba prin grădinile domeniului. Răzoarele de flori erau atent îngrijite, dar erau lăsate în mod intenționat puțin răvășite, pentru un plus de farmec.

Acolo, în grădină, parcă reușea să gîndească cu mai multă ușurință. Nu erau gîndurile obișnuite, ci dintre cele mai profunde. Probabil *la asta* se referise Havelock atunci cînd o sfătuise să-și ia o vacanță, și-a spus într-o zi pe cînd se plimba.

A trecut pe lîngă o fîntînă cu heruvimi și un răzor de

crizanteme albe și și-a amintit alte cuvinte de-ale lui Havelock, spuse cu aceeași ocazie: *existența noastră, chiar și intelectul depind de dragoste. Fără ea, nu am fi mai presus de un buștean sau de o piatră.*

Acum făcuse cele două lucruri pe care i le sugerase el: plecase în vacanță – deși nu începuse tocmai ca una – și găsise un bărbat pe care să-l iubească.

Cît de extraordinare erau toate! Își petrecuse mare parte din viață fugind de vina de a fi cauzat moartea mamei ei, fără să se oprească suficient încît să observe ce-i lipsea. Dragostea apăruse misterios și prinsese rădăcini, asemenea violetelor sălbatice răsărite prin crăpăturile caldarîmului.

Probabil că Havelock ar fi avertizat-o că nu-l cunoștea suficient de bine pe Ethan încît să fie sigură de el. Sau chiar de sentimentele ei. Mulți ar fi spus că totul se petrecuse mult prea repede. Dar în ceea ce-l privea pe Ethan, erau anumite lucruri de care Garrett era absolut convinsă. Știa că-i acceptase imediat lipsurile, așa cum și ea le acceptase pe ale lui. Puteau face unul pentru celălalt ce nu făceau pentru ei înșiși. Și mai știa că o iubea necondiționat. Fiecare din ei ajunsese la o răscruce în viață iar aceasta era șansa de a merge împreună într-o nouă direcție, dacă avea suficient curaj să accepte această șansă.

Pe drumul de întoarcere Garrett a făcut un mic ocol și a luat-o pe cărarea care ducea la curtea unde se creșteau păsările și unde se afla adăpostul lor. În loc de obișnuitul țarc din plasă de sîrmă, găinile și celelalte păsări de la Eversby Priory trăiau într-un adevărat palat. Construcția din cărămidă și lemn vopsit avea acoperiș din ardezie și un fronton sprijinit pe coloane albe. Din clădirea principală se

desprindeau două aripi, curtea era pavată şi exista şi un mic iaz doar pentru ele.

Garrett a trecut mai departe, pe lîngă pomi fructiferi şi l-a văzut pe grădinarul vîrstnic care stătea în picioare în faţa unui tînăr care, îngenunchiat, repara ceva.

Tînărul era puternic, bine făcut şi mînuia cu îndemînare un cleşte. Înainte să-i vadă faţa, Garrett a ştiut că era West Ravenel, după rezonanţa adîncă a vocii lui.

- Zău dacă mai ştiu ce să le facem, spunea el. Încearcă să le duci înapoi în seră, poate că aici le este prea frig.

Răspunsul înfundat al grădinarului nu a ajuns pînă la ea.

- Astea sînt orhideele, a spus West. Fă ce poţi, îmi asum eu tot.

Bătrînul a dat din cap şi s-a îndepărtat.

Observînd-o că se apropia. West s-a ridicat şi şi-a dus mîna la borul pălăriei, în semn de respect, fără să lase cleştele jos. Îmbrăcat în pantaloni de lucru şi cu o cămaşă mototolită cu mînecile suflecate, aducea mai mult cu un fermier get-beget decît cu un gentleman cu pedigriu.

- Buna ziua, doctore.

Garrett i-a zîmbit. Ştia că-i dorise binele atunci cînd îi pusese valeriană în ceai. Iar acum, că Ethan îşi revenea cu repeziciune, hotărîse să-l ierte.

- Bună ziua domnule Ravenel. Nu vreau să te ţin din treabă. Am vrut doar să arunc o privire la păsări. Locul în care trăiesc este de-a dreptul spectaculos.

West şi-a şters sudoarea de pe frunte cu mîneca.

- Atunci cînd am ajuns la Eversby Priory, adăpostul păsărilor era într-o stare mai bună decît casa. Se pare că

aici, dintotdeauna, păsările au dus-o mai bine decît oamenii.

- Pot să întreb pentru ce sînt cele două aripi laterale?

- Acolo cuibăresc.

- Şi cîte... a început Garrett, dar a tăcut speriată, auzind zgomote furioase. Două gîşte mari veneau în viteză spre ea, sîsîind cu aripile larg desfăcute. Deşi păsările agresive se aflau de cealaltă parte a gardului din sîrmă, instinctul a făcut-o să se dea înapoi.

West s-a interpus imediat între Garrett şi păsările agresive şi a prins-o uşor de mîini ca să o susţină.

- Îmi pare rău, a spus dar ochii i-au strălucit amuzaţi. S-a întors spre gîşte şi le-a ameninţat: înapoi cu voi, altfel vă folosesc ca umplutură pentru saltele. A condus-o pe Garrett ceva mai departe de gard, gîştele au tăcut, dar el continua să o privească fix. Te rog să le ierţi proastele maniere, a spus West. Sînt ostile oricui nu are aripi.

Garrett şi-a îndreptat boneta care ar fi trebuit să o apere de soare, de fapt doar un cerc plat făcut din paie cu un mănunchi de flori într-o parte.

- Ah, înţeleg. Sunt gîşte-gardian.

- Exact. Gîştele îşi apără cu străşnicie teritoriul şi au o vedere foarte bună. Dacă se apropie un prădător dau imediat alarma.

Ea a chicotit.

- Pot pune mărturie că sînt foarte eficiente. A pornit-o pe lîngă gard, atentă să păstreze distanţa faţă de gîştele suspicioase şi a continuat: am auzit fără să vreau ce discutai cu grădinarul. Sper că nu ai probleme cu orhideele lui Helen.

Una din cele patru sere ale domeniului adăpostise

cîndva o colecție scumpă de orhidee de care se ocupa Helen. Mare parte a acestor plante exotice fuseseră transportate la Londra, acolo unde Winterborne construise o seră pe acoperiș special pentru ele. Unele rămăseseră, însă, la Eversby Priory.

- În mod normal nu avem probleme cu ele, a spus West. Îngrijirea orhideelor nu este altceva decît un efort disperat de a amîna inevitabilul: să rămînă doar niște bețe uscate într-un ghiveci. I-am spus lui Helen să nu-mi lase blestemățiile astea pe cap, dar nu m-a ascultat.

- Sînt convinsă că n-o să te certe, a spus amuzată Garrett. Nu am auzit-o dojenind pe nimeni, niciodată.

- Nu, va arbora doar o mină dezamăgită, așa cum doar ea știe să facă. Pe mine nu mă impresionează, dar n-aș vrea să-mi văd toate grădinăresele bocind. S-a aplecat și a luat un ciocan din trusa de scule lăsată lîngă gard. Bănuiesc că odată ajunsă în casă te vei duce să vezi ce face Ransom.

- Nu. Obișnuiește să doarmă cît îmi fac eu plimbarea.

- Nu și în ultima vreme.

L-a privit întrebător.

- Cu trei zile în urmă, a spus West, Ransom a cerut un set complet de relevee ale casei și grădinilor, inclusiv cele ale modificărilor făcute pînă acum. Și toate planurile casei. Îți imaginezi că l-am întrebat la ce-i trebuie. A părut deranjat și mi-a spus că mă va anunța doar în momentul în care chiar va trebui să știu. A făcut o pauză. Ieri a chestionat-o pe una dintre servitoare referitor la camerele servitorilor. Și a vrut să știe unde este încăperea în care țin armele.

- Trebuia să se odihnească! a spus Garrett indignată. Încă mai riscă o hemoragie secundară!

- Pe mine mă interesează cel mai mult ce vrea de la camera cu arme.

Garrett a oftat.

- Voi încerca să aflu.

- Să nu mă pîrăşti, a avertizat-o West. Voi nega totul cu mare indignare, să ştii. Nu vreau ca Ransom să se înfurie pe mine.

- Este în convalescenţă, i-a spus Garrett peste umăr. Ce ţi-ar putea face?

- A fost învăţat să ucidă oameni folosindu-se de orice găseşte la îndemînă, a strigat West în urma ei iar Garrett s-a îndepărtat zîmbind.

Cînd s-a întors de la plimbare, Garrett s-a schimbat într-o rochie uşoară, de culoarea lămîii, luată din dulapul lui Kathleen. Doamna Church îi adusese cîteva asemenea rochii după ce văzuse cele două rochii din postav negru pe care i le împachetase Eliza.

- Te coci în rochiile acestea groase, îi spusese menajera. Postavul nu este de purtat vara în Hampshire. Doamna ar insista să-i porţi cîteva din rochii. Garrett acceptase recunoscătoare şi se îndrăgostise pe loc de rochiile uşoare şi diafane din mătase şi muselină imprimată.

A pornit spre camera lui Ethan şi a bătut la uşă înainte să intre. Aşa cum se aşteptase, Ethan era aşezat pe marginea patului, cu un teanc de hîrtii cu diagrame complicate.

- Parcă te odihneai, i-a spus ea.

Ethan a lăsat hîrtiile jos şi i-a zîmbit:

- Sînt în pat.

Garrett a intrat în cameră și a închis ușa în urma ei. Inima i-a stat în loc pentru o clipă la vederea lui, relaxat, leneș și masculin, cu o șuviță de păr ciocolatiu căzîndu-i pe frunte. Era în picioarele goale, cu o cămașă și o pereche de pantaloni împrumutați de la West. Purta bretele, pentru că pantalonii îi erau largi în talie și nu i-ar fi stat altminteri.

Bea dintr-un pahar niște ceai rece din ierburi de leac – caprifoi și susai. Privirea lui a studiat-o în întregime iar ea s-a simțit absurd de rușinată.

- Ești frumoasă ca o garofiță în rochia asta, i-a spus. Vino mai aproape să mă uit mai bine la tine.

Rochia galbenă, din straturi subțiri de voal de mătase, era o rochie „de stat în casă după-amiaza", închisă cu numai cîțiva nasturi și copci. Era inteligent concepută și croită, dădea aparența unui corset purtat pe dedesubt. Părul îi era prins mai lejer ca de obicei, de o servitoare care își dorea să devină camerista unei lady și o rugase să o lase să exerseze pe ea. Servitoarea i-l încreți se în bucle largi și i-l prinsese la spate într-un coc franțuzesc.

Cînd Garrett a venit lîngă pat, Ethan a întins mîna spre ea și i-a prins un volan din mătase galbenă între degete.

- Cum a fost plimbarea, *acushla*?

- Foarte plăcută, i-a răspuns ea. La întoarcere am trecut pe lîngă coteț ul păsărilor.

- Lîngă grădina de legume.

- Da. A privit hîrtiile și a zîmbit întrebător: de ce studiezi planurile domeniului?

El nu s-a grăbit să-i răspundă, s-a prefăcut preocupat să strîngă foile împrăștiate.

- Evaluez punctele vulnerabile.

- Te temi că cineva ar putea intra prin efracție?

El a ridicat din umeri, evaziv:

- Este de mirare că nu le-a golit nimeni casa pînă acum. Nu închid nici o ușă.

- Din cauza reparațiilor, a spus Garrett. Mereu ies și intră constructori, meseriași. Pentru moment este mai ușor să lase totul descuiat. Domnul Ravenel mi-a spus că au fost nevoiți să scoată dușumelele ca să instaleze toalete moderne. Și să repare toți pereții care putreziseră. De fapt, întreaga aripă estică a fost închisă și va fi refăcută în viitor, nu se știe cînd.

- Mai bine o rădeau de pe fața pămîntului și construiau o clădire nouă. De ce să încerci să, refaci o mizerie veche, peste măsură de mare?

Garrett s-a strîmbat auzindu-l cum numea clădirea elegantă, istorică.

- Din mîndrie pentru strămoși? a sugerat ea.

Ethan a pufnit:

- Din cîte îi cunosc eu pe strămoșii lui Ravenel, nu aveau prea multe motive de mîndrie.

Garrett s-a așezat pe marginea saltelei, cu un picior sub ea.

- Sînt și strămoșii tăi, i-a spus. Iar familia este una cu renume.

- Nu înseamnă nimic pentru mine, i-a răspuns iritat Ethan. Nu am nici un drept să port numele Ravenel și nu doresc să am de-a face cu niciunul dintre ei.

Garrett a încercat să găsească un ton neutru, dar nu și-a putut ascunde îngrijorarea din voce:

- Ai trei surori vitrege. Sînt sigură că ai dori să le

cunoşti.

- De ce să doresc asta? Ce mi-ar aduce?

- O familie?

Ethan a privit-o pieziş:

- Ai vrea să ai legătură cu ei, nu-i aşa? Ar fi trebuit să o laşi pe lady Helen să-ţi facă cunoştinţă cu West Ravenel. Ai fi făcut deja parte din familie.

Luată prin surprindere de repeziciunea cu care i se schimbase starea de spirit, Garrett i-a răspuns cu calm:

- Pari tare supărat, pentru Dumnezeu. Nu-l vreau pe domnul Ravenel, *pe tine* te vreau. Nu contează ce nume porţi, ce cunoştinţe ai. Dacă nu-ţi face plăcere să ai de-a face cu familia Ravenel, atunci aşa vom face. Sentimentele tale contează pentru mine mai mult ca orice.

Ethan a privit-o atent. Răceala i-a dispărut pe loc din privire şi a tras-o aproape, cu un geamăt surd.

Atentă la bandajul de sub cămaşa lui, Garrett a protestat:

- Te rog... ai grijă la rană.

Muşchii braţului său rămăseseră încordaţi, aşa că a fost nevoită să se sprijine de pieptul lui. Şi-a trecut degetele prin părul ei, i-a desfăcut cocul şi şi-a lipit fruntea de fruntea ei. Au rămas amîndoi aşa, respirînd împreună.

Într-un final, Ethan a spus:

- Cum aş putea spune vreodată că Angus Ransom nu a fost tatăl meu? A luat-o pe mama de soţie, m-a crescut ca pe copilul lui şi nu mi-a spus niciodată că aş fi bastardul altui bărbat. A fost un bărbat cumsecade, chiar dacă adesea bea prea mult şi mă lovea cu dosul palmei. Dar m-a hrănit şi m-a învăţat să muncesc şi în plus a avut grijă să învăţ să scriu

și să citesc. Erau anumite lucruri pe care le uram la el. Dar l-am iubit.

- Înseamnă că trebuie să-i cinstești memoria, a spus Garrett impresionată de loialitatea lui. Să faci ceea ce crezi că trebuie. Dar să nu uiți că nu este drept să-i învinovățești pe domnul Ravenel și pe lordul Trenear pentru întîmplări din trecut cu care ei nu au nici o legătură. Ei doar au încercat să te ajute. Domnul Ravenel a mers chiar pînă la a-ți da sîngele lui. Cu o voce și mai blîndă a adăugat: merită oarece gratitudine din partea ta, nu-i așa?

- Da, a spus Ethan morocănos și a tăcut mai apoi, cu degetele prin părul ei. În legătură cu transfuzia... a spus cîteva clipe mai tîrziu, se schimbă ceva la un bărbat... atunci cînd primește sîngele altuia?

Garrett a ridicat capul și i-a zîmbit încurajator:

- Este o chestiune care se dezbate încă de oamenii de știință. Dar nu, eu nu cred asta. Deși sîngele este vital, nu are nici o legătură cu trăsăturile unei persoane, așa cum nici inima nu are legătură cu emoțiile. A ridicat mîna și l-a bătut ușurel cu arătătorul pe tîmplă: tot ce ești, tot ce simți și gîndești este aici.

Ethan părea nedumerit.

- Ce vrei să spui despre inimă?

- Că este doar un mușchi.

- Este mai mult decît atît. Părea oripilat, ca un băiețel căruia i se spusese că nu există Moș Crăciun.

- Simbolic, da. Dar emoțiile nu vin de acolo.

- Ba da, a insistat Ethan. I-a luat mîna și i-a lipit palma de locul unde i se simțeau bătăile inimii. Iubirea pe care o simt pentru tine – o simt chiar aici. Inima mea bate mai tare

doar pentru tine. Și doare când sîntem despărțiți. Și nimic nu-ți scutește să facă asta.

Garrett nu mai avea argumente. În loc să pornească o dezbatere despre fiziologie sau să-i explice influența creierului asupra acțiunilor musculare a preferat să-l sărute cu tandrețe.

Avusese în intenție să-l sărute scurt, dar Ethan i-a răscolit cu pasiune. A continuat să o țină strîns la piept, iar ea și-a amintit de prima lor noapte la Eversby Priory, atunci când stătuse lîngă patul lui și-i adunase toate bătăile inimii în palmă.

El o gusta tot mai adînc și mai dur, de parcă încerca să scoată miere dintr-un fagure. Sărutările fierbinți au durat cîteva minute, sărutări de catifea și sărutări de foc mocnit, chiar când ea și-a dat seama că trupul de bărbat era dornic de o activitate pentru care nu era încă pregătit. A încercat să se îndepărteze, dar mîinile lui au strîns-o ca într-o menghină.

Și-a desprins gura de a lui și a spus:

- Dă-mi drumul... să nu-ți fac rău.

- Ești ușoară ca o petală de floare.

Garrett a încercat să găsească o altă cale de scăpare și s-a tras în jos, dar mișcarea i-a trimis prin trup un val de senzații. S-a oprit, cu pelvisul lipit de al lui, cu toți nervii și mușchii tensionați, așteptînd eliberarea. Nu se mai putea gîndi decît la cît își dorea să-i simtă bărbăția întărită înăuntrul ei.

L-a privit pe Ethan, ai cărui ochi au sclipit amuzați. Obrajii i-au luat foc pentru că și-a dat seama că el o citise perfect.

Una din mîinile lui i-a alunecat sub şezut.

- Lasă-mă să te ajut, *agra*, i-a şoptit.

- Poţi să mă ajuţi stînd liniştit. Nu vreau să ţi se deschidă rana din cauza efortului.

El i-a adulmecat gîtul şi i-a răspuns:

- Mai am să-ţi arăt încă o sută optsprezece poziţii.

Garrett i-a dat mîna deoparte şi s-a tras în spate, cu grijă. Părul i s-a desprins din agrafe atunci cînd s-a ridicat în picioare.

- Nu şi dacă mori încercînd.

- Stai aici, a invitat-o el să i se aşeze în braţe. Vom face ceva uşor şi lent.

- Nu efortul fizic mă îngrijorează, ci tensiunea. Ai suferit o operaţie arterială acum două săptămîni, Ethan. Trebuie să stai calm şi liniştit pînă te vindeci complet.

- M-am vindecat. Aproape că mi-am revenit la normal.

Garrett l-a privit exasperată în timp ce încerca să-şi prindă părul la loc.

- Nu cred că ai găsit o cale să sfidezi legile biologiei. Nu te-ai vindecat complet, cu siguranţă.

- M-am vindecat suficient pentru asta.

- În calitate de doctor, nu sînt de acord.

- Îţi voi dovedi. Pîndindu-i reacţia, şi-a coborît mîna spre umflătura din pantaloni şi a început să o frece încet.

Garrett a făcut ochii mari.

- Doar nu ai de gînd... Dumnezeule. Opreşte-te în clipa asta! L-a prins de încheietură şi i-a îndepărtat mîna. Iritată, l-a surprins rîzînd.

Roşie ca focul, a murmurat:

- N-ai decît să te exciţi singur pînă faci un anevrism.

Ethan a zîmbit ironic:

- Rămîi să te uiţi, i-a spus, şocînd-o şi mai mult. A prins-o pe după talie şi a tras-o în pat cu el, gemînd atunci cînd au căzut amîndoi pe o parte. *Ah!* La naiba!

- Aşa-ţi trebuie, a exclamat Garrett. El rîdea în continuare.

- Nu mă certa, i-a spus el, aducînd-o mai aproape. Stai aici, lîngă mine. Buzele lui îi rătăceau tandru pe lobul urechii, de-a lungul gîtului. Stai în braţele mele, unde ţi-e locul, *cushla macree*. Şi-a trecut mîna peste trupul ei, mîngîind-o tandru. Avem ceva de discutat, a propos. Nu ţi-ai ţinut promisiunea.

Nedumerită, Garrett şi-a întors faţa spre el:

- Ce promisiune?

I-a vorbit cu buzele lipite de obrazul ei:

- Din noaptea operaţiei. Te-am rugat să-mi spui cîteva cuvinte. Dar nu ai vrut.

- Oh. M-am temut, i s-a confesat ea. Mi-am spus că vei trăi mai mult dacă te fac să aştepţi.

- Încă mai aştept.

- Nu am vrut să... îmi pare rău, am fost atît de... dar da. Bineînţeles că da. Garrett s-a întors cu grijă în paradisul cald al îmbrăţişării lui şi a rostit: te iubesc.

Chiar în clipa aceea, Ethan începuse să o întrebe:

- Vrei să spui că...

Au tăcut amîndoi. Ce stînjenitor! Oftînd învinsă, Garrett s-a întors pe spate şi a închis ochii, prea ruşinată ca să-l privească. Era pentru prima oară că-i spunea asta unui bărbat şi o făcuse fiartă.

- Te iubesc, a repetat ea. Nu suna însă ca atunci cînd

o spusese el. Ar fi vrut să adauge ceva, să fie mai convingătoare, dar nu-i trecea nimic prin minte. Tu ai spus-o atît de frumos, a mormăit ea. Chiar dacă erai conştient doar pe jumătate. Aş vrea să pot spune şi eu ceva poetic, pentru că simt... simt... ai avut dreptate, nu am pic de romantism în mine.

Iubire dulce, uită-te la mine.

Ea a deschis ochii şi l-a văzut pe Ethan privind-o într-un fel care a ameţit-o.

- Nu trebuie să-mi spui ceva poetic. Viaţa mea a fost în mîinile tale. Cînd eram aproape de moarte, tu ai fost ancora sufletului meu. Degetele lui au alunecat de pe tîmplă pe obrazul îmbujorat, mîngîind-o cu tandreţe. Nu îndrăzneam nici să visez să te aud spunînd asta. Cele două cuvinte sînt mai frumoase atunci cînd le rosteşti tu.

Garrett i-a zîmbit timid.

- Te iubesc, a repetat, iar de data asta i s-a părut mai uşor, mai natural.

Buzele lui au rămas o clipă pe vîrful nasului ei, apoi pe obraji, pe bărbie, înainte de a se întoarce pentru un nou sărut ameţitor.

- Lasă-mă să am grijă acum de tine. După cîtă grijă ai avut de mine, măcar atît să fac şi eu.

Ideea o încînta, dar a clătinat din cap spunînd:

- Nu ţi-am salvat viaţa pentru ca acum să risc să ţi-o pierzi pentru un moment de plăcere.

- Vreau doar să mă joc, a insistat Ethan, desfăcîndu-i şiretul corsajului.

- Este un joc periculos...

- Ce ai aici? Degetele lui s-au înlănţuit în jurul unui

şnur din mătase roz şi au tras de el, scoţînd la iveală de sub cămaşă un obiect mic. Era fluierul de metal pe care i-l dăruise el. A strîns fluierul în palmă şi a privit-o întrebător.

Garrett a roşit şi i s-a confesat:

- Este un fel de... talisman. Ori de cîte ori nu eşti cu mine, mă prefac că-l folosesc ca să te chem. Şi că tu vei apărea ca prin magie.

- Oricînd mă vei chema, iubirea mea. Voi veni alergînd.

- Nu ai făcut-o atunci cînd l-am încercat ultima oară. Cînd mi-am terminat munca la azil, am stat pe trepte şi am suflat în fluier. Fără rezultat.

- Eram acolo. Ethan îi mîngîia gîtul cu capătul rotunjit al fluierului. Numai că nu mă puteai vedea.

- Adevărat?

El a încuviinţat şi a lăsat deoparte tubul strălucitor.

- Erai îmbrăcată cu rochia verde cu garnituri negre. Aveai umerii căzuţi, semn că erai obosită. M-am gîndit atunci la toate femeile din Londra care erau acasă, în siguranţă, în timp ce tu erai singură în întuneric, după ce întreaga seară îi îngrijiseşi pe cei care nu-şi permiteau să-ţi dea nici măcar un penny. Eşti cea mai bună femeie din cîte am văzut... şi cea mai frumoasă.

I-a tras cămaşa în jos şi i-a trecut degetele peste sînul ei dezgolit, atingîndu-i ca din greşeală sfîrcul. S-a mutat apoi pe celălalt sîn şi i-a prins sfîrcul între degetul mare şi arătător şi l-a strîns uşor.

- Este prea devreme pentru asta, i-a spus Garrett şi a reuşit să se întoarcă pe o parte, cu spatele spre el.

Ethan a prins-o şi a răsucit-o pe spate, lipind-o de

bărbăția lui întărită.

- *Acushla*, asta îmi spui de două săptămîni. Eu ți-am urmat toate regulile...

- Ba le-ai încălcat tot timpul, a protestat ea.

- Am băut nenorocitul acela de tonic pe care mi l-ai tot dat, a spus el.

- L-ai turnat în ghiveciul cu ferigă de fiecare dată cînd credeai că nu te văd.

- Are un gust mai rău ca Tamisa, a spus el sec. Și feriga a fost de aceeași părere. De aceea s-a îngălbenit și a murit.

Garrett a izbucnit în rîs dar s-a oprit imediat pentru că el își strecurase un picior între picioarele ei și i le desfăcuse. Mîna i-a alunecat sub fusta ei și a urcat pînă i-a găsit pielea goală de deasupra jartierei.

- Mă dorești și tu, i-a spus mulțumit cînd a simțit-o tremurînd.

- Ești imposibil, a gemut ea. Ești cel mai rău pacient din cîți am avut.

Rîsul lui i-a gîdilat gîtul.

- Nu, i-a șoptit. Sînt cel mai bun. Lasă-mă să-ți arăt cît de bun sînt.

Capitolul 20

A doua zi, cînd Garrett a ieşit la plimbarea de după-amiază, Ethan s-a aventurat la parter, pentru prima dată singur. Ştia ce-ar fi spus ea despre asta şi avea dreptate cu siguranţă, dar era ceva necesar. Era ca o ţintă vie acolo, la Eversby Priory, şi deci la fel erau Garrett, West Ravenel şi oricine altcineva din acea casă. Nu avea cum să facă o evaluare a împrejurimilor din dormitor.

După ieşirile pe terasa de la etaj şi cele cîteva dăţi în care se aventurase singur pînă la etajul al doilea, Ethan ştia prea bine care îi erau limitele. Una peste alta, era încă slăbit şi obosea repede. Nu-şi recăpătase încă forţa, echilibrul sau mobilitatea. Pentru un bărbat obişnuit să fie în formă fizică excelentă, era enervant să reuşească cu greu să coboare un etaj. Rana şi zona din jurul acesteia îl deranjau încă şi uneori, cînd mişca umărul într-un anume fel, durerea îl săgeta. Garrett alesese să nu-i imobilizeze braţul, ca să nu-i înţepenească iar muşchii să nu se atrofieze.

Ethan s-a prins de balustradă ca să-şi menţină echilibrul în timp de cobora cu greu scara principală. Cînd a ajuns pe la mijlocul ei, un lacheu care trecea prin hol l-a văzut şi s-a oprit brusc:

- Domnule? Era un tînăr cu umeri laţi şi ochi căprui

blînzi, ca de cățeluș. Aș putea... vreți să... pot să vă ajut?

- Nu, i-a răspuns Ethan. Îmi dezmorțesc puțin picioarele, atîta tot.

- Da, domnule. Dar scările... Băiatul a început să urce treptele, ezitînd, de parcă se temea că Ethan se va prăbuși chiar în fața lui.

Ethan nu știa cît li se spusese servitorilor despre el, despre cine era sau starea în care se afla. Un lucru era însă sigur: lacheul știa că nu trebuie să-l lase să rătăcească prin casă de unul singur.

Ceea ce îl enerva.

Și îi amintea totodată de starea precară în care se găsea. Era de ajuns doar o confidență făcută în șoaptă de unul dintre servitori către cineva dintr-un sat învecinat. Sau un comentariu banal făcut de un curier. Și zvonul se răspîndea.

Toți servitorii vorbesc, îi spusese cîndva Jenkyns. *Observă orice schimbare de la rutină și trag concluzii. Știu și secretele pe care stăpînul și stăpîna le au unul față de celălalt. Știu unde sînt bijuteriile, cîți bani s-au cheltuit și cine cu cine se culcă. Să nu-l crezi niciodată pe servitorul care spune că nu știe nimic. Ei știu totul.*

- Dați-mi voie să vă însoțesc, domnule Smith, i-a spus lacheul continuînd să se apropie.

Domnul Smith? Alt nume nu găsiseră?

- Nu, mulțumesc, nu este nevoie. Dîndu-și seama că băiatul nu avea deloc de gînd să-l lase singur, a adăugat: Mai degrabă să faci cum vrei.

Servitorul i s-a alăturat și au coborît umăr la umăr. Părea gata să-i sară în ajutor lui Ethan, în orice secundă. De

parcă ar fi fost un copil sau un bătrîn neputincios.

- Cum te numeşti? l-a întrebat Ethan.

- Peter, domnule.

- Peter, ce se vorbeşte despre prezenţa mea aici?

Lacheul a ezitat.

- Ni s-a spus că sînteţi un prieten de-al domnului Ravenel, că aţi avut un accident şi aţi fost împuşcat. Trebuie să ne ţinem gura, aşa cum facem cînd vine vorba de orice alt oaspete.

- Doar atît? Nici un zvon, nici o speculaţie?

Băiatul a ezitat.

- Sunt zvonuri, a spus încet Peter.

- Spune-mi ce se vorbeşte. Ajunseseră la ultima treaptă.

- Eu... Băiatul şi-a coborît privirea şi s-a foit stînjenit. Nu vă pot spune, domnule. Dar vă pot arăta ceva...

Intrigat, Ethan l-a însoţit pe un coridor lung care dădea într-o galerie îngustă, dreptunghiulară. Au trecut pe lîngă un şir de portrete, toţi strămoşii Ravenel în costumaţiile epocii lor. Unele portrete erau în mărime naturală, în rame masive, aurii, de peste doi metri înălţime.

S-au oprit în faţa unui ultim portret în mărime naturală care-l înfăţişa pe un bărbat brunet cu ochi albaştri şi cu atitudine poruncitoare. Costumaţia era izbitoare: purta un halat lung pînă în pămînt, din brocart albastru, încins în talie cu o sfoară groasă aurie. Tabloul emana putere şi aroganţă. Dar în mîna cu degete lungi sprijinită în şold şi în privirea rece, plină de secrete, exista şi o notă îngrijorătoare de senzualitate. Gura, din contră, era a unui bărbat crud.

Captivat dar şi dezgustat, Ethan s-a dat instinctiv un

pas înapoi. Vedea și el asemănarea, iar sufletul i s-a revoltat. A reușit să-și desprindă ochii de la el și a fixat cu privirea covorul persan uzat.

- Este conașul Edmund, l-a auzit pe lacheu spunînd. Cînd am venit eu la Eversby Priory, el murise deja, așa că nu l-am cunoscut. Dar servitorii mai în vîrstă v-au văzut cînd ați venit și... au știut. Au știut exact cine sînteți. Au fost foarte impresionați, domnule, și ne-au spus că trebuie să facem totul pentru dumneavoastră. Pentru că sînteți singurul prin venele căruia mai curge acest sînge.

Cum Ethan tăcea, băiatul s-a grăbit să continue:

- Linia de sînge merge pînă la Branoc Ravenel, care a fost unul dintre cei doisprezece paladini ai lui Charlemagne. A fost un mare luptător, primul Ravenel. Chiar dacă a fost francez.

Ethan a schițat un zîmbet, în ciuda zbuciumului interior:

- Îți mulțumesc, Peter. Aș vrea să rămîn singur cîteva clipe.

- Da, domnule.

După plecarea servitorului, Ethan s-a sprijinit cu spatele de peretele opus tabloului și l-a privit din nou, cu gîndurile învălmășite.

De ce alesese Edmund să pozeze pentru posteritate într-o costumație atît de neobișnuită? Părea un gest de dispreț, de parcă nu catadicsise să se îmbrace nici măcar pentru propriul portret. Halatul avea broderii bogate, ceva ce-ar fi purtat un prinț din vremea Renașterii. Emana o siguranță de sine impresionantă aparținînd unui bărbat care nu se îndoia de propria superioritate, indiferent ce ar fi

[illegible]

Privind portretul, amintirile îl asaltau.

- Oh, mamă, a șoptit. Nu trebuia să ai de-a face cu el.

Cum de crezuse mama lui că ar putea ieși ceva bun [illegible] asta? Probabil că îl venerase. O vrăjise ideea că un [illegible] cu o poziție atît de înaltă o putea dori. Și-l păstrase [illegible] colț al inimii ei, chiar dacă el o tratase ca pe un [illegible] de care te folosești și apoi îl arunci.

Ethan a închis ochii. Erau plini de lacrimi.

O voce de bărbat a rupt tăcerea.

- Ești în picioare, din cîte văd. Mă bucur că au reușit [illegible] găsească niște haine care să-ți vină.

Ethan a împietrit, îngrozit că fusese surprins de West [illegible] într-un moment atît de vulnerabil. I-a aruncat o [illegible] tulbure și s-a străduit să se concentreze pe conversație. Îi spusese ceva despre niște haine. Valetul și [illegible] domul lui West îi aduseseră mai multe rînduri de [illegible] pe care să le folosească. Unele erau foarte scumpe, perfect croite, cu nasturi din aur sau pietre ornamentale precum agatele sau jaspul, dar lui Ethan îi fuseseră prea [illegible]

- Da, au reușit, a murmurat Ethan. Îți mulțumesc. Și-a [illegible] repede ochii cu mîneca hainei și a spus primul lucru care -a trecut prin minte: ai fost gras.

West a părut mai degrabă amuzat decît jignit.

- Prefer „rubicond". Eram un craidon londonez și, pentru informația ta, toți craidonii sînt grași. Ne petreceam [illegible] timpul între patru pereți, bînd și mîncînd. Iar singurul [illegible] fizic era să te culci cu o tîrfă. Sau două. A oftat [illegible] nostalgic. Dumnezeule. Cîteodată chiar îmi lipsesc vremurile

acelea. Din fericire pot lua oricînd trenul spre Londra, atunci cînd nevoile nu-mi dau pace.

- S-au terminat femeile din Hampshire? a întrebat Ethan.

West i-a aruncat o privire grăitoare:

- Îmi sugerezi să mă culc cu fiica inocentă a vreunui moşier? Sau cu vreo lăptăreasă mai plinuţă? Am nevoie de o femeie experimentată, Ransom. S-a sprijinit la rîndul lui de perete, lîngă Ethan şi i-a urmărit privirea. Acesta studia încă tabloul. Pictorul l-a surprins perfect. Un membru a înaltei societăţi, care se uită de sus la ceilalţi muritori.

- L-ai cunoscut bine?

- Nu. L-am întîlnit pe conte doar de cîteva ori, la evenimente în familie. Căsătorii, înmormîntări, chestii din astea. Noi eram rudele sărace. Tata a fost un ticălos violent iar mama o cochetă care, cum se spune în popor, „nu avea toate ţiglele pe casă". Iar eu şi fratele meu eram doi nătîngi care ne ţineam după verii noştri şi îi tot provocam, doar-doar ne luam la bătaie. Contele nu ne putea suporta pe niciunul. Ţin minte că odată m-a tras de ureche şi mi-a spus că eram un băiat rău şi că atunci cînd voi creşte va avea grijă să fiu îmbarcat pe un vas comercial cu destinaţia China, care va fi cu siguranţă capturat de piraţi.

- Şi ce i-ai răspuns?

- I-am spus că speram să facă asta cît mai repede, pentru că piraţii s-ar descurca mai bine decît părinţii mei în a-mi da o educaţie.

Ethan a zîmbit larg, deşi ar fi putut jura că nimic nu l-ar putea face să surîdă în faţa acelui portret.

- Tata m-a bătut zdravăn după aceea, a spus West. Dar

a meritat. A făcut o pauză, gînditor. Este ultima amintire pe care o am cu el. A murit la puțin timp după aceea, în patul unei femei. Dragul de tata! Nici o conversație rațională nu avea șanse în fața pumnilor lui.

Ethan nu s-ar fi gîndit niciodată că West și Devon Ravenel nu duseseră o viață ferită de griji și îndestulată. Revelația i-a adus un sentiment neașteptat de empatie. Nu se putea abține să nu-l simpatizeze pe West, care era al naibii de ireverențios, împăcat cu el însuși și cu cei din jurul lui, dar rămînînd totodată un bărbat cu prea puține iluzii. Era omul pe care îl putea înțelege și cu care putea discuta.

- L-ai întîlnit vreodată pe conte? l-a întrebat West, mergînd alene printre portrete.

- O singură dată. Ethan nu mai povestise asta nimănui. Dar s-a trezit împărtășind amintirea care îl bîntuia de mulți ani, inspirat de atmosfera liniștită a galeriei de portrete. Cînd mama era tînără, contele a întreținut-o pentru o vreme. Era vînzătoare la o prăvălie. Și o mare frumusețe. A locuit în două camere pentru care plătea el. Aranjamentul a durat pînă cînd a aflat că era însărcinată. Din clipa aceea contele nu a mai vrut să aibă de-a face cu ea. I-a dat niște bani și referințe pentru o slujbă pe care în final nu a obținut-o. Familia a alungat-o, chiar nu mai știa încotro să o apuce. Știa că-și putea găsi o slujbă la o fabrică dacă dădea copilul la orfelinat, dar a decis să mă păstreze. Angus Ransom, care era temnicer la închisoarea din Clerkenwood, s-a oferit să o ia de nevastă și să mă crească și pe mine, ca pe copilul lui. Dar vremurile care au venit au fost tot mai grele, a continuat Ethan. A sosit și ziua în care nu au mai putut plăti măcelarul și nici nu au mai putut cumpăra lemne pentru foc. Mama s-

a gîndit să-i ceară cîțiva bănuți pentru propriul cont. Și contau pentru el? Dar contelui nu-i stătea în fire să dea ceva pe gratis. Mama era încă o femeie frumoasă iar contele i-a cerut să se culce din nou cu el. De atunci, ori de cîte ori îi terminau banii de mîncare sau de lemne, mama se ducea de acasă să se întîlnească cu el.

- Ce rușinos, a spus încet West.

- Eram încă mic, a continuat Ethan, cînd mama m-a luat într-o zi la plimbare cu trăsura. Spunea că mergem în vizită la un domn, prieten de-al ei care dorea să mă cunoască. Am intrat într-o casă cum nu mai văzusem pînă atunci, frumoasă și liniștită, cu podele lustruite și colonade aurite. Contele a coborît, îmbrăcat cu un halat din catifea și fel cu acesta - Ethan a dat din cap în direcția tabloului. Mi-a pus cîteva întrebări: dacă mergeam la școală, care poveste din Biblie îmi plăcea cel mai mult, după care m-a bătut ușor pe creștet și mi-a spus că păream un băiat isteț, chiar dacă aveam accent de spoitor irlandez. A scos din buzunar o pungă cu dulciuri și mi le-a dat. Erau batoane din zahăr ars în zeamă de orz. Mama mi-a spus să iau loc în salon și să o aștept cît stă de vorbă cu domnul, la etaj. Nu știu cît am așteptat acolo, mîncînd dulciuri. Cînd mama a coborît, arăta la fel ca atunci cînd sosisem, nici un fir de păr nu-i era deranjat. Dar avea ceva în privire, ceva care m-a făcut să înțeleg că făcuseră ceva rău. Că el îi făcuse mamei ceva. Am lăsat punga cu dulciuri lîngă scaun, dar mi-au trebuit săptămîni să scap de gustul de orz din gură. În drum spre casă, mama mi-a spus că bărbatul acela era foarte important, un gentleman de viță nobilă. Și că el era adevăratul meu tată, nu Angus Ransom. Vedeam cu cît

mîndrie îmi spunea asta. În mintea ei, eu eram mai cîştigat, acum că aflasem că eram fiul unui om mare. Unui aristocrat. Nu înţelegea că de fapt eu îl pierdusem pe singurul tată pe care îl cunoscusem. Preţ de cîteva luni după asta nici nu m-am putut uita la Angus, pentru că ştiam că nu eram copilul lui. Pînă în ziua în care a murit m-am tot întrebat de cîte ori s-a uitat la mine şi a văzut bastardul unui alt bărbat.

Ravenel a tăcut cîteva clipe. Părea furios dar şi resemnat.

- Îmi pare rău, a spus într-un sfîrşit.

- Tu nu ai nici o vină.

- Tot îmi pare rău. Timp de generaţii, cei din familia Ravenel s-au dovedit nişte ticăloşi cruzi şi iresponsabili, unul după altul. West şi-a înfipt mîinile în buzunare şi s-a uitat la chipurile severe şi arogante din trecutul lui. Da, la voi mă refer, s-a adresat el şirului de portrete. Păcatele taţilor au fost ca o otravă pe care aţi transmis-o copiilor voştri, după care ei au făcut acelaşi lucru. Printre voi toţi nu a fost nici măcar un bărbat cumsecade. S-a întors către Ethan. La scurt timp după naşterea fiului său, Devon a venit la mine şi mi-a spus: „cineva trebuie să-şi asume toată otrava care s-a transmis de generaţii şi să o ţină departe de cei care vor veni după noi. Toate astea trebuie să înceteze chiar acum. Dumnezeu să mă ajute, am de gînd să-mi protejez copilul de toate instinctele mele cele mai rele. Îmi voi înfrîna orice impuls violent sau egoist care mi-a fost inoculat din copilărie. Nu-mi va fi uşor. Dar al naibii să fiu dacă fiul meu va avea exact genul de tată pe care eu l-am urît."

Ethan îl privea, uimit de înţelepciunea şi hotărîrea din acele cuvinte. Înţelegea abia cum că cei doi veri Ravenel nu

erau niște pierde-vară lipsiți de griji care avuseseră norocul să obțină o moștenire neașteptată. Făceau toate eforturile pentru a-și salva domeniul și chiar mai mult de atît, pentru a salva o familie. Iar pentru asta meritau tot respectul lui.

- Fratele tău ar putea fi primul conte care să-și merite cu adevărat titlul, a spus Ethan.

- Nu a început chiar așa, a răspuns West și a izbucnit în rîs. După ce amuzamentul s-a stins, a continuat: înțeleg de ce nu vrei să ai de-a face cu nici un Ravenel. Edmund a fost un monstru fără sentimente și, în plus, cui i-ar conveni să recunoască faptul că este produsul a șase secole de consangvinizare? Însă simțim cu toții nevoia să știm că ne putem adresa cuiva atunci cînd avem nevoie de ajutor. Iar noi sîntem familia ta. Ar trebui să încerci să ne cunoști. Dacă-ți este de folos cu ceva, eu sînt cel mai rău dintre toți. Ceilalți sînt mult, mult mai buni.

Ethan s-a apropiat și i-a întins mîna.

- Pentru mine ești suficient de bun, i-a spus. Iar West i-a zîmbit.

Cînd și-au strîns mîinile a fost ca și cum și-ar fi făcut o promisiune. A fost ca o înțelegere.

- Și acum, a spus Ethan, spune-mi unde ții armele.

Ravenel a ridicat o sprînceană.

- Dacă nu te superi, Ransom, aș prefera să nu trecem atît de brusc de la un subiect la altul. Am putea folosi o frază-două de tranziție.

- Așa procedez de obicei, i-a răspuns Ethan. Dar zilele acestea obosesc repede și a venit ora somnului de după-amiază.

- Pot să te întreb de ce trebuie să te înarmezi în loc să

tragi un pui de somn?

- Pentru că am fost la un pas să fiu ucis cu două săptămîni în urmă şi sînt ferm convins că va veni cineva să-şi termine treaba.

West a redevenit serios. L-a privit atent.

- Dumnezeu ştie că şi eu aş fi la fel de nervos ca şi tine dacă aş fi trecut prin ce ai trecut tu. Dar nu va veni nimeni să te caute aici. Toată lumea te crede mort.

- Nu şi în lipsa unui cadavru, a spus Ethan. Dacă nu găsesc unul, nu vor înceta să mă caute.

- Dar cum să suspecteze că ai fi aici? Nu au cum să facă legătura între tine şi familia Ravenel. Poliţiştii care te-au adus atunci erau prea îngroziţi să sufle o vorbă.

- Poate, în clipele acelea. Dar oricare dintre ei se poate să-i fi povestit mai tîrziu unui prieten sau iubitei, sau a băut prea mult într-o seară şi i-a pomenit despre asta barmanului. Vor fi chestionaţi cu siguranţă, pentru că erau de serviciu în noaptea aceea. Şi nu vor rezista mult sub interogatoriu. În plus, oricărui servitor de la reşedinţa Ravenel îi putea scăpa ceva. O cameristă ar fi putut să-i spună ceva vînzătorului de fructe de la piaţă, de exemplu.

West părea sceptic.

- Chiar crezi că nişte cuvinte spuse într-o cîrciumă sau o bîrfă spusă de o servitoare la piaţă ar putea ajunge pînă la urechile lui Jenkyn?

Întrebarea era raţională, dar aproape că l-a uimit pe Ethan. Şi-a dat seama că trăise prea mult timp în lumea complicată şi secretă a lui Jenkyn şi că uitase că majoritatea oamenilor nu aveau nici cea mai mică idee de ce se petrecea în jurul lor.

- Cu mult timp înainte ca Jenkyn să mă recruteze, a spus Ethan, a început să-şi construiască o reţea de informatori şi de spioni pe tot teritoriul Angliei. Oameni obişnuiţi din diverse oraşe. Vizitii, proprietari de hanuri, băieţi de prăvălie, prostituate, servitori, muncitori în fabrici, studenţi la diferite universităţi... toţi fac parte din aparatul lui de spionaj. Li se plătesc în secret sume de bani primite de la Ministerul Afacerilor Interne. Primul Ministru are cunoştinţă despre asta dar a preferat să nu i se dea detalii. Jenkyn şi-a dezvoltat o adevărată ştiinţă să strîngă şi să analizeze informaţii. Are cel puţin opt ofiţeri activi care au fost special instruiţi ca să ducă la bun sfîrşit orice misiune. Acţionează în afara legii. Nu se tem de nimic. Şi nu au scrupule. Nu pun deloc preţ pe viaţa cuiva, nici măcar pe propria viaţă.

- Iar tu eşti unul dintre ei, a spus încet West.

- Am fost. Iar acum sînt o ţintă. Deja cineva din sat ştie că doi străini locuiesc la Eversby Priory.

- Servitorii mei nu ar scoate un cuvînt în faţa nimănui.

- Ai dulgheri, zidari şi zugravi care intră şi ies. Au cu toţii ochi şi urechi.

- Foarte bine. Să presupunem că ai dreptate şi că Jenkyn va trimite pe cineva după tine. Pot închide această casă mai ceva ca o fortăreaţă.

- Nu există încuietoare în toată casa care să nu poată fi descuiată în mai puţin de un minut, inclusiv cea de la uşa de la intrare. Iar servitorii tăi oricum nu par să-şi bată capul cu încuietorile.

- O vor face dacă le spun.

- Ar fi un început. Ethan a făcut o pauză. Pînă

săptămîna viitoare mă voi reface suficient ca să mă pot întoarce la Londra. Va trebui însă să luăm măsuri de securitate pînă atunci, în caz că vreunul dintre oamenii lui Jenkyn mă găsește aici.

- Îți arăt unde este dulapul cu arme.

- Pe planurile clădirii am văzut că aveți o încăpere cu arme. Pe acest etaj.

- Am transformat-o în birou. Acum ținem armele într-un dulap de pe coridorul servitorilor, iar cheia o are un valet.

Ethan l-a privit pieziș.

West a părut iritat:

- Chiar pare că ne-am permite partide de vînătoare lungi și costisitoare? Am vîndut toți ogarii, paznicul de vînătoare este o fosilă. L-am lăsat să mai crească doar cîteva păsări, ca să-i mai dăm ceva de făcut. Animalele de pe acest domeniu sînt folosite pentru hrană, la muncă sau sînt vîndute. În nici un caz pentru distracție. Înainte să coborîm la dulapul cu arme, ar trebui să te previn că majoritatea sînt vechi și ruginite. Și nu cred să știe cineva să le mînuiască, cu excepția mea.

- Ești un bun trăgător?

- Mediu. Sînt un trăgător excelent doar dacă ținta stă pe loc, ceea ce nu prea este cazul.

Ethan a analizat situația, luptîndu-se cu un val de epuizare.

- Să uităm de dulapul cu arme, atunci. Va trebui să încercăm să ne apărăm mai bine. Spune-le servitorilor să înceapă să încuie ușile noaptea, inclusiv pe ale lor, cînd dorm. Va trebui să montăm zăvoare la fiecare ușă de mansardă sau pivniță, la camera pentru bagaje, la liftul

pentru cărbuni... absolut la tot ce înseamnă comunicare internă. În plus, vor trebui demontate schelele de pe aripa sudică a casei.

- Poftim? Nu, nu pot face asta.

- Schela permite accesul lejer la orice fereastră sau balcon.

- Da, Ransom, asta este și ideea. Am angajat meșteri care să refacă partea ornamentală a fațadei. Văzînd expresia neînduplecată a lui Ethan, West a gemut: știi cît le-a luat să ridice schelele acelea? Știi ce or să-mi facă dacă le spun să le demonteze și să le monteze la loc o săptămînă mai tîrziu? Nu va trebui să-ți mai faci griji pentru asasinii de la Londra. Ne vor strînge ei de gît, pe amîndoi.

Ethan simțea că-l dureau toți mușchii. Era epuizat, simțea o nevoie acută de somn. *La naiba!*

- Știu că ai fi mai liniștit dacă aș pleca acum. Aș face-o dacă m-aș simți în stare, a murmurat el ducîndu-și o mînă la frunte.

- Nu, i-a răspuns imediat West, pe un ton schimbat. Nu-mi lua în seamă văicărelile. Oricum nu mă crede nimeni. Locul tău este aici. L-a privit mai atent pe Ethan: pari pe punctul să cazi din picioare. Te conduc sus.

- Nu am nevoie de ajutor.

- Doar nu crezi că risc să ți se întîmple ceva și să am de-a face cu furia doctoriței Gibson? Prefer să dau nas în nas cu zece asasini plătiți!

Ethan a dat din cap și au ieșit împreună din galerie.

- Nu va trimite mai mult de trei oameni, a spus el. Vor sosi la primele ore ale dimineții, cît este încă întuneric și toți servitorii dorm neîntorși.

- Eversby Priory are peste două sute de încăperi. Nu vor şti planul casei.

- Ba îl vor şti. Planurile şi specificaţiile tehnice pot fi obţinute de la orice arhitect sau constructor care a avut de-a face cu reconstrucţia acestui loc.

West a oftat, conştient că avea dreptate.

- Nu-l uita pe bancherul meu din Londra, a spus mohorît. Mi-a cerut copii după toate planurile atunci cînd am contractat creditul.

Ethan i-a spus:

- Nu vor dori să facă alte victime. Doar pe mine mă vor. Iar eu mă voi preda înainte ca cineva să fie rănit.

- Al naibii să fiu dacă se va întîmpla asta! a replicat West. Motto-ul familiei Ravenel este „Loialitatea ne uneşte". Îi zbor capul oricui ticălos care ar încerca să-i facă rău unuia dintre ai mei.

Capitolul 21

- Așa făceați și la școala domnișoarei Primrose? a întrebat Ethan ținîndu-se deoparte în timp ce doi lachei – supravegheați de Sims, valetul mai în vîrstă – întindeau ceremonioși fețele de masă la umbra unui copac. Au așezat apoi farfuriile din porțelan, argintăria și paharele din cristal.

Garrett a clătinat din cap, privind cum găleți cu gheață pline cu sticle cu limonadă, bere de ghimbir și vin roșu erau așezate în continuarea farfuriilor.

- Picnicurile noastre însemnau pîine cu gem și o felie de brînză, aduse într-o găleată de tablă.

Fusese ideea ei să-l scoată pe Ethan la un picnic, într-una din grădini, la adăpostul unui zid înalt. Îi povestise lui Ethan despre picnicurile de la școală, alături de colegi, iar el îi spusese că nu fusese niciodată la unul. Garrett o întrebase pe menajeră dacă poate împrumuta un coș în care să pună cîteva lucruri pentru un mic bufet în aer liber iar ea îi pregătise ceea ce numise „un picnic adevărat" într-un coș imens din răchită, cu mînere din piele.

După ce Sims și ceilalți servitori au plecat, Ethan s-a sprijinit cu spatele de trunchiul copacului și a privit-o pe Garrett cum despacheta festinul din coș. Aveau ouă fierte, măsline dolofane, tulpini verzi de țelină, borcane cu morcovi și castraveți murați, sandvișuri învelite în hîrtie cerată,

pateuri și sărățele, un vas cu salată tocată mărunt, un rotocol de brînză, un coșuleț căptușit cu muselină în care erau biscuiți și mici prăjituri, o budincă în vasul ei de ceramică și o sticlă cu gura largă plină cu compot.

Au mîncat în tihnă pe iarba deasă iar Garrett se simțea fericită văzînd că Ethan se relaxa. În ultimele cinci zile fusese mai activ decît și-ar fi dorit ea, cercetase fiecare colțișor din Eversby Priory alături de West. Așa cum se întîmpla cu mai toate conacele vechi, de-a lungul secolelor fuseseră făcute multe modificări și adăugiri, avînd drept rezultat spații cu forme ciudate, scări ascunse și o mulțime de ferestre.

În ciuda îngrijorării lui Garrett că își va încetini refacerea, Ethan se deplasa cu greu la fiecare etaj, să supravegheze totul cu ochii lui. Se instalaseră noi zăvoare și lacăte iar schelele exterioare fuseseră demontate. Acum toate ușile se încuiau peste noapte, la fel și ferestrele de la parter și de la pivniță. Fiecare servitor fusese instruit să dea imediat alarma dacă auzea vreun zgomot suspect peste noapte. Și să nu-l confrunte de unul singur pe intrus, în nici o împrejurare.

Deși starea lui Ethan se îmbunătățea rapid, aveau să mai treacă săptămîni și chiar luni pînă să redevină cel de dinainte de atac. Limitările fizice îl exasperau, era obișnuit cu rezerve inepuizabile de energie și putere.

Trecuseră aproape trei săptămîni de cînd fusese împușcat. În condiții obișnuite, Garrett ar fi insistat să aștepte cel puțin de două ori pe atît înainte să părăsească domeniul. Dar aceasta nu era o situație obișnuită. Fie că era de acord sau nu, îi spusese Ethan, el trebuia să pornească

spre Londra peste două zile. Nu putea rămîne în continuare la Eversby Priory, să-i pună pe toți în pericol. Și nici nu putea sta cu mîinile în sîn cînd Jenkyn tocmai deturnase opt tone de explozibil furat către un grup terorist care avea în plan să arunce în aer Camera Comunelor.

A întins mîna spre un tufiș crescut la adăpostul unor fagi roșii și a cules o frunză mentolată. S-a lăsat pe spate, pe pătură și a început să-i ronțăie codița, cu ochii spre cer și spre frunzele de deasupra capului său. Fagii erau noduroși și grațioși, ramurile li se legănau ca și cum și-ar fi dat mîinile. Nu se auzea nimic în afară de foșnetul frunzelor și de trilul unei păsări cîntătoare.

- Nu am mai fost în vreun loc atît de liniștit, a spus Ethan.

- Este o lume cu totul diferită de Londra. Tot zgomotul acela de clopote, trenuri, construcții... aerul plin de fum și de praf... și clădirile acelea înalte care împiedică lumina soarelui să pătrundă...

- Da, i-a răspuns Ethan. Și mie îmi lipsesc toate astea.

Au rîs amîndoi.

- Îmi lipsesc pacienții, clinica, i-a mărturisit Garrett. Acum, că te-ai înzdrăvenit și nu mai ai tot timpul nevoie de mine simt nevoia să-mi găsesc o ocupație.

- Ai putea începe să-ți scrii memoriile, i-a sugerat el.

Garrett s-a aplecat spre el pînă ce vîrfurile nasurilor li s-au atins.

- Viața mea nu a fost chiar într-atît de senzațională.

- Te ascunzi împreună cu un fugar, i-a spus el.

Garrett a zîmbit:

- Asta înseamnă că tu ești cel care duce o viață

interesantă, nu eu.

Ethan i-a mîngîiat decolteul cu vîrfurile degetelor şi şi-a prins degetul arătător în adîncitura dulce dintre sînii ei.

- Ne vom întoarce curînd la Londra iar acolo îţi voi sta la dispoziţie pentru orice aventură. Şi-a lipit buzele de ale ei, mai întîi amăgind-o uşor, după care sărutul a devenit puternic, savuros şi umed. Simţurile ei erau pline de el, de gustul dulce al gurii lui, de vitalitatea trupului său, atunci cînd a tras-o lîngă el.

În săptămîna care trecuse, Ethan făcuse dragoste cu ea de două ori, reuşind să-i domolească îngrijorarea cu un amestec perfect de tentaţie şi liniştire. Se pricepea la vorbe, diavolul! Îi şoptea minute întregi la ureche, o săruta, o mîngîia, pînă cînd şi cele mai subtile mişcări ale lui atingeau corzile secrete ale trupului ei.

Încercînd să nu-şi abată atenţia de la conversaţie, Garrett şi-a desprins gura de gura lui şi l-a întrebat:

- Ce ai de gînd să faci cînd ne întoarcem? Te vei duce la lordul cancelar? Sau la procurorul general?

- Nu ştiu în cine pot avea încredere, a spus mîhnit Ethan. Cred că ar fi mai bine să fac publice informaţiile, şi astfel să le forţez mîna să ia măsuri.

Garrett s-a ridicat într-un cot şi l-a privit îngrijorată:

- Dar i-ai dat toate dovezile lui Felbrigg. Vom fi nevoiţi să spargem din nou seiful lordului Tatham?

- Am păstrat cîteva pagini, pentru orice eventualitate.

Garrett a făcut ochii mari.

- Unde le-ai pus?

Ethan a zîmbit. Era frumos cînd zîmbea, cu pielea lui arămie scăldată în lumină, cu ochii albaştri, vii.

- Nu ghicești?

- Undeva în apartamentul tău?

- Ți le-am dat ție.

- Mie? Cum?... Oh. Le-ai împachetat odată cu tabloul cu maimuța.

- Am lipit un plic pe spatele tabloului. În el se găsesc paginile și un exemplar al testamentului meu.

Deși Garrett ar fi fost tentată să-i ceară mai multe amănunte despre dovezi, atenția i-a fost atrasă de ultima parte a frazei.

- Ți-ai făcut testamentul? l-a întrebat sceptică.

El a dat din cap.

- Te-am numit unic beneficiar.

Surprinsă și impresionată, Garrett a spus:

- Este foarte drăguț din partea ta, dar nu ar fi trebuit să-ți lași tot ce posezi rudelor tale?

- Mama a fost alungată de rudele ei. Nu le-aș lăsa nici măcar un șiling. Și niciunul din familia Ransom nu ar face nimic bun cu ei. Nu. Toți banii sînt ai tăi. Cînd va veni vremea – să sperăm că nu prea curînd – vei putea duce o viață confortabilă. Avocații mei te vor ajuta în privința brevetelor mele, nu numai pentru cele de aici, dar și de peste hotare. Totul va trece pe numele tău și...

- Despre ce Dumnezeu vorbești? l-a întrebat uimită Garrett. Brevete pentru ce?

- Pentru încuietori. A început să se joace cu garnitura rochiei ei, urmărind cusătura cu vîrful degetelor. Am inventat vreo treizeci. Majoritatea lor nu aduc mare profit, dar sînt cîteva care...

- Mi se pare fabulos! a exclamat Garrett, radiind de

mîndrie. Cîte talente ai! Într-o bună zi vei avea mare succes – în oricare altă profesie, nu ca spion, adică.

- Îți mulțumesc, l-a spus Ethan. Laudele ei îi făceau plăcere. Dar mai am multe să-ți spun. Vezi tu...

- Da, da, spune-mi tot! Cînd a început?

- Pe vremea cînd eram ucenicul lăcătușului de la Clerkenwell. Încercam să găsesc o modalitate ca lacătele celulelor să nu poată fi deschise de prizonieri și am adăugat un opritor la o broască. Guvernatorul închisorii și lăcătușul m-au pus să desenez planul și să scriu specificațiile tehnice, după care au mers și au obținut patentul asupra invenției mele. Cu un rictus cinic, Ethan a adăugat: nu mi-au dat nici măcar o mică parte din profit. Au profitat de faptul că eram doar un băiețandru.

- Ce nemernici! a spus indignată Garrett.

- Da, a încuviințat el. Dar experiența m-a făcut să învăț totul despre cererile pentru patente. În anii care au urmat, ori de cîte ori aduceam o îmbunătățire unui model existent sau făceam un prototip nou, înregistram patentele pe numele unei societăți anonime. A făcut o pauză. Unele dintre ele încă îmi aduc drepturi de autor.

- Ce minunat! Mintea ei trecuse deja la calcule. Dacă adăugăm acești bani la ce cîștig eu am putea ca într-o zi să vindem casa mea din King's Cross și să ne cumpărăm una mai mare.

Pentru un motiv anume, cuvintele ei au părut să-l descumpănească pe Ethan.

Obrajii lui Garrett au luat foc. Și-a dat imediat seama că nu era cazul să facă presupuneri în privința viitorului lor.

- Iartă-mă, s-a grăbit să se scuze. Nu am vrut să

insinuez că... nu ai nici o obligație...

- Șșt, a întrerupt-o ferm Ethan, căutîndu-i buzele. A redus-o la tăcere cu un sărut lung, după care și-a îndepărtat capul și i-a zîmbit. Ai tras concluzia greșită, iubire. Lasă-mă să-ți explic.

- Dar nu trebuie să...

Degetul lui arătător i-a atins buzele.

- Eu primesc un venit anual din vînzarea drepturilor de folosință. Uneori, în loc de bani, primesc acțiuni la diverse companii. Dețin titluri de acțiuni și valori mobiliare în afaceri ale căror nume nici măcar nu-l cunosc. Totul trece prin acea companie doar ca să rămîn anonim. Am trei avocați angajați permanent care se ocupă numai de cazurile în care sînt încălcate drepturile conferite de brevetele mele și alți doi pe care îi folosesc doar ocazional.

Garrett își dădea seama încet-încet că acel așa-zis hobby era ceva mai mult decît atît.

- Dar spuneai că brevetele nu-ți aduc mare profit.

- Am spus asta despre majoritatea. Dar cîteva s-au dovedit profitabile. În plus, cu cîțiva ani în urmă mi-a venit ideea unei încuietori cu permutare.

- Ce este acesta?

- Sînt niște mecanisme de inversare active și pasive, așezate pe un ax central și încastrate într-un inel care le ajustează... Ethan s-a oprit, dîndu-și seama că Garrett nu înțelegea mai nimic. Este un lacăt care în loc de cheie are un cadran.

- Ca acela de la seiful rotund?

- Da, exact ca acela.

Poate că era de vină apropierea de trupul lui fierbinte,

poate mîna lui care îi rătăcea pe coapsă, dar creierul lui Garrett abia pătrundea implicaţiile spuselor lui.

- *Tu* l-a conceput pe acela? a reuşit să-l întrebe. *De asta* ai ştiut cum să-l deschizi?

- Da. Ethan a continuat fără grabă, lăsîndu-i timp să înţeleagă. Aceste încuietori sînt folosite de bănci, companii navale şi de căi ferate, la docuri, depozite militare, clădiri guvernamentale... peste tot.

Ea făcuse ochii mari.

- Ethan, a început ea şi a făcut o pauză, neştiind cum să-l întrebe. Eşti bogat?

El a încuviinţat grav.

- Obişnuit de bogat sau vulgar de bogat?

El s-a dat şi mai aproape şi i-a şoptit la ureche:

- Porcesc de bogat.

Garrett a rîs, apoi a clătinat din cap, nedumerită.

- Dar atunci de ce-ai fi lucrat pentru Jenkyn? Nu văd sensul.

Întrebarea l-a tulburat vădit pe Ethan.

- Cînd banii pe drepturi de autor au început să vină, eu fusesem deja recrutat de Jenkyn. Nu am vrut să pun punct. Îmi era ca un tată. Voiam doar să-l ştiu mulţumit. Doar asta conta pentru mine.

- Îmi pare rău, a spus ea încet. Inima i s-a strîns cînd a înţeles cît de tare trebuia să-l fi durut trădarea lui Jenkyn. Şi-l mai durea încă, probabil.

Ethan a rîs amar.

- N-am prea avut noroc cu taţii.

- Jenkyn ştie de brevetele tale?

- Nu cred. Am avut mereu grijă să-mi şterg bine

urmele.

- De aceea locuiai într-un apartament gol? Ca nu cumva să bănuiască cineva că ai avea şi un alt venit?

- În mare parte. În plus, nu a contat niciodată în ce fel de pat dorm, pe ce fel de scaun mă aşez.

- Dar contează. Garrett nu înţelegea de ce el îşi nega dreptul la un minim de confort. Ar trebui să conteze.

Privirile li s-au întîlnit un lung moment.

- Acum contează, a spus Ethan.

Copleşită de tandreţe şi de îngrijorare, Garrett l-a mîngîiat pe obraz.

- Nu ai fost deloc bun cu tine. Trebuie să te tratezi cu mai multă blîndeţe.

El şi-a îngropat nasul în palma ei:

- Pentru asta te am pe tine. Să mă tratezi cu blîndeţe. Sau oricum vei dori.

- Aş vrea să te domesticesc puţin, i-a spus. Nu prea mult. N-aş vrea să devii ca un căţeluş din aceia care-ţi stau în poală.

- Nu m-ar deranja. Ochii îi sclipeau amuzaţi. Depinde în poala cui. A întins-o pe pînza albă iar buzele lui i-au rătăcit pe gît, pe claviculă.

Un mozaic strălucitor de soare, cer albastru şi frunze verzi i-a umplut privirea în timp ce el o mîngîia leneş, inspirîndu-i aroma şi gustînd-o, simţindu-i formele prin materialul subţire al rochiei.

- Să nu ne vadă cineva, a protestat ea agitată cînd limba lui s-a răsucit în adîncitura claviculei ei.

- În faţă avem două coşuri de mărimea unor barje.

- Dar dacă se întoarce vreunul dintre lachei şi...

- Știu prea bine că nu trebuie să facă asta. I-a desfăcut corsajul și l-a lăsat în jos pînă cînd i s-au văzut sînii. Cu degetele mari i-a încercuit sfîrcurile, întărindu-i-le, pregătindu-le pentru gura lui.

Garrett a închis ochii. Deja trupul ei știa să se acordeze cu atingerile lui experimentate și fiecare nerv îi tresărea de anticipare. Buzele lui s-au închis pe sînul ei, trăgînd de mugurul roz, necăjindu-l cu vîrful limbii. Mîinile lui erau peste tot, îi desfăceau hainele, trăgeau de ele, pînă ce straturile de material subțire nu au mai putut să o apere.

În unele dăți dorința o neliniștea, o agita, o făcea să-și dorească să se cațere pe el. Dar în alte dăți, ca acum, o oboseală stranie, fierbinte îi invada membrele și nu putea decît să rămînă pasivă sub el, cu inima bătîndu-i cu putere, cu mușchii fremătînd, pregătiți pentru plăcerea pe care urma să i-o ofere. El îi șoptea printre săruturi, îi spunea cît era de frumoasă, cît îi plăceau dulceața ei, puterea ei. Degetul mare și cel arătător i-au desfăcut delicat faldurile sexului. Ea a gemut stins și s-a arcuit să-l primească.

- Răbdare, i-a șoptit el. Vei primi plăcere atunci cînd eu voi fi gata să ți-o dăruiesc.

Dar cînd degetul lui mare i-a alunecat peste clitoris, mîngîindu-l ușor, un val adînc de extaz a cuprins-o. S-a cutremurat puternic iar Ethan a sărutat-o pe gît, gemînd de plăcere. S-a prefăcut supărat pe ea, pe lipsa ei de control, pe umezeala ei și drept pedeapsă două degete de-ale lui au alunecat înăuntrul ei, adînc, atîtînd-o cu noi spasme delicioase.

Ea era prea năucită ca să scoată vreun cuvînt. Și-a trecut brațele pe după gîtul lui și și-a desfăcut picioarele. Îl dorea atît de tare că nimic altceva nu mai conta.

Ethan îi şoptea la ureche că era frumoasă, şi fără ruşine, şi obraznică. I-a ridicat fustele de tot şi a încălecat o, cu toată greutatea trupului de bărbat între coapsele ei. A pătruns-o cu o grijă infinită, a umplut-o dar nu ca un act de posesie, ci de adoraţie. Săruturile lui aveau gust de mentă, pielea îi mirosea a soare şi sare, a vară. Ochii îi erau fierbinţi, albaştri ca un miez de noapte.

Se împingea încet înăuntrul ei. Doamne, în ce fel se mişca! Sinuos şi natural. Se ondula, o învăluia. Una din mişcările prelungi a atins-o exact acolo unde trebuia iar ea a gemut în semn de răspuns. A făcut-o iar şi iar, în timp ce săruturile erau tot mai adînci, ca nişte droguri. Şi-a simţit trupul agăţîndu-se de el, modelîndu-se după el. Fiecare părticică din ea, sînge şi oase, răspundea ritmului primar al trupului lui care se împingea şi se retrăgea, urca şi cobora.

Înnebunită de dorinţă, şi-a desprins gura de gura lui.

- Termină în mine, l-a implorat. Nu te retrage în ultimul moment, te vreau cu totul, vreau...

Ethan a făcut-o să tacă cu un sărut.

- *Acushla,* a spus rîzînd încet, pentru o femeie cărela nu-i place să fie spontană, ai şi tu momentele tale. Şi-a lipit obrazul de al ei. Cînd ne vom întoarce la Londra şi vom fi în siguranţă îţi voi da tot ce vrei.

- Vreau o viaţă cu tine. Voia ani cu el. Şi o droaie de copii.

- Viaţa mea este a ta, i-a răspuns răguşit. Al tău este fiecare minut pe care-l mai am de trăit. Ştii asta... nu-i aşa?

- Da. Da. Senzaţiile au copleşit-o şi l-a alungat orice gînd. Erau doar ei doi, încinşi de soare şi de dragoste, uniţi, contopiţi într-un singur trup şi un singur suflet.

Capitolul 22

În cele trei săptămîni petrecute la Eversby Priory, Garrett descoperise că, contrar părerii generale, nu se dormea deloc mai bine la țară, unde era liniște și pace. Lipsită de amestecul familiar al zgomotelor orașului, era înconjurată de o liniște atît de adîncă încît chiar și cîntecul unui greiere sau orăcăitul unei broaște singuratice o făcea să se ridice în capul oaselor, în pat.

Pentru că nu putea apela la medicamente pentru somn, încercase să citească, dar rezultatele nu au fost cele așteptate. Cărțile prea interesante o făceau să rămînă trează mai mult timp, iar cele plictisitoare nu-i puteau reține atenția suficient de mult timp încît să se relaxeze. După ce a cercetat cu atenție vasta bibliotecă de la parter, a găsit într-un final *Istoria Romei* scrisă de Livy, condensată în cinci volume. În sfîrșit ceva care o interesa. Terminase deja de citit primul volum, care se sfîrșea cu Războiul Punic și cu distrugerea Cartaginei.

În noaptea aceea și-a găsit cel mai greu odihna. S-a foit, s-a răsucit în pat pînă tîrziu după miezul nopții, fără să cadă într-un somn adînc. Creierul ei refuza să se oprească, continua să se agațe de ideea că peste o zi se vor întoarce la Londra. Pentru o clipă s-a gîndit să se ducă în camera lui

Ethan, să caute acolo încurajare şi linişte. Ştia însă *la ce* va duce asta, iar el avea nevoie de odihnă mai mult decît ea.

Dorindu-şi să fi luat cu ea şi cel de-al doilea volum, Garrett a cumpănit dacă merita sau nu să coboare la bibliotecă în puterea nopţii. Şi-a înfoiat perna, s-a întins pe spate şi a încercat să se concentreze pe ceva monoton. Să numere oi, de exemplu. Sau picăturile căzute dintr-un nor de ploaie. A spus alfabetul de la cap la coadă şi de la coadă la cap. Apoi tabla înmulţirii.

Într-un final, a oftat exasperată şi s-a uitat la ceasul de pe poliţa şemineului. Era patru dimineaţa, prea tîrziu dar şi prea devreme în acelaşi timp, ora potrivită pentru fermierii care creşteau vaci, minerii din minele de cărbune şi insomniacii care citesc *Istoria Romei,* volumul II.

Căscînd, a îmbrăcat un halat şi a încălţat papucii, a luat o lampă cu ulei şi a ieşit din dormitor.

Coridoarele erau luminate slab cu cîteva lămpi cu gaz aşezate ici şi colo. Holul de la intrare şi scara principală erau luminate de două lămpi din bronz înfăţişînd doi heruvimi, aşezate la picioarele scării şi de luminile de veghe ale candelabrului.

În casă domnea liniştea şi un miros plăcut de răşină şi de ceară de lustruit mobilele. A trecut de holul de la intrare şi a intrat pe coridorul întunecat care ducea spre bibliotecă, dar chiar înainte să-i treacă pragul a auzit nişte sunete îndepărtate care au făcut-o să se oprească.

Erau nişte sunete ascuţite, ca nişte strigăte şi veneau de undeva... de afară?

Garrett a coborît scara îngustă care ducea spre spatele casei şi a intrat în spălătorie, încăperea folosită de

valeți și servitoare pentru a lustrui ghetele stăpînilor și pentru a le curăța și peria hainele. A pus lampa cu gaz pe un bufet, a descuiat ușa și a întredeschis-o, ascultînd cu mare atenție.

Sunetul venea dincolo de grădina de zarzavaturi. Erau sunetele agresive ale gîștelor aflate în țarcul lor. Probabil au văzut vreo bufniță, și-a spus Garrett. Inima începuse însă să-i bată incontrolabil și pentru o clipă pămîntul a părut să-i fugă de sub picioare. S-a aplecat deasupra lămpii și a trebuit să-și adune toate puterile să sufle în ea și să o stingă.

Nervii îi erau întinși la maximum.

Gîștele se liniștiseră de-acum. Ceea ce le tulburase nu se mai afla acolo.

Cu degetele tremurînd, Garrett a încuiat la loc ușa.

A auzit zgomote slabe în spatele casei. Un scîrțîit urmat de o pocnitură metalică. Scîrțîitul aproape imperceptibil al unei balamale. Și mai apoi al podelei.

Cineva intrase în casă prin bucătărie.

A fost cuprinsă de panică. Și-a dus imediat mîna la gît, căutînd șnurul de mătase cu care era legat fluierul din argint. Sunetul lui putea trezi pe toată lumea pe o rază de cîțiva zeci de metri. Dacă reușea să ajungă în holul principal și să sufle în el alerta cu siguranță toată casa.

Degetele i s-au încleștat pe fluier. A ieșit din cameră și s-a furișat pe coridor, oprindu-se la colț. Nevăzînd pe nimeni, a luat-o la fugă spre holul de la intrare.

O siluetă întunecată i-a ațintit calea iar lovitura la tîmplă a venit de niciunde și a trimis-o la pămînt. A căzut grămadă, dezorientată. Capul îi pocnea. Degetele cuiva i s-au încleștat pe falcă și i-au îndesat o cîrpă în gură. Garrett a

încercat să-şi ferească faţa, dar strînsoarea era prea puternică. Cel care o atacase i-a trecut o altă bucată de material peste gură, ca un căluş.

Bărbatul aplecat peste ea era masiv, dar mişcările îi erau agile şi precise. Era într-o condiţie fizică excelentă, dar faţa îi era dură şi mult prea lată, iar ochii răi şi şireţi. Gura destul de mică părea şi mai mică din cauza mustăţii negre, groase, meticulos tunsă şi ceruită. Cu siguranţă proprietarul se mîndrea mult cu ea. Garrett nu a văzut nici un cuţit, dar el s-a folosit de ceva ca să-i taie cordonul de mătase şi să i-l răsucească de vreo şase ori în jurul încheieturilor.

Bărbatul a sărit în picioare. A lăsat fluierul să cadă pe podea şi l-a strivit cu gheata.

Ochii lui Garrett s-au umplut de lacrimi văzînd bucata de metal distrusă iremediabil.

O pereche de pantofi i-a intrat în cîmpul vizual. A ridicat privirea şi l-a văzut pe William Gamble. S-a dat înapoi din reflex, dar a făcut-o cu atîta forţă că ar fi căzut dacă bărbatul masiv nu ar fi sprijinit-o. Pentru o clipă, şi-a simţit stomacul urcîndu-i în gît şi s-a temut că i se va face rău.

Gamble o privea lipsit de expresie. I-a dat părul deoparte de pe obraz şi i-a văzut vînătăile de pe tîmplă şi obraz.

- Să nu-i mai laşi urme, Beacom. Lui Jenkyn n-o să-i convină.

- Ce-l interesează pe el dacă mă distrez cu o servitoare?

- Nu este servitoare, idiotule. Este femeia lui Ransom.

Beacom a studiat-o cu mai mult interes:

- Femeia-doctor?

- Jenkyn mi-a spus să o aducem la Londra dacă o găsim aici.

- E o bucățică bună, a comentat Beacom, trecîndu-și mîna de-a lungul gîtului ei. O să mă joc puțin cu ea, înainte să o ducem lui Jenkyn.

- Ce-ar fi să ne vedem mai întîi de treabă? a întrebat Gamble.

- E ca și terminată. Beacom a ridicat mîna dreaptă, în care ținea ceva care semăna cu un box din metal. A tras de un mic cîrlig din capăt și a scos o lamă ascuțită.

Garrett a făcut ochii mari, oripilată. Mecanismul semăna cu lanteta folosită de ea pentru a lua sînge.

Beacom a rînjit, văzîndu-i expresia.

- Cu frumusețea asta las pe oricine fără sînge cît ai zice. După care s-a întors pe călcîie și a început să urce treptele două cîte două, îndreptîndu-se spre camera lui Ethan.

Garrett a gemut înăbușit. A dat să alerge după el, dar Gamble a prins-o din spate. S-a folosit de toată greutatea ei ca să se înfigă bine în podea, așa cum o învățase Ethan. Manevra l-a dezechilibrat puțin pe Gamble. Garrett a făcut un pas în lateral și s-a folosit de mîinile legate fedeleș ca să-l tragă una în vintre.

Din nefericire, nu a ochit prea bine, așa că lovitura nu a avut efectul scontat. L-a lovit însă suficient de tare ca să-i dea drumul din strînsoare. Garrett s-a smucit și a alergat pe scări, făcînd cît de mult zgomot putea.

Gamble a prins-o înainte să ajungă la următorul etaj și a scuturat-o bine.

- Oprește-te imediat, altfel îți rup gîtul, indiferent de

ce-şi doreşte Jenkyn.

Garrett a înlemnit. Auzea acum zgomote venind din mai multe părţi ale casei, sunete de sticlă spartă şi mobilă aruncată de colo-colo. Dumnezeule mare, cîţi oameni trimisese Jenkyn?

Gamble i-a aruncat o privire plină de răutate:

- Ar fi trebuit să-l laşi pe Ransom să moară din pricina glonţului. Ai fi dat dovadă de mult mai multă milă decît Beacom, acum. A împins-o uşor. Arată-mi care este camera lui.

Lacrimile îi alunecau pe obraji cînd Gamble a tras-o după el pe coridor. Şi-a spus în gînd că Ethan avea un somn foarte uşor. Era posibil să se fi trezit la timp încît să se poată apăra. Sau ascunde undeva. Curînd, servitorii îşi vor da seama că fuseseră invadaţi şi vor coborî de la etajul al treilea. Numai dacă Ethan ar reuşi să rămînă în viaţă pînă atunci...

Uşa dormitorului era larg deschisă. Interiorul era slab luminat de lămpile de pe coridor şi de lumina lunii, răzbătînd de pe geam.

Garrett a scos un geamăt văzîndu-l pe Ethan în pat, cu spatele spre uşă. Era întins pe o parte şi scotea nişte sunete înăbuşite, de parcă avea dureri sau era cufundat într-un coşmar. Ce se întîmpla cu el? Îi era rău? Sau se prefăcea?

Gamble i-a dat un brînci înăuntru, cu mîna încleştată pe ceafa ei.

A simţit ceva apăsîndu-i tîmpla şi a auzit zgomotul pistolului armîndu-se.

- Beacom, a spus încet Gamble. S-a întors să se uite pe hol, continuînd să ţină pistolul aţintit spre capul lui

Garrett. Beacom!

Nici un răspuns.

Gamble s-a întors spre bărbatul întins în pat.

- De cîte ori trebuie să te tot omor, Ransom? l-a întrebat.

Ethan a scos un sunet incoerent.

- Doctorița Gibson este cu mine, l-a provocat Gamble. Jenkyn vrea să i-o duc lui. Mare păcat. Femeile interogate de el nu sfîrșesc niciodată prea bine, nu-i așa?

Cu colțul ochiului, Garrett a zărit o siluetă apropiindu-se, din spate. A rezistat tentației de a întoarce capul și a rămas privind la silueta nemișcată din pat.

- Sau să-i înfig un glonț în cap, mai bine? a întrebat Gamble. Ca un semn de bunăvoință față de un vechi prieten? Sînt sigur că ai prefera să o știi împușcată, în loc să fie torturată. A îndreptat pistolul spre pat. Sau să încep cu tine, Ransom? Uite așa nu vei ști niciodată ce s-a întîmplat cu ea. Mă gîndesc că ai putea să mă implori să o împușc pe ea mai întîi. Haide, i-a spus. Să te aud.

Cînd Gamble a ațintit pistolul spre Ethan, Garrett a trecut la acțiune. S-a folosit de cotul drept și i-a ars o lovitură puternică în gît.

Lovitura explozivă l-a luat pe Gamble prin surprindere. Chiar dacă nu reușise să țintească foarte precis, l-a făcut să se sufoce și să-și ducă mîna liberă la gît. S-a clătinat, reușind cu greu să nu scape pistolul din mînă.

Deși avea mîinile legate, ea s-a repezit spre pistol. Înainte să ajungă la el, însă, s-a izbit de o siluetă masivă, întunecată, care se interpusese între ei. Parcă se lovise de un zid.

S-a dat un pas înapoi, încercînd să înţeleagă ce se întîmpla. Camera se umpluse de mişcări violente, de parcă o furtună reuşise să-şi găsească drum înăuntru. Doi bărbaţi se luptau în faţa ei, cu pumnii, coatele, genunchii, picioarele.

A reuşit să-şi dea jos căluşul şi a scuipat cîrpa îndesată în gură. Brusc, pistolul a alunecat pe podea, ajungînd atît de aproape de ea încît a putut să-l oprească cu piciorul. L-a ridicat orbeşte şi a alergat la căpătîiul lui Ethan.

I-a strigat numele, a tras păturile... şi a îngheţat.

În pat se afla Beacon. Era doar pe jumătate conştient din cauza bătăii primite şi fusese imobilizat cu nişte bretele şi bandaje chirurgicale.

Uluită, Garrett s-a întors spre cele două trupuri care se luptau aproape de pragul uşii. Unul dintre ele era căzut la pămînt, iar celălalt îl încălecase şi îl lovea cu sălbăticie, hotărît să-l omoare. Era îmbrăcat doar cu pantaloni, la bustul gol. I-a recunoscut imediat forma capului, umerii laţi.

- *Ethan!* a strigat, alergînd spre el. Fiecare mişcare de-a lui îi punea în pericol ligaturile arterelor. Fiecare lovitură putea da naştere unei hemoragii fatale. *Ajunge! Opreşte-te!* Ethan nu i-a răspuns, orbit de furie. *Te rog,* opreşte-te... Vocea i s-a stins într-un suspin.

Cineva a dat năvală în cameră. Era West, urmat îndeaproape de doi servitori numai în cămăşi de noapte şi izmene. Unul dintre ei purta o lampă care a inundat încăperea cu o lumină gălbuie.

West a evaluat imediat situaţia. S-a repezit spre Ethan şi l-a dat deoparte de pe Gamble.

- Ransom, a spus ţinîndu-l cu oarecare greutate. Ethan

se opunea și pufnea ca un taur înfuriat. Gata, Ransom, l-ai doborît. Gata. Liniștește-te. Sînt destui ucigași în casă în ziua asta. L-a simțit pe Ethan cum începea să se relaxeze. Așa, gata. Bun băiat. A aruncat o privire spre servitorii care se adunaseră în hol. E întuneric aici ca în Hades. Să lumineze cineva holul. Aduceți mai multe lămpi. Și găsiți ceva cu care să-l legăm pe ticălosul acesta.

Servitorii s-au grăbit să-l asculte.

- Garrett, a murmurat Ethan, eliberîndu-se din strînsoarea lui West. Garrett...

- Aici, a spus West. Este în stare de șoc și are un pistol armat în mînă, chestie care mă sperie al naibii.

- Nu sînt în stare de șoc, a spus Garrett, deși tremura violent. În plus, nu am degetul pe trăgaci, să știi.

Ethan s-a apropiat de ea. I-a luat pistolul din mînă, l-a dezarmat și l-a așezat pe polița șemineului. A luat o foarfecă cu care tăiau fitilurile lămpilor și i-a tăiat legătura de la încheieturi. Și a gemut surd, animalic, atunci cînd i-a văzut urmele adînci lăsate pe piele.

- Sînt bine, s-a grăbit ea să spună. Îmi vor trece în cîteva minute.

Studiind-o atent, de parcă ultimele minute îi lăsaseră semne pe trup, Ethan a observat urmele de lovituri de pe obraz și de pe tîmplă. Părea foarte calm, dar felul în care ochii i s-au înnegurat i-a înghețat sîngele în vene. I-a întors cu blîndețe capul, să vadă mai bine.

- Care dintre ei ți-a făcut asta? a întrebat-o calm, fără să reușească să o păcălească.

Ea i-a zîmbit slab.

- Doar nu te aștepți să-ți spun.

Cu un rictus, Ethan s-a întors spre West.

- Trebuie să cercetăm toată casa.

- Lacheii inspectează chiar acum cameră cu cameră. S-a aplecat deasupra trupului inert al lui William Gamble. Ransom, mă tem că prietenii tăi nu vor mai fi primiți în vizită pe la noi. Nu știu să se joace frumos. L-am prins și pe al treilea, a propos.

- Unde este?

- În camera mea, legat fedeleș.

Ethan a clipit surprins.

- Te-ai luptat cu el?

- Da.

- De unul singur?

West i-a aruncat o privire ironică.

- Da, Ransom. O fi el un asasin de profesie, dar a făcut greșeala să-l trezească pe un Ravenel dintr-un somn adînc. A făcut un semn spre ușă. Ce-ar fi să o duci pe doctorița Gibson în camera ei, iar eu să mă ocup de mizeria de aici? Oaspeții noștri vor fi găzduiți în pivniță pînă hotărîm ce facem cu ei.

Deși Garrett se mîndrise mereu cu stăpînirea ei de sine în cazul unei urgențe, acum nu reușea să-și controleze tremurul violent. Dacă nu ar fi îngrijorat-o starea lui Ethan, poate că ar fi amuzat-o felul în care mergeau umăr la umăr pe coridor, șchiopătînd și tremurînd ca doi bătrînei.

S-a dus direct la geantă și a căutat stetoscopul.

- Trebuie să te examinez, a spus. Dinții îi clănțăneau în continuare iar mîinile nu o mai ascultau. Hemoragiile secundare survin cel mai adesea între săptămîna a doua și a patra de după rănirea prin împușcare, deși se întîmplă mai

des în cazurile în care rănile nu s-au închis complet, pe cînd a ta este...

- Garrett. Ethan a prins-o în braţe şi a întors-o cu faţa spre el. Sînt bine.

- Eu spun dacă e aşa. Dumnezeu ştie cît rău ţi-ai făcut, mai mult ca sigur.

- Mă poţi examina mai tîrziu din cap pînă în picioare. Dar acum o să te ţin în braţe şi atît.

- Nu am nevoie de asta, a spus ea, răsucindu-se cît să ajungă la geantă.

- *Eu* am nevoie. I-a ignorat protestele, a tras-o după el în pat şi s-a aşezat cu ea în poală.

O ţinea lipită de piept iar bătăile inimii lui îi răsunau ritmic în ureche. Aroma lui bărbătească era liniştitoare şi familiară. Îi mîngîia părul, îi murmura cuvinte de alint, braţele lui o ţineau într-un rai cald şi sigur. Garrett a simţit cum se relaxa profund. Dinţii i s-au oprit din clănţănit.

Cum de putea fi atît de tandru cu ea imediat după ce se luptase cu doi atacatori, cu îndemînare şi uşurinţă? La un anumit nivel, violenţa era pentru el ceva natural, aşa cum era şi pentru bărbaţii care veniseră să-l caute. Era sigură că nu se va simţi niciodată confortabil cu acea latură a lui. El îi dovedise însă că era capabil de empatie şi altruism. Era fidel propriului cod de onoare. Şi o iubea. Iar asta îi era mai mult decît suficient.

- Am auzit zgomote venind de la parter, i-a spus el. Am mers imediat în camera ta, dar nu erai acolo.

- Coborîsem în bibliotecă după o carte, i-a spus Garrett, după care i-a povestit despre gîştele care dăduseră alarma şi despre cum o înşfăcase Beacom. Mi-a distrus

fluierul, a terminat ea de povestit, cuibărindu-se la pieptul lui cu ochii în lacrimi. L-a aruncat pe podea și a călcat pe el.

Ethan a strîns-o mai aproape și a sărutat-o pe obraz.

- Îți voi dărui altul, iubire. Și-a trecut liniștitor mîna pe spatele ei și a adăugat: dar mai întîi îmi voi încheia socotelile cu Beacom.

Garrett s-a foit neliniștită în îmbrățișarea lui:

- L-ai bătut destul de zdravăn deja.

- Nu este de ajuns. Ethan i-a aplecat capul să se uite la vînătaia de la tîmpla ei. El te-a lovit, nu-i așa? Pentru asta îl bat pînă cînd va zăcea într-o baltă de sînge. Dar fără să-l lovesc la cap. O să-i iau craniul și o să...

- Nu vreau să faci asta, a spus ea alarmată de sălbăticia mocnită. Răzbunarea nu ajută la nimic.

- Pe mine mă ajută.

- Ba nu. I-a cuprins chipul în palmele ei. Promite-mi că nu te mai apropii niciodată de oamenii aceștia.

El nu i-a răspuns.

- În plus, a adăugat Garrett, nici nu mai avem timp. Ar fi bine să plecăm imediat spre Londra, înainte ca Jenkyn să afle ce s-a întîmplat aici.

Ethan i-a vorbit pe un ton neutru:

- Ar fi mai bine să plec doar eu la Londra, iar tu să rămîi aici.

Garrett a ridicat capul și l-a privit cu un amestec de surpriză și indignare:

- Cum poți să spui așa ceva? Cum poți să te gîndești măcar să mă părăsești?

- Cînd l-am văzut pe Gamble ținîndu-ți pistolul la tîmplă... Ethan i-a aruncat o privire bîntuită. Pînă în seara

asta nu m-am temut de nimic. Nu aș putea suporta să te pierd. Dacă ți s-ar întîmpla ceva ar trebui să fiu împușcat, ca un cal rănit. Lasă-mă să mă ocup de toate știindu-te în siguranță, după care mă voi întoarce la tine.

- Și să mă lași în agonie, minut de minut, cît timp lipsești? l-a întrebat Garrett lipindu-și palma desfăcută de pieptul lui. Nu sînt vreo domniță care trebuie ținută într-un turn, Ethan. Și nici nu vreau să fiu adorată precum o zeiță din marmură, pe un piedestal. Vreau să fiu iubită ca o parteneră cu drepturi egale, al cărei loc este lîngă tine. În plus, ai nevoie de mine acolo.

Privirea lui Ethan a cercetat-o adînc, în acele locuri care îi erau rezervate doar lui. Cîteva clipe mai tîrziu și-a întors capul, a înjurat printre dinți și și-a trecut mîna prin păr. În timp ce-l aștepta să ia o hotărîre, Garrett și-a lipit obrazul de gîtul lui cald.

- Bine, a spus el vrînd-nevrînd. Vom merge împreună.

Ea s-a tras înapoi și i-a zîmbit.

- Să știi că n-o să iasă mereu ca tine, a avertizat-o Ethan, fără să pară prea încîntat de situație.

- Știu asta.

- Iar eu te voi ține pe un piedestal... pe unul mic...

- De ce? l-a întrebat ea jucîndu-se cu cîrlionții de pe pieptul lui.

- În primul rînd... pentru mine chiar ești o zeiță, iar asta nu se va schimba niciodată. În al doilea rînd... l-a cuprins ceafa în palmă și și-a apropiat gura de gura ei... sînt prea înalt, și altfel nu ajungi la părțile mele bune.

Garrett a zîmbit:

- Dragul meu, i-a șoptit, toate la tine sînt părți bune.

Pînă să apară zorii au fost gata de plecare. Trebuiau să ajungă la gara celui mai apropiat oraş, Alton. Deşi West se oferise să îi însoţească la Londra, au convenit că era de mai mare folos acolo, la Eversby Priory, cu cei trei agenţi ţinuţi la păstrare. Aceştia fuseseră duşi în pivniţa unde erau păstrate plantele rădăcinoase, sub atenta supraveghere a servitorilor care erau pur şi simplu oripilaţi că cineva îndrăznise să intre cu forţa în conac.

- Foloseşte-l în caz că vreunul dintre ei îţi face necazuri, i-a spus Ethan lui West în timp ce se îndreptau toţi trei spre trăsură. I-a întins un revolver de buzunar Bull Dog. Este un model nou. Îl armezi o singură dată şi poţi trage glonţ după glonţ.

West a privit neîncrezător pistolul.

- Dacă mă supără vreunul, am o mulţime de unelte agricole pe care să le folosesc pe el. Tu ai mai mare nevoie de pistol, dacă te gîndeşti să-l confruntţi pe Jenkyn.

- Va fi înarmat cu ceva mai puternic decît gloanţele, i-a spus Garrett.

West s-a întors spre Ethan, prefăcîndu-se alarmat:

- Iei lingura cu tine?

Ethan a zîmbit din colţul gurii.

- Nu. Doctoriţa Gibson vrea să spună că arma mea vor fi cuvintele.

- Cuvintele... a repetat neîncrezător West şi a băgat revolverul în buzunar. Am fost mereu sceptic cînd am auzit spunîndu-se „condeiul este mai puternic decît sabia". Mi s-ar părea adevărat doar dacă ar fi lipit de un cosor din oţel nemţesc.

- Cuvintele vor fi tipărite în ziar, a spus Garrett. Vom

merge la redacţia ziarului *Times*.

- Ah, atunci e bine. *Times* este mai puternic decît condeiul, sabia sau întreaga armată a Majestăţii Sale.

West i-a întins mîna să o ajute să urce în trăsură. Garrett a urcat pe prima treaptă şi s-a întors spre West. Ochii li s-au întîlnit şi i-a zîmbit cu atîta căldură că Ethan a simţit o săgeată de gelozie. A trebuit să-şi spună în gînd că West îi fusese prieten şi aliat într-o perioadă extrem de dificilă din viaţa ei.

- Poate că nu ai fost cel mai priceput asistent de chirurgie pe care l-am avut, i-a spus ea lui West, dar eşti preferatul meu. S-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

După ce Garrett a urcat în trăsură, West i-a surprins privirea lui Ethan şi i-a zîmbit ironic:

- Nu e nevoie să mă ucizi din priviri, i-a spus. Este încîntătoare, dar nu ar fi deloc potrivită ca soţie de fermier.

Ethan a ridicat o sprînceană.

- Te gîndeşti să te însori?

West a ridicat din umeri.

- La ţară, nopţile sînt lungi şi mult prea înăbuşitor, a recunoscut el. Dacă aş găsi o femeie care să fie o companie interesantă – şi suficient de atrăgătoare încît să-mi doresc să mă culc cu ea... da, m-aş putea gîndi să mă însor cu ea. A făcut o pauză. Ar fi şi mai bine dacă ar fi educată. Şi un strop de simţ al umorului ar fi cireaşa de pe tort. Nu e neapărată nevoie să fie şi roşcată, dar trebuie să recunosc că am o atracţie fatală pentru asta. West a rîs auto-ironic. În plus, ar trebui să fie dispusă să treacă cu vederea că pînă acum trei ani am fost un nemernic şi un beţiv. Preţ de o clipă, pe chip i s-a aşternut o amărăciune aproape

insesizabilă pe care și-a ascuns-o imediat.

- Cine este? l-a întrebat cu blîndețe Ethan.

- Nimeni. O femeie imaginară. West și-a ferit privirea și a împins o pietricică de pe drum cu vîrful ghetei. Care, absolut întîmplător, mă disprețuiește.

Ethan l-a privit cu simpatie:

- Poate că ai reușit să o faci să-și schimbe părerea.

- Doar dacă m-aș întoarce în timp și m-aș lua singur la bătaie, să-mi bag mințile în cap. A clătinat din cap, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească gîndurile și l-a studiat atent pe Ethan. Nu pari suficient de întremat pentru călătorie, i-a spus cu sinceritate. Te forțezi prea mult.

- Nu am prea mult timp la dispoziție, i-a răspuns Ethan. Și-a frecat puțin ceafa încordată și a continuat: în plus, trebuie să-l confrunt pe Jenkyn cît mai curînd posibil. Cu cît aștept mai mult, cu atît îmi va fi mai greu.

- Te temi de el? l-a întrebat încet West. Oricui i-ar fi teamă.

Ethan a zîmbit amar.

- Nu din punct de vedere fizic. Dar... am învățat multe de la el, chiar mai multe decît de la tatăl meu. Sînt anumite lucruri pe care le admir la el, chiar și acum. Îmi înțelege punctele tari și slăbiciunile și are o minte ascuțită ca briciul. Nu știu exact de ce anume mă tem... ar putea să-mi spună cîteva cuvinte care să mă ucidă pe dinăuntru... care să distrugă totul. Ethan a mai aruncat o privire spre conac și și-a dus mîna la rană. În zori m-am întors în galerie, să mai văd o dată portretul lui Edmund, a continuat el, absent. După felul în care cădea lumina argintie prin ferestre, am avut impresia că personajul din tablou plutește spre mine.

Mi-am amintit imediat scena aceea din *Hamlet*...

West l-a înțeles pe loc:

- Cînd îi apare în fața ochilor fantoma tatălui, în armură?

- Da, aceea. Fantoma îi poruncește lui Hamlet să-și ucidă unchiul, din răzbunare. Fără să ceară dovada vinovăției. Ce fel de tată i-ar spune fiului său să facă așa ceva?

- Al meu și-ar fi dorit să-mi poruncească să ucid pe cineva, sînt convins de asta. Dar cum aveam doar cinci ani, nu cred că m-aș fi descurcat prea bine.

- De ce l-ar asculta Hamlet pe tatăl care îi poruncește să facă un rău? De ce nu ignoră fantoma, nu lasă răzbunarea în mîinile lui Dumnezeu și nu-și alege singur destinul?

- Pentru că atunci piesa ar fi fost mai scurtă cu vreo două ore și jumătate, i-a răspuns West. Ceea ce ar fi fost mult mai bine, după părerea mea. L-a privit pe Ethan în ochi: cred că Jenkyn avea dreptate. Piesa este o oglindă a sufletului. Dar cred că tu ai tras alte concluzii decît cele la care se aștepta el. Nu datorezi nimănui supunere oarbă, indiferent ce ar fi făcut pentru tine. Mai mult decît atît, nu trebuie neapărat să semeni cu tatăl tău, în special dacă acesta este un netrebnic imoral care urzește comploturi pentru a ucide oameni.

Garrett a scos capul pe fereastra trăsurii.

- Trebuie să pornim, a strigat. Altfel pierdem trenul.

West i-a aruncat o privire mustrătoare.

- Purtăm o discuție filozofică importantă, doctore.

Ea a bătut cu degetele în rama ferestrei.

- Discuțiile filozofice duc la ezitări și nehotărîre. Nu

avem timp de așa ceva.

Ethan a zîmbit:

- Are dreptate. Trebuie să acționez imediat și să mă gîndesc mai tîrziu.

- Ai vorbit ca un adevărat Ravenel.

Ethan a scos din buzunar o bucată de hîrtie și i-a întins-o lui West.

- O transmiți te rog, de îndată ce se deschide telegraful?

West a citit mesajul:

TELEGRAMĂ

SIR JASPER JENKYN
43 PORTLAND PLACE, LONDRA

COMANDA DUSĂ LA ÎNDEPLINIRE. NE ÎNTOARCEM CU UN PACHET ÎN PLUS. CER LIVRAREA IMEDIATĂ. PACHETUL VA AJUNGE DISEARĂ LA REȘEDINȚA DVS.
W. GAMBLE

- O voi duce chiar eu la telegraf, a spus West și i-a strîns mîna. Noroc, Ransom. Ai grijă de pachetul în plus. Dă-mi de veste dacă te pot ajuta cu ceva.

- Și tu la fel, i-a răspuns Ethan. La urma-urmei, îți datorez aproape jumătate de litru de sînge.

- Asta n-ar fi nimic, dar nu uit că m-ai pus să dau jos schelele.

Și-au zîmbit și și-au strîns mîinile cu căldură și fermitate. Așa simt probabil frații, și-a spus Ethan. O

camaraderie, o legătură, felul în care înțelegi fără cuvinte că veți fi oricînd acolo, unul pentru celălalt.

- Și un ultim sfat, a spus West. Data viitoare cînd mai trage cineva în tine... încearcă să te ferești.

Capitolul 23

Ethan și Garrett au ajuns în Portland Place după miezul nopții, într-o trăsură pusă la dispoziție de Rhys Winterborne. Erau însoțiți de două gărzi private bine antrenate, responsabile cu paza depozitelor acestuia.

Casele sofisticate cu etaje retrase din Portland Place străluceau în lumina felinarelor. Casa lui Jenkyn era una dintre cele mai mari, cu o ușă dublă la intrare și două aripi care o flancau de o parte și de alta. Au trecut de ea, au intrat pe o stradă îngustă din spate și s-au oprit în fața intrării folosite de servitori și curieri.

- Dacă nu ieșim în cincisprezece minute, știți ce aveți de făcut, le-a șoptit Ethan celor doi.

Aceștia au încuviințat și s-au uitat la ceasurile de buzunar.

Ethan a ajutat-o pe Garrett să coboare din trăsură și a privit-o cu un amestec de îngrijorare și mîndrie. Era epuizată, ca și el, dar făcuse față acelei zile lungi și tensionate fără să se plîngă deloc.

Luaseră hîrtiile-dovezi de acasă de la Garrett și porniseră spre Printing House Square, piața londoneză unde își aveau sediile principalele ziare din oraș. Pămîntul tremura ușor din cauza tiparnițelor aflate în subsoluri.

imediat ce intraseră în clădirea ziarului *Times*, fuseseră conduși în biroul redactorului-șef, cunoscut și drept „bîrlogul leului". Petrecuseră acolo opt ore în compania conducerii ziarului și a redactorilor de noapte, timp în care Ethan le furnizase nume, date și descrieri în detaliu ale conspirațiilor criminale puse la cale de Jenkyn și de cabala sa de oficiali din Ministerul Afacerilor Interne.

În tot acest timp, Garrett fusese răbdătoare și stoică. Ethan nu mai cunoscuse o altă femeie cu o asemenea rezistență la oboseală. Nu dormise deloc, nu mîncase nimic, și totuși avea capul limpede și era pregătită să înfrunte orice.

- Ești sigură că nu vrei să mă aștepți aici? a întrebat-o Ethan, plin de speranță. Mă întorc în cel mult cincisprezece minute.

- M-ai întrebat de o sută de ori, iar eu ți-am răspuns de fiecare dată nu. De ce insiști?

- Mă gîndeam că vei ceda pînă la urmă.

- Din contră, mă încăpățînez și mai tare.

- Va trebui să-mi amintesc asta în viitor, a spus sec Ethan, trăgîndu-și pălăria pe ochi. Mai fusese doar de trei ori în casa lui Jenkyn, de cînd se cunoșteau. Cu puțin noroc, servitorii nu-l vor recunoaște.

- la asta, i-a spus Garrett și i-a întins o batistă albă. I-a îndesat-o la gît, să o facă să semene cu gușa lui Gamble. Ochii ei verzi i-au întîlnit pe ai lui. I-a mîngîiat ușor obrazul. Totul va fi bine, i-a șoptit.

Uimit, Ethan și-a dat seama că nervozitatea lui era vizibilă. Își simțea trupul ca o colecție de mecanisme separate, care nu se sincronizau perfect. A tras adînc aer în

piept şi a întors-o pe Garrett cu spatele la el. I-a răsucit cu grijă mîna la spate, ca să pară că o forţa să-l însoţească.

- Să înjur şi să mă lupt cînd intrăm, să pară că mă subjugi? a sugerat Garrett, intrînd în rol.

Ethan a zîmbit văzînd-o atît de entuziasmată.

- Nu, *acushla*, nu e nevoie să mergem atît de departe. A sărutat-o uşor lîngă ureche şi a şoptit: dar te pot supune mai tîrziu, dacă vrei. A simţit-o cum se înfiora, a zîmbit şi şi-a frecat degetul mare în palma ei moale.

În secunda care a urmat a bătut la uşă, cu o expresie hotărîtă.

Au fost conduşi înăuntru de un valet înalt şi deşirat, cu sprîncene groase de prusac şi părul aproape alb. Ethan a rămas cu capul plecat.

- Spune-i lui Jenkyn că am pachetul promis, a spus cu glas gros.

- Da, domnule Gamble. Vă aştepta. Valetul nu i-a aruncat nici o privire lui Ethan cît i-a condus prin casă. Interiorul era decorat cu o abundenţă de forme curbate: nişe ovale, abside circulare şi coridoare sinuoase. Configuraţia casei l-a deconcertat pe Ethan, care prefera unghiurile şi colţurile drepte, curate.

Au traversat o anticameră rotundă care dădea într-un apartament privat. Valetul i-a poftit în camera special decorată pentru un bărbat, cu tapet întunecat cu ornamente aurii şi un covor gros, de un roşu-sîngeriu. Pe pereţi, pe socluri, se aflau capete de animale exotice: o leoaică, un ghepard, un lup alb şi alte carnivore. În şemineu fusese aprins focul iar flăcările se ridicau în vatră, însoţite de zgomotul lemnului de stejar arzînd. În cameră era foarte

cald.

Valetul a plecat, închizînd uşa în urma lui.

Inima lui Ethan a bătut necontrolat cînd l-a văzut pe Jenkyn aşezat lîngă foc, cu un teanc de hîrtii în mînă.

- Gamble, a spus Jenkyn fără să ridice privirea de pe hîrtii. Adu-o încoace pe musafiră şi dă-mi raportul.

Înainte să o elibereze, Ethan i-a mîngîiat în fugă încheietura.

- Lucrurile nu au mers cum ai planuit, a răspuns scoţîndu-şi batista de sub gulerul cămăşii.

Jenkyn a ridicat imediat capul. L-a fixat pe Ethan fără să clipească, cu pupilele dilatate.

Ceva rău a pus stăpînire pe Ethan atunci cînd s-au privit în ochi. Preţ de cîteva secunde, el s-a simţit suspendat într-un loc nebun, între crimă şi lacrimi. Locul unde fusese împuşcat îi zvîcnea violent. Şi-a înfrînat tentaţia de a-l acoperi cu mîna.

Jenkyn a vorbit primul:

- Gamble era atît de sigur că el va fi cel care rămîne ultimul în picioare.

- Nu l-am ucis pe Gamble, a spus Ethan.

Acest lucru a părut să-l surprindă pe Jenkyn tot atît de mult ca şi faptul că Ethan se întorsese din morţi. A rămas aşezat, dar a luat un trabuc de pe o măsuţă din apropiere.

- Aş fi vrut să o faci, a spus. Gamble nu-mi mai este de nici un folos acum, după ce a ratat de două ori să se descotorosească de tine. Tonul lui era rece, dar degetele i-au tremurat vizibil atunci cînd a aprins trabucul.

Ethan a înţeles că niciunul dintre ei doi nu deţinea pe deplin controlul. Pe de altă parte însă, Garrett era stăpînă

pe sine, aproape relaxată, se învîrtea prin încăpere şi studia rafturile cu cărţi şi tablourile. De vreme ce era doar o femeie, Jenkyn nu i-a dat mai deloc atenţie, concentrîndu-se pe Ethan.

- Care este natura legăturii tale cu familia Ravenel? a întrebat Jenkyn. Cum de au fost de acord să te adăpostească?

Deci nu ştia. Ethan a descoperit cu uimire că existau şi secrete pe care Jenkyn nu le putea pătrunde.

- Nu contează, i-a răspuns.

- Să nu-mi mai spui niciodată asta, s-a răstit Jenkyn. Contează, de vreme ce te întreb.

- Scuze, a spus calm Ethan. Am vrut să spun că nu este treaba ta.

Jenkyn îl privea nedumerit.

- Cît am fost în convalescenţă, a continuat Ethan, am avut ocazia să termin de citit Hamlet. Ai vrut să-ţi spun a cui reflexie am văzut-o acolo. De aceea am venit acum. A făcut o pauză, surprinzînd în ochii bărbatului o sclipire de interes. Şi-a dat seama cu uimire că Jenkyn ţinea într-un fel la el şi totuşi pusese să fie ucis. Ai spus că, într-o lume decăzută, Hamlet a înţeles că nu există bine sau rău, corect sau greşit... totul este o chestiune de opinie. Faptele, regulile sînt inutile. Adevărul nu este important. Ethan a ezitat. Există un soi de libertate în asta, nu-i aşa? Poţi face sau spune orice, doar ca să-ţi atingi scopul.

- Da, i-a răspuns Jenkyn iar strălucirile flăcărilor i-au dansat în privirea ca de cupru atunci cînd l-a privit fix pe Ethan. Chipul i se îmblînzise. De aceea am sperat că vei înţelege.

- Libertatea nu este însă pentru toți, a spus Ethan. Ci doar pentru tine. Asta înseamnă că poți sacrifica pe oricine pentru folosul tău. Poți justifica uciderea de oameni nevinovați, de copii chiar, spunînd că este pentru binele celor mulți. Eu nu pot face asta. Eu cred în fapte și în legi. Cred ce mi-a spus o femeie înțeleaptă, nu cu mult timp în urmă: că fiecare viață merită să fie salvată.

Lumina a părut să se stingă din ochii lui Jenkyn. A întins mîna după un chibrit și și-a aprins din nou trabucul, refugiindu-se în acel ritual.

- Ești un prost naiv, i-a spus cu amărăciune. Nu ai idee ce aș fi făcut pentru tine. Cîtă putere ai fi avut. Te-aș fi luat cu mine peste tot, te-aș fi învățat să vezi lumea așa cum este ea cu adevărat. Dar tu ai preferat să mă trădezi, după tot ce ți-am oferit. După ce *te-am creat*. Ca orice țăran cu minte puțină, ai ales să te agăți de o iluzie.

- Se numește morală, l-a corectat cu blîndețe Ethan. Un bărbat cu poziția ta ar trebui să-și dea seama de diferență. Nu ar trebui să faci parte din guvern, Jenkyn. Un om care își schimbă morala ca pe o haină nu trebuie să aibă putere asupra vieților celorlalți.

Se simțea ușurat, împăcat, de parcă o povară i se ridicase de pe umeri. S-a uitat la Garrett, care părea să studieze obiectele de pe polița șemineului și a simțit un val de tandrețe amestecată cu dorință. Nu-și dorea decît să o ia de acolo, să găsească un pat undeva, oriunde. Nu se gîndea la pasiune, nu încă... Tînjea să o țină în brațe, în siguranță și să doarmă.

Ethan a scos un ceas din buzunarul hainei și s-a uitat la oră. Era unu și jumătate dimineața.

- Tiparniţele au pornit deja, a spus calm. Unul dintre redactorii de la *Times* mi-a spus că tipăresc vreo douăzeci de mii de exemplare pe oră. Asta înseamnă că vor avea cel puţin şaizeci – şaptezeci de mii de dimineaţă, pentru prima ediţie. Sper că ţi-au scris corect numele. L-am notat cu grijă, cu mîna mea, ca să fiu sigur.

Jenkyn a pus încet trabucul pe o farfurie din cristal şi l-a privit cu furie.

- Chiar era să uit să-ţi povestesc despre vizita pe care le-am făcut-o ceva mai devreme, a spus Ethan. Am avut o mulţime de informaţii interesante iar ei au fost dornici să le audă.

- Blufezi, a spus Jenkyn, roşu de mînie.

- Vom afla curînd, nu-i aşa? Ethan a dat să pună ceasul la loc în buzunar şi aproape că l-a scăpat din mînă, speriat de o şfichiuire prin aer, de zgomotul unui os sfărîmat şi de un strigăt de durere.

Trupul i s-a tensionat, gata de acţiune, dar s-a oprit la un semn de-al lui Garrett. Era în picioare lîngă Jenkyn, cu un vătrai în mînă, în timp ce acesta se prăvălise în fotoliu, ţinîndu-se de braţ şi ţipînd de durere.

- Am ratat ţinta cu vreo trei centimetri, a spus Garrett privind încruntată la băţul de fier din mîna ei. Probabil pentru că este mult mai greu ca bastonul meu.

- De ce ai făcut asta? a întrebat-o uimit Ethan.

Ea a ridicat de pe măsuţă un obiect şi i l-a arătat.

- Era ascuns în suportul pentru trabucuri. L-a luat atunci cînd l-a aprins.

Ethan i-a luat pistolul din mînă iar Garrett i-a spus:

- Sir Jasper pare să creadă că el te-a creat şi deci are

dreptul să te distrugă. L-a privit rece pe bărbatul care agoniza de durere și a continuat: se înșeală în ambele privințe.

Valetul și un lacheu au dat buzna în încăpere, urmați de cele două gărzi de corp. Întrebări și strigăte veneau din toate părțile, așa că Garrett s-a dat un pas înapoi și l-a lăsat pe Ethan să se ocupe de restul.

- După ce terminăm aici, dragul meu, a ridicat ea vocea ca să o poată auzi, am putea găsi un loc în care *nimeni* să nu dorească să te omoare?

Capitolul 24

În zilele tumultuoase care au urmat, Garrett a avut numeroase motive de bucurie. Tatăl ei s-a întors din vacanța petrecută la domeniul ducelui de Kingston, aflată pe malul mării. Soarele, aerul curat și băile în mare făcuseră minuni. Se îngrășase puțin, era roșu în obraji și într-o dispoziție de zile mari. Din spusele Elizei, și ea proaspătă și strălucitoare, ducele și ducesa, întreaga familie Challon îl răsfățaseră și-i făcuseră pe plac lui Stanley Gibson.

- Au rîs la toate glumele lui, a dat imediat raportul Eliza. Chiar și la cea cu papagalul.

Garrett și-a acoperit ochii cu mîinile.

- Le-a spus gluma cu papagalul?

- De trei ori. Iar a treia oară le-a plăcut la fel de mult ca prima!

- Nu le-a plăcut, a suspinat Garrett, privind printre degete. Au fost doar extrem de amabili.

- Iar ducele a jucat de două ori poker cu domnul Gibson, a continuat Eliza. O să te ia leșinul cînd o să afli cît a cîștigat!

- Ducele? a întrebat Garrett cu glas stins, în timp ce imagini cu închisoarea datornicilor i se perindau prin fața ochilor.

- Nu, domnul Gibson! S-a dovedit că ducele este cel

mai prost jucător de poker din lume. Domnul Gibson l-ar fi curățat de tot dacă stătea mai mult. Eliza s-a oprit și a privit-o nedumerită: de ce ți-ai pus capul pe masă, doctore?

- Mă odihneam, i-a răspuns Garrett. Ducele de Kingston, unul dintre cei mai puternici și mai influenți oameni din Anglia, fusese proprietarul unui club de jocuri de noroc în tinerețe. Nu era deloc un jucător prost de poker și, aproape sigur, folosise jocul drept pretext ca să bage niște bani în buzunarele goale ale tatălui ei.

Rușinea de a fi profitat de generozitatea familiei Challon a fost repede dată uitării atunci cînd s-a întors la clinică și la pacienții ei. Prima ei zi a început cu o discuție foarte necesară cu doctorul Havelock, care s-a apropiat de ea cu o timiditate care nu-i era deloc caracteristică.

- Mă poți ierta? a fost primul lucru care a întrebat-o.

Garrett i-a zîmbit larg.

- Nu am de ce să te iert, i-a răspuns simplu și l-a îmbrățișat, luîndu-l astfel prin surprindere.

- Este total neprofesional, a mormăit el dar nu s-a dat nici un pas înapoi.

- Voi dori mereu să fii onest cu mine, a spus Garrett lipindu-și obrazul de umărul lui. Am știut atunci că vrei ce este mai bun pentru mine. Nu am fost de acord cu poziția ta, dar am înțeles-o. Și nu te-ai înșelat întru totul. Am avut însă un noroc neașteptat: pacientul meu a fost rezistent ca o stîncă.

- A fost o greșeală din partea mea să-ți subestimez îndemînarea. Havelock i-a aruncat o privire plină de afecțiune cînd ea s-a retras din îmbrățișare. Nu o voi repeta. Și da, tînărul tău este neobișnuit de rezistent. A ridicat o

sprînceană albă şi a întrebat-o cu un soi de nerăbdare: trece cumva pe la clinică, curînd? Aş vrea să-i pun o întrebare-două legate de intenţiile în ceea ce te priveşte.

Garrett a rîs.

- Sunt convinsă că va veni atunci cînd va avea timp. M-a avertizat însă că în următoarele zile va fi extrem de ocupat.

- Da, a spus Havelock, redevenind serios. Trăim vremuri tumultuoase, cu tot scandalul din Ministerul Afacerilor Interne. Iar domnul Ransom al tău pare să fie personajul principal. Şi-a cîştigat un renume într-un timp remarcabil de scurt. Mă tem că au cam apus zilele în care se învîrtea prin Londra fără să fie recunoscut de cineva.

- Cred că ai dreptate, a murmurat Garrett, descumpănită de cuvintele lui Havelock. Ethan era obişnuit cu libertatea şi intimitatea absolute, iar acum lucrurile păreau să se fi schimbat radical.

Nu a avut însă şansa să-l întrebe nimic. În următoarele două săptămîni, Ethan nu a venit nici măcar o dată să o vadă. Îi trimitea cîte un bilet aproape zilnic, cîteva propoziţii scrise în grabă pe un cartonaş de corespondenţă. Uneori, biletul era însoţit de un coş cu violete. Ca să afle pe unde mai era, Garrett era nevoită să cumpere cîte un ziar. *Times* şocase o întreagă naţiune cu o serie de articole despre detectivii care operau ilegal în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Ethan era permanent în mişcare, fiind solicitat să participe la numeroase investigaţii şi întîlniri confidenţiale.

Pentru Jenkyn lucrurile stăteau destul de rău dat fiind că fusese implicat în strîngerea neautorizată de informaţii secrete, dar cînd s-a mai aflat şi că punea la cale comploturi

alături de radicali violenți și de criminali cunoscuți, publicul a devenit furios. Întreaga grupare a lui Jenkyn a fost dezmembrată și mare parte din ofițerii lui activi au fost arestați.

Curînd, transportul „rătăcit" de explozive din Le Havre a fost recuperat și s-a aflat că fuseseră implicați agenți folosiți de Ministerul Afacerilor Interne. A urmat curînd demisia lordului Tatham. Ambele camere ale parlamentului au numit comisii pentru a investiga și au programat audieri pentru a afla cît de mult se extinsese corupția în minister.

Cădeau pe rînd capete. Fred Felbrigg a fost obligat și el să demisioneze și să se supună anchetei privind așa-zisele acțiuni ilegale. Între timp, poliția metropolitană era în degringoladă. Se recunoștea faptul că era necesară o reorganizare a ei din temelii, dar nimeni nu părea să știe ce este de făcut.

Pentru Garrett, tot ce conta era sănătatea lui Ethan. De cînd se întorseseră din Hampshire, el fusese atras într-un vîrtej de activități, cînd de fapt ar fi trebuit să se odihnească. Cum decurgea recuperarea? Mînca bine? Garrett nu avea de ales: trebuia să-și ocupe timpul cu munca ei și să aștepte răbdătoare.

În cea de-a paisprezecea zi, după ce-l consultase și pe ultimul pacient, Garrett stătea la birou și completa fișe cînd a auzit o bătaie în ușă.

- Doctore, s-a auzit vocea Elizei. A mai sosit un pacient.

Garrett s-a încruntat și a lăsat tocul jos.

- Nu am mai programat pe nimeni.

După o pauză, Eliza a spus:

- Este o urgenţă.

- Ce fel de urgenţă?

Tăcere.

Inima a început să-i bată nebuneşte. S-a dus către uşă cu paşi măsuraţi, cînd de fapt ar fi vrut să alerge. Cu mare grijă a apăsat pe clanţă şi a deschis uşa.

Era Ethan, sprijinit de tocul uşii şi zîmbindu-i. A simţit că ameţeşte de atîta fericire. Era chiar mai frumos decît îşi amintea, mai înalt, mai... de toate.

- Garrett, a spus el încet iar ea a trebuit să se străduiască să nu cadă din picioare, pentru că i se înmuiaseră genunchii.

Două săptămîni şi nici măcar o vizită scurtă, şi-a repetat în minte.

- Nu am timp pentru un alt pacient, i-a spus încruntată.

- Am o afecţiune foarte gravă, a spus el serios.

- Oh?

- Mă necăjeşte din nou *tiblia*.

Ca să-şi înăbuşe rîsul, ea s-a prefăcut că-şi dregea glasul.

- Mă tem că va trebui să te ocupi singur de ea, a reuşit să-i răspundă.

- Este nevoie de un profesionist.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit mustrător.

- Mi-am făcut o mie de griji în aceste două săptămîni. Iar acum apari aşa, din senin, şi te aştepţi ca eu...

- Nu, nu, *acushla*, a spus încet Ethan, sorbind-o din priviri. Vreau doar să fiu cu tine, nimic altceva. Mi-ai lipsit, draga mea. Sînt îndrăgostit de tine pînă peste cap. S-a prins cu o mînă de tocul uşii. Lasă-mă să intru, i-a şoptit.

Îi fusese mult prea dor de el. A deschis mai larg ușa și s-a dat înapoi.

Ethan a trecut pragul, a închis ușa cu piciorul și a lipit-o de perete. Înainte ca ea să-și tragă respirația, a sărutat-o adînc, cu o dorință strînsă în ani de vise întunecate, dureroase. Ea a gemut încetișor și s-a arcuit spre el, pierdută în puterea pe care o emana trupul lui.

Ethan i-a cuprins chipul în palme și a mîngîiat-o cu degetele.

- Te-am dorit în fiecare minut, i-a șoptit trecîndu-și buzele peste buzele ei cu atingeri catifelate. S-a dat un pas înapoi și a privit-o iar ochii i-au zîmbit. Trebuia însă să dau o mînă de ajutor. Poliția metropolitană a trebuit demolată cu totul și simplu și apoi reconstruită. Am depus mărturie în fața a două comitete, am discutat cîteva propuneri pentru o nouă slujbă... S-a aplecat și a sărutat-o din nou, coborînd apoi pe gîtul ei cu buze fierbinți, lacome.

- Bănuiesc că ar putea fi niște scuze acceptabile, a șoptit Garrett și i-a căutat din nou gura. După un alt sărut adînc, delicios, a deschis ochii și l-a întrebat: despre ce nouă slujbă este vorba?

S-a aplecat spre ea pînă ce vîrfurile nasurilor li s-au atins.

- Vor să mă numească pe postul de comisar adjunct. Ar trebui să organizez un nou departament de investigații avînd secții diferite iar șeful fiecărei secții mi-ar raporta direct mie.

Garrett îl privea cu admirație.

- Aș avea și o echipă proprie, formată din doisprezece detectivi pe care să-i instruiesc și să-i folosesc după cum cred de cuviință. A făcut o pauză și a rîs nesigur. Nu știu dacă

o să mă descurc prea bine. Mi-au oferit postul doar pentru că jumătate din cei aflați în subordinea lui Felbrigg au demisionat iar ceilalți sînt acum la închisoare.

- Te vei descurca excepțional, i-a spus Garrett. Întrebarea este: vrei să faci asta?

- Vreau, a mărturisit el zîmbind iar gropița pe care o adora i-a reapărut în obraz. Aș avea un program fix și în plus mi-au oferit o casă frumoasă în Eaton Square și o linie directă de telegraf cu Scotland Yard-ul. Am mai negociat puțin și am mai obținut un faeton și doi cai pentru soția mea.

- Pentru soția ta, a repetat Garrett, simțind fluturi în stomac.

Ethan a dat din cap și a dus mîna la buzunar.

- Nu voi face asta în stilul convențional, a avertizat-o iar ea a rîs.

- Este perfect, atunci.

El i-a pus în palmă un obiect metalic. Garrett a coborît privirea și a văzut un fluier turnat din argint, atîrnat de un lanț strălucitor, și el tot din argint. Observînd că era ceva gravat pe fluier, l-a privit mai îndeaproape:

Oricînd mă vei dori

- Garrett Gibson, l-a auzit spunînd, ai un dar rar, cel al vindecării. Eu sînt dovada vie. Iar dacă nu te măriți cu mine va trebui să-mi vindeci inima. Într-un fel sau altul, mă tem că ai rămas cu mine pe cap, pentru că te iubesc prea mult ca să pot trăi fără tine. Vrei să fii soția mea?

Garrett a ridicat spre el ochii luminoși, acum plini de

lacrimi de bucurie, fără să poată scoate vreun cuvînt.

A descoperit curînd că era greu să sufli într-un fluier atunci cînd zîmbeai.

Dar pînă la urmă a reușit.

SFÎRȘIT